

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KENZIE KELLY

MONSTROUS
GUARDIANS

GUARDED BY A
MONSTER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KORUMA ALTINDA **MONSTER**

KENZIE KELLY

TELİF HAKKI

Bir Canavar Tarafından Korunan: Canavarca Koruyucular

Kitabı 2 Telif Hakkı © 2025 Kenzie Kelly.

Web sitesi ve haber bülteni: <http://www.kenziekelly.com>

Twitter: [@exlibriskenzie](https://twitter.com/exlibriskenzie)

Instagram: [@exlibriskenzie](https://www.instagram.com/exlibriskenzie)

Facebook: [kenzie_kelly](https://www.facebook.com/kenzie_kelly)

Discord Okuyucu grubu: [the mythic menagerie](https://discord.gg/the_mythic_menagerie)

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilere veya gerçek olaylara herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak ve formatlama: Kenzie Kelly.

Düzenleme: [Dayna Hart](#).

CONTENTS

1. [İçerik Uyarıları](#)
2. [bir](#)
3. [iki](#)
4. [üç](#)
5. [dört](#)
6. [beş](#)
7. [altı](#)
8. [yedi](#)
9. [sekiz](#)
10. [dokuz](#)
11. [on](#)
12. [on bir](#)
13. [on iki](#)
14. [on üç](#)
15. [on dört](#)

16	<u>on beş</u>
17	<u>on altı</u>
18	<u>on yedi</u>
19	<u>on sekiz</u>
20.	<u>on dokuz</u>
21.	<u>yirmi .</u>
22	<u>yirmi bir</u>
23	<u>yirmi iki</u>
24	<u>yirmi üç</u>
25	<u>yirmi dört</u>
26	<u>yirmi beş</u>
27	<u>yirmi altı</u>
28	<u>yirmi yedi</u>
29	<u>yirmi sekiz</u>
30	<u>yirmi dokuz</u>
31.	<u>otuz .</u>
32	<u>otuz bir</u>
33	<u>otuz iki</u>
34	<u>otuz üç</u>
35.	<u>otuz dört</u>
36.	<u>otuz beş</u>
37.	<u>otuz altı</u>
38	<u>otuz yedi</u>
39.	<u>otuz sekiz</u>
40	<u>Epilog</u>
41.	<u>Teşekkür</u>

42

Fareye Bir Ödöl Ver

43

Yazar Hakkında

İÇERİK UYARILARI

Hikayelerim sizi günlük hayattan uzaklaştırmak için yazılmıştır. Hikayelerimin kimseyi rahatsız etmesini istemem. Kötü bir okuma deneyimine neden olabilecek her şeyi dahil etmeye çalışıyorum, ancak bu liste hiçbir şekilde eksiksiz değildir. Lütfen dikkatli olun.

İçerik uyarıları: anksiyete, saldırı, cinayet girişimi, ölüm, uyuşturucu, silahlı şiddet, hastaneye kaldırılma, rehin alma, kaçırma, cinayet, takip, şiddet.

BİR

GÖZLÜKLERİMİ KAYBETTİM Velma'dan daha fazla kez ve bu sefer de öyle olmasını diledim. Gördüklerimi görmek istemiyordum. Gözlerimi o sahneden ayıramıyordum, üstelik 6 yaşından beri lanetlediğim gözlüklerim her şeyi ultra yüksek çözünürlükte gösteriyordu.

Tanrı aşkına, ben bir anaokulu öğretmeniym. Asla bir cinayet tanığı olmamalıydım, ama işte oradaydım, Damruck'un merkezindeki bir sokakta, uzak bir köşede bir adam birini bıçaklarken, çöp konteynerinin altından sevimli bir smokin kediye deniz ürünleri pâté ile cezbetmeye çalışıyordum.

Dizlerim, çok uzun süre kaldığım garip çömelme pozisyonundan dolayı acı içinde çılgılık atıyordu ama hareket etmeye cesaret edemedim. Yaz sonu havası, ara sokakta yoğun ve ağır bir şekilde asılı duruyordu ve kanın metalik kokusunu daha da kötüleştiriyordu. Gölgelelerin koyulaşması için henüz yeterince geç değildi ve yaptığım her hareket, sokak kedisinden başka birinin dikkatini çekebilirdi. Eğer kaçabileceğimi düşünseydim, onların yanına çöp konteynerinin altına sürünürdüm. Yere bir göz attım ve hayır, aslında yapmayacağıma karar verdim. Çin restoranının arkası sokak kedileri için harika bir yerdi, ama yer temiz bir yerden beş mil uzaktaydı. Zaten o büyük kıcıımı oraya sıkıştırıramazdım.

Kurbanın göğsünden akan kan neredeyse mor renkteydi. Filmlerde böyle görünmüyordu, ama o anda böyle düşünmek saçmalıktı. Her şey çok daha sessizdi. Kurban bir iki kez inledi galiba, ama kulaklarımda kanın akışının sesi, en iyi gürültü önleyici kulaklıklardan bile daha iyiydi.

Uyluklarım titriyordu. Yere yığılacağımdan emindim, ama sonra her şey bitti. Kan ve bıçağın garip metal parıltısı olmasaydı, katilin diğer adama sadece yumruk attığını sanırdım. Bir, iki, belki dört kez vurdu ve sonra kurban asfaltın üzerine yığıldı ve saldırgan gecenin karanlığına karışıp kaçtı.

Ayağa kalkmaya çalışmamam gerektiğini biliyordum, bu yüzden kıcımın üstüne düştüm. Serseri kedi ve ben birbirimize baktık, sonra kuyruğu yanmış gibi kaçtı. İçimi kaplayan adrenalin onu takip etmek istedi. Nemli havada gömleğim sırtıma yapışmıştı ve bir yerlerde eski bir tuğlaya çarpan bir vantilatörün sesi geliyordu. Ne yapacağımı bilemedim. Nabzını kontrol etmem gerekiyordu, ama kanın miktarı ve gözünün bile kıpırdamaması bunun boşuna olacağını düşündürdü. Ve bunu yaparsam, kanıtları kirletme riskim vardı. Investigation Discovery'yi yeterince izlemiştim, suç mahallini karıştırmayacaktım.

Cebimdeki telefonun sesiyle onun varlığını hatırladım. Yan tarafa eğildim ve diğer elimle dengemi sağlamak için isteksizce elimi indirdim, böylece diğer elimle arka cebimden telefonu çıkarabilecektim. Telefonu iki kez düşürdüm, sonunda kilidini açıp numarayı çevirebildim.

"911. Acil durumunuz nedir?" "Şey... Az önce bir cinayete tanık oldum. Belki."

"Bir cinayete tanık olmuş *olabilirsiniz mi*?"

"Kesinlikle bir şeye tanık oldum. Sadece kurbanın öldüğünden yüzde yüz emin değilim."

"Nabzını kontrol ettiniz mi?"

"Düşündüm."

"Ama yapmadınız mı? Saldırgan hala orada mı?" "Hayır, hayır. Suç mahallini bozmak istemedim." "Hanımefendi, nabzını kontrol etmeniz gerekiyor."

"Tamam." Homurdanarak ayağa kalktım. Sonra telefonumu yine düşürdüm. "Kahretsin, özür dilerim, titriyorum, sanki felç olmuşum gibi, telefonumu yine düşürdüm."

"Önemli değil, hanımefendi. Nabzını kontrol ettiniz mi?"

"Cesede doğru yürüyorum." Başının yanına çömeldiğimde dizlerim ağrıdan çatladı. Nefes nefese kaldım. Liseyi bitirmiş olamazdı.

"İyi misiniz?"

"İyiyim, sadece... çok genç." İşaret parmağım ve orta parmağım boynunun yan tarafına battı ve biraz aradım. "Nabız bulamıyorum."

"Nerede bulunuyorsunuz?"

"Chow Man's Land'in arkasındaki sokaktayım."

"Polis ve ambulans yolda. Onlar gelene kadar orada kal ve hatta kal. Adın ne?"

"Jade Massey. İçeri girebilir miyim? Biraz acıktım."

Telefonun diğer ucundaki sessizlik, utanç verici olacak kadar uzundu. "Kahvaltıdan beri bir şey yemedim. Anaokulu öğretmeniyim ve öğrencilerimden biri evde zor bir dönem geçiriyor, bu yüzden ona öğle yemeğimi verip kafeteryaya gitmemesi için izin veriyorum. Eve giderken Dixie Whiskers'dan Emma aradı ve buraya gelip etrafta dolaşan bir smoken kediye yakalamamı istedi. Bir cinayete tanık olduktan sonra aç olmak uygun olmayabilir, ama çok fazla polisiye dizi izlediğim için sanırım bu beni başkalarının kadar etkilemedi."

"Hanımefendi?"

"Chow Man's Land, Damruck'taki en iyi Asya restoranıdır. Henüz gitmediyseniz, pazar günleri dim sum büfesini mutlaka deneyin. Akşam yemeği saati olmalı, arka kapıdan çok lezzetli kokular geliyor."

"Jade!"

"Üzgünüm. Gergin olduğumda çok konuşurum."

"Önemli değil."

Operatör sesini sabırlı bir büyükanne moduna geçirdi ve ne yaptığını fark etmeme rağmen bu beni sakinleştirdi. Ciğerlerim yanana kadar nefes aldım ve sonra yavaşça havayı dışarı verdim. "Siren sesleri duyuyorum!" Mutlu dansımı kendime sakladım.

"Evet hanımefendi. İlk gelen olay yerine vardığında bana haber verin."

"Bir polis memuru sokağın sonuna park etti." "O zaman gerisini onlara bırakayım."

"Tamam, hoşça kalın" dememi bitirmeden telefonu kapattım. Gözlerimi ovmak için elimi kaldırdım, ama elimin yerde olduğunu hatırladım. Üstümdeki paslı klima ünitesinden su damlaları düşüyordu ve metal çöp kutusuna her çarpışında irkiliyordum.

Ellerimi yıkamalıyım. Muhtemelen Ebola dışında her şeye bağışıklığım vardı, ama yine de kişisel hastalık önlemlerini ihmal etmiyordum. Dünyanın en iyi yirmi hastalık taşıyıcısıyla birkaç yıl çalışmak insanı böyle yapar.

Polis memuru devriye arabasından indi ve ben onu arka bahçedeki pikniğe davet eder gibi el salladım.

"Jade Massey?"

Başımı
salladım.

"İyi misiniz?"

"Evet." Sözlerimin akmasını engellemek için dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Lütfen bana doğru yürü, mümkün olduğunca binaya yakın kal."

Söyleneni yaptım, olabildiğince normal görünmeye çalışarak. Yeterince yaklaştığımda, elini uzattı. Görünüşe göre, işleri garipleştirme yeteneğim sınır tanımıyor. "Bana dokunmak istemezsin. Çöp konteynerinin yanında yere oturmak zorunda kaldım. Yani, cebimden telefonumu çıkarmak için elimi yere koymak zorunda kaldım." Sanki sokakta bir lavabo ve sabun belirecekmiş gibi etrafa bakındım.

Çarpıcı kadın, her yıl ilk kez burun karıştıran çocuğu yakaladığımda ona baktığım gibi bana baktı. Elini yanına indirdi ve bir adım geri attı. "Tamam. Cildinde veya giysinde kan var mı?"

Başımı salladım. "Oldukça uzaktaydım. Katilin beni gördüğünü sanmıyorum."

"Umarım görmemiştir."

Kafamın içinde patlayan seslerin altında onun mırıldanması devam etti. "Tehlikede miyim?"

Onun keskin bakışından sonra, parmaklarımı onun pazısından çekip bir adım geri attım.

"Bir dedektif ifadenizi aldıktan sonra risk düzeyinizi belirleyecek."

Başımı salladım ve başparmağımın yanındaki deriyi çekiştirdim. "İçeride bekleyebilir miyim?"

Acıktım ve ellerimi yıkamak istiyorum."

Bir sürü polis arabası, dar sokağın girişine sıkışmış sessiz bir ambulansın peşinden gidiyordu. Kirli elimle tuttuğum polis memuru gözlerini kapattı ve burnunun köprüsünü sıktı. "Seni tuvalete kadar eşlik edeceğim."

Ama istemiyorum, sanki gerçekten söylemiş gibi yüksek sesle duyuldu.

İki

Yüzüncü kez yuvarlandım. Ne yaparsam yapayım rahat edemiyordum. Yatak çok yumuşaktı, ev çok sessizdi. Her ikisi için de şükretmem gerekirdi. Kısa bir süre önce kardeşlerimle birlikte bir laboratuvar da hapsolmuş, bilim adamları tarafından sürekli dürtölüp itilip kakılmış ve onların her isteğine boyun eğmek zorunda kalmıştık.

Kardeşlerimden bazıları özgürlüğe iyi uyum sağlamıştı. Ben değil. Sürekli tetikteydim, spot ışıklarını, askerlerin bağırışlarını, yakalandığımızı haber veren botların seslerini bekliyordum.

Rahatlamak istiyordum. Dişlerimiz ve pençelerimizle kazandığımız özgürlüğün tadını çıkarmak istiyordum, ama başaramıyordum. Vazgeçip yataktan kalktım. Koridordan geçip mutfağa gittim. Özel olarak tasarlanmış evlerimiz yüksek tavanlı ve endüstriyel güçte aletlerle donatılmıştı; laboratuvarın küçük, steril sınırlarından çok farklıydı.

Kulaklarımı dikip, olağandışı bir ses var mı diye dinledim. Hiçbir şey yoktu. Dışarı çıkıp gece havasını içime çektim. Olağandışı bir koku yoktu. Ağaçların arasında ateşböcekleri tembel daireler çizerek uçuyordu.

Omuzlarımı indirmek ve parmaklarımı yumruk halinden çıkarmak için çaba sarf ettim.

Kardeşlerim ve ben belirli bir amaç için yaratılmıştık ve altı kişilik ekibimizde her birimizin bir rolü vardı. Roul ve ben kas gücüyduk. Diğerklerini koruyorduk. Tehditleri ilk tespit eden ve her göreve ilk atılan bizdik.

Kendal, Drym'in eşi, hala gergin olmamızın doğal olduğunu söyledi. Özgür olalı bir yıldan az olmuştu. Ayrıca bizim dokunmaya aç olduğumuzu söyledi ve her gün hepimizi kucakladı. O kucaklamaları itiraf etmekten daha çok bekliyordum.

Kulaklarım, ormandan gelen hafif bir sesle seğirdi. Düşünmeden ilerledim. Koruma alanımız genişti, ama bir tarafı mahalleye bakıyordu. Seçtiğim ev, mahalleye en yakın yerdı. İnsanların bu kadar yakınına yaklaşmamam gerektiğini biliyordum, ama canım sıkılmıştı ve gece yarısıydı.

Arazimizi çevreleyen çite ulaştım ve kolayca tırmandım, diğerk tarafa yumuşakça indim. Burada ağaçlar daha seyrek olduğundan, mümkün olduğunca gölgede kaldım.

Sesin kaynağı, açık bir kapıdan sızan ışıkla çevrili küçük bir merdivenin üzerinde duruyordu. Saçları omuzlarından sırtına dökülürken güneş gibi parlıyordu. Çimlere tereddütle bir adım attı, sonra bir adım daha atarak bana yaklaştı. Devam etmesini, ormana girip bana sarılmasını istedim.

İmkansız bir rüya. Ben bir canavardım. Beni görürse çığlık atarak kaçardı.

O kadar yakındı ki korkusunu koklayabiliyordum. Öfke göğsümde hızla yükseldi. Etrafta herhangi bir tehlike var mı diye baktım ama hiçbir şey görmedim.

"O tüy yumağı nerede?" Çömeldi ve fısıldayarak bağırdı, "Kedicik, kedicik! Akşam yemeği!" Metal bir kaseenin kenarına vurdu. "Whisker McFluff, gel buraya."

Arkasında, birkaç kedi onu farklı derecelerde ilgiyle izliyordu. Çoğu, ona değil, elindeki kaseye odaklanmış gibiydi. Biri bacağına sürtündü ve beni irkiltecek kadar yüksek sesle miyavladı.

Tüm kedilerin başları bana doğru döndü.

Kadın ayağa kalktı ve doğrudan bana bakıyor gibiydi. Nefesimi tuttum ve kaslarımı gerginleştirdim. Birkaç saniye sonra içini çekti, kaseyi yere koydu ve kedileri kapıdan uzaklaştırarak içeri girdi.

O evinde dolaşıp kaybolana ve tüm ışıklar sönene kadar onu izledim. Yaklaşarak, onun

ve durduğu yerden kapı koluna kadar uzanan taze, hafif kokuyu takip ettim.

Korkunun altında, şeker ve güneş gibi kokuyordu.

Kayıp kedisi için mi korkuyordu, yoksa başka bir şeyden mi korkuyordu?

Ağaçların gölgesine geri dönüp çömelerek oturdum. Madem uyanmıştım, onu izlemeye karar verdim. Onu hiçbir şeyin incitmesine izin vermeyecektim, dinlenebilirdi.

Bir saat sonra, neredeyse duyulmayacak kadar hafif ayak sesleri yaklaştığını duydum. Yanımda oturan gri-beyaz çizgili kediye başımı çevirdim.

"Sen Whisker McFluff musun?"

"Merreow."

"Hanımını böyle korkutmamalısın."

Kedi mırıldandı ve bacağıma sürtündü. Silikon kaplı pençemi sırtında gezdirdim ve elimdeki tüylerin dokusuna hayran kaldım. Laboratuvardan kaçtığımızdan beri pek çok yeni şey deneyimledik. Kendal sayesinde artık pençelerimizin yanlışlıkla bir şeyi kesmesinden korkmamız gerekmiyordu. Kendal, "wyrfang pençe kapağı" adını verdiği şeylerden sürekli stokluyordu. Silikon kapaklar pençelerimize tam oturuyor ve onları yeterince körelterek endişemizi azaltıyordu. Hala dikkatli olmamız gerekiyordu, ama artık bir şeyleri kesip biçmeden dokunabilirdik.

Benimkiler mor renkteydi.

"Hadi bakalım," dedim kediye, "seni ait olduğun yere, içeriye sokalım."

Kedi de peşimden geldiğinden emin olarak arka kapıya doğru sürünerek ilerledim. Kapının kilitli olmadığını görünce homurdandım. Aptal kadın. Korkmuş olduğu kedydi herhalde, yoksa kapısını kilitlerdi, değil mi? Her halükarda, onu izlemeye devam edecektim.

Kapı açıkken kokusu daha güçlüydü. Kokunun her nüansını ezberlemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Kapının eşiğinde dururken, kedinin bacaklarının etrafında sekiz rakamı çizerek mırıldandığını hissettim ve huzurlu bir duyguya kapıldım.

"Kim var orada?" Sesi yumuşak ama kararlıydı, korkmuş yaratıkları sakinleştirmeye alışkın biri gibi.

Geriye atladım, kendimi olabildiğince küçük hale getirmek için çömelerek, nispeten güvenli olan ağaçların arasına koştum. Kulaklarımı dikip başımı çevirerek, laboratuvardaki acımasız deneylerin kalıcı izlerini telafi etmek için duruşumu ayarlayarak, iyi gören gözümle onu izlemeye başladım.

Çenem sıkıştı. *Onu bırakıp baştan başlamalıyız. O hasarlı ve artık işe yaramayabilir.*

Bu anıyı kafamdan silip kadına odaklandım.

"Oh!" Kadı kediyi kollarına aldı. "Whisker!" Kadının hıçkırık sesini duydum. "İçeride kal, yaramaz kedi." Kadı, yaramaz kediyi içeri soktu, sonra küçük basamağa çıktı ve kapıyı kapattı. Bir adım ileri attı ve küçük beton bloğun sonuna ulaştı.

Kollarını gövdesine doladı ve benim de onu kendime çekmek için kollarım kıpırdanmaya başladı. Gözlerini kısarak derin ve titrek bir nefes aldı.

"Onu bana geri getirdiğin için teşekkür ederim. Bu gece tüm arkadaşlarıma ne kadar ihtiyacım olduğunu asla bilemezsin."

İçeri girip mutfığa gitti. Birkaç dakika sonra iki küçük kaseyle geri geldi ve onları terasın kenarına koydu.

"Senin için yiyecek ve su. Belki zamanla utangaçlığın geçer."

Bu sefer kapıyı arkadan kilitledi ve ben rahatladım. Whisker'ı yaramazlık yaptığı için azarlarken mırıldanan sesini dinledim, ta ki o ses de evinin karanlığında kaybolana kadar.

Beni sokak kedisi sanmıştı. Ya da belki köpek. Göğsümden yayılan sıcaklık tüm vücudumu kapladı. Bana bakmak istiyordu. Onun çabalarını boşa çıkaramazdım. Suyu boşalttım ve kedi mamasını avucuma aldım. Ormanda yaşayan rakun ailesine bırakacaktım.

Şafak vakti ilk ışıklar gökyüzünü aydınlatırken, evime geri döndüm ve uzun zamandır ilk kez kabus görmeden uyudum.

ÜÇ

Koridorun bir yerinde bir kapı çarptı ve Sophia irkildi. Bu, işimin en iyi ve en kötü yanıydı. Kahverengi bukleleri ve odanın içinde dolaşan kocaman gözleri olan sevimli bir kızdı.

"Sorun yok, sadece başka bir sınıf öğle yemeğine gidiyor."

Bana uzun bir süre baktı, sonra sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Okul yılının başında onunla tanıştığımda, bir terslik olduğunu anlamıştım. Daha önce de utangaç öğrencilerim olmuştu, ama Sophia köşeye kıvrılmış, sırtını duvara dayamış duruyordu. Sınıfta öğle yemeği yeme teklifimi hemen kabul etti, ama bir buçuk ay geçmeden tek kelime bile etmedi.

Görünür morluklar, yetersiz beslenme veya başka herhangi bir istismar belirtisi göremedim, ama küçük kızın davranışları benim için yeterliydi. Ani hareketlere irkilmesi ve sıcak havada bile uzun kollu giysiler giymesi her şeyi anlatıyordu. Hemen yetkililere haber vermek istedim, ama idare yeterli kanıt olmadığını söyledi. Her gün öğle yemeğinde onunla sohbet ediyordum. Tek taraflı sohbetlerdi, ama yakında açılacağını umuyordum.

Okulun kaynak sorumlusu kafasını içeri soktu ve çenesiyle Sophia'yı işaret etti. Ben başımı salladım ve o da kaşlarını çatarak çıktı. Oscar, okula transfer edilmeden önce yıllarca dedektiflik yapmış, nazik, yaşlı bir adamdı. Muhtemelen ellili yaşlarındaydı, kısa kesilmiş saçlarında tuz ve karabiber vardı, ama vücudu formdaydı. Kimsenin görmemesi gereken şeyler gördüğünü anlayabiliyordum. Sophia konusunda benimle aynı fikirdeydi. Evde bir şeyler yolunda değildi. Onu gözetliyor, elimizden gelen her şekilde kendini güvende hissetmesi için yardım ediyorduk, ama o açılana kadar ikimiz de daha fazlasını yapamazdık.

O sabah beni otoparkta görmüştü.

"Dün gece zor bir gece geçirdiğini duydum. İyi misin?"

"İyiyim. Biraz sarsıldım ama polisler, failin peşimden gelmesi için bir neden olmadığını söylediler. Karakola gelip robot resim yapmamı istiyorlar."

Adam başını salladı. "Seni gördüğünü sanmıyorum. Görevine çok odaklanmış olmalı." Başını salladı. "Uyuşturucu satışı ters gitmiş, büyük ihtimalle."

İki adam da uyuşturucu bağımlısı gibi görünmüyordu, ama bu konuda tek bilgim filmlerden ve televizyondan geliyordu ve bu da açıkça güvenilirmezdi. "Öyle dediler."

"Pencereleri ve kapıları kilitli tut, bir şey olmaz." Güldü. "O kedilerin, sana bulaşmaya kalkışırsa gözlerini çıkarır herhalde."

Bu düşünceyle gülümsedim. Kurtardığım kedilerin çoğu, tanıdık olmayan bir ses duyduklarında kaçıp saklanan eski sokak kedileriydi. Onların beni koruyacağına pek güvenemiyordum.

Ağaçların arasından bizi izleyen garip hayvanı düşündüm. İlk başta Whiskers'ın mahallede kavga ettiği başka bir kedi olduğunu düşündüm. Sonra gözlerinden kırmızı bir yansıma gördüm ve kediden çok daha büyük olduğunu anladım. Belki büyük bir köpekti.

Gözlüğüm olmadan da evin içinde dolaşmak için yeterince görebiliyordum ve cinayete tanık olduktan sonra, gece boyunca gözlüğümü takmadım. Whiskers'ı eve getiren şeyi daha iyi görebilmek için gözlüğümü almalıydım. Sabahleyin koyduğum yiyecek ve su bitmişti, bu yüzden eve döndüğümde daha fazlasını koymaya karar verdim.

Dikkatimi tekrar ona verdiğimde Sophia bana bakıyordu, ben de Whiskers'ı aradığımı anlattığım hikayeye geri döndüm. "O genellikle denemez

dışarı çıkmak için, bu yüzden eve dönüş yolunu bulamayacağından korktum. Şanslıyım ki, ona yolu gösteren bir arkadaş buldu."

"Bir arkadaş mı?"

Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki neredeyse duyamıyordum. Başımı salladım. "Arkadaşının kim olduğunu bilmiyorum. Başka bir kedi olabilir diye düşündüm ama başka bir kedi için çok büyük görünüyordu. Belki bir köpekti. Her neyse, Whiskers'ı bana geri getirdiği için çok mutluyum."

Zil öğle yemeğinin bittiğini haber verdi ve o bir daha konuşmadı, ama o günü bir zafer olarak saydım. Bir şey söylemişti! Yüksek sesle! Yabani bir kediyi evcilleştirmek gibi, ilerleme çok küçük adımlarla ölçülüyordu.

Öğleden sonrasını yarım akılla geçirdim. Diğer yarısı Sophia, katil ve arka bahçemdeki gizemli yaratık hakkında düşüncelere dalmıştı. Günün sonunda bitkin düşmüştüm. RAV4'ümün koltuğuna çöktüm ve başımı geriye yasladım.

Camıma vuran sesle irkildim, elimi kalbimin üzerine koydum ve bağırdım, "Tanrım, Oscar, kalp krizi geçirecektim!"

"Üzgünüm. Seni korkutmak istemedim. Sadece iyi misin diye bakmak istedim.

Ben çıkıyorum."

Arabanın aküsünü çalıştırdım ve camı indirdim. "Ben iyiyim. Sadece yorgunum."

"Uzun bir günün oldu. Seni eve bırakayım mı?"

Gülümsedim. "Hayır, teşekkürler, ben idare ederim."

Tereddüt etti, dudaklarını sıkıca kapattı. Uzun bir süre sonra başını salladı. "Tamam o zaman. Dikkatli sür."

"Sür."

Beni refakatsiz bırakmaktan vazgeçmeden önce, motoru çalıştırıp arabayı hareket ettirdim. Evim çok uzak değildi, ama evimin önünden geçip bir drive-through'a girdim. Kediler akşam yemeğine geç kaldığım için beni parçalayacaklarından emindim, ama benim de yemek yemem gerekiyordu.

Patates kızartmamın ve içeceğimin yarısı bitmiş halde evimin garajına girdim. Eşyalarımı topladım, arabayı kilitledim ve anahtarları elimde kapıya doğru yürüdüm. Kocaman turuncu tekir kedim Sir Purrs-a-lot, oturma odasının penceresinden bana bakıyordu. Anahtarı kilide soktuğumda, aklıktan ölüyormuş gibi miyavladı.

"Biliyorum, biliyorum. Geliyorum. Akşam yemeğin iki saat gecikti diye aç kalmayacaksın."

Dönen bedenlerin, sallanan kuyrukların ve hüzünlü miyavlamaların arasından geçtim. Dolaba uzanırken ellerim hafifçe titriyordu - dün gecedeki beri

daha durmamıştı, ama bunu gizlemekte daha iyi olmuşum. Akşam yemeğinden kalanları lavabonun yanına koydum ve boş tabakları toplayıp kedilere ayrılmış dolaptan çeşitli ilaçları ve mamaları çıkarmaya başladım.

Her şeyi hazırlayıp kaseleri mutfak zemine yerleştirdiğimde, herkes sıraya girmiş ve çoğu sabırla bekliyordu. Yakın zamanda evimize gelen yavru kedi, onu beslemeyi unutmamam için yüksek sesle kendi türünün şarkısını söylüyordu. Herkesin doğru kaseye gittiğinden emin olduktan sonra lavaboya geçtim. Ellerimden sabun damlaları lavaboya düşerken, arka bahçeden parlayan kırmızı bir göz bana bakıyordu.

Whiskers'ın arkadaşı olmalıydı. Belki bir vaşak? Ama yerden çok uzaktaydı. Ağaçta vaşak mı? Neye baktığımı anlamaya çalışırken ona bakakaldım. Ellerim kaşınmaya başladı ve o kadar uzun süre bakmıştım ki sabun kurumuş. Hızlıca ellerimi yıkadım ve yedek bir kase ile bir kutu mama aldım.

Konserveyi açarken arka basamağa oturdum. Ses onları yaklaştırmazsa, kokulu ton balığı kokusu yaklaştırırdı. Eğilerek, kaseyi kapımla ağaçların arasında ortasına koydum ve basamağa oturdum.

"Hadi, sorun yok." Daha yüksek bir ses tonuyla yumuşakça konuştum. İçimden bir ses, bu kediyi evcilleştirmek için tüm hünerlerimi sergilemem gerektiğini söylüyordu — tabii evcilleştirilebilirlerse. "Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. Gel ye. Ben burada kalacağım." Zahmetime karşılık yavaşça gözlerini kırptı. Yaprakların hışırtısı, yere yavaşça indiğini gösteriyordu, ama gözlerinin yansıması, Maine Coon veya Norveç Orman Kedisi için bile imkansız derecede yüksekti. Bobcat için bile çok büyüktü. Bir panter olabilir miydi?

Onu korkutmamak için kahkahamı bastırdım. Amcamın ormanda bir panter gördüğü hikâyesini hatırladım. Sadece onun güneyli aksanıyla p-aa-n-tha şeklindeydi. Kendi gözleriyle gördüğüne yemin etmişti, ama Tayki ilçesinde hiç doğrulanmış bir görgü tanığı olmamıştı. Hatta komşu ilçelerde de.

Sadece bir gözü yansiyordu. Diğerini kaybetmiş miydi? Zavallı şey. Başka ayrıntıları göremedim. Yaklaşmadı ve gece çok karanlıktı, verandamın ışığı da çok loştu.

Sonunda, hayvan dönmüş gibi gözün kaybolduğunu gördüm. Yaprakların hışırtısı ve kırılan dallar onun ayrıldığını işaret ediyordu.

İç geçirdim. "Tamam, yarın tekrar deneyeceğim."

Dizlerim gıcırdadı ve bir homurtu ile ayağa kalktım. Tekrar iç geçirdim ve soğuk hamburgerime ve sulandırılmış içkime geri döndüm.

Dört

UZAKTA KALAMADIM. Onun arka bahçesinde, görünmeyecek bir yerde durup onu izlemek yanlış ve muhtemelen ürkütücü bir şeydi.

Eve geç gelmişti ve yorgun görünüyordu. Onu bu kadar yıpratın endişeler ne olabilirdi? Onu yardım edebileceğimi sanmıyordum. Çağrısına cevap verip ışığa çıkarsam onu korkuturdum. Çılgılık atıp kaçardı.

Bir mucize eseri öyle yapmasa bile, ben mahvolmuştum. O kadar mükemmel birine layık değildim.

Gitmemek için kendimi ikna etmeye çalıştım. Hatta iki kez geri döndüm. Ama kendimi evime doğru hareket ettiremedim. Belki onu tekrar görürsem, bu bağdan kurtulabilirim diye düşündüm. Ona karşı hissettiğim bu çekimi yenemiyordum.

Neden ona bu kadar sahip çıkmak istediğimi, onu tüm varlığımla korumak istediğimi bilmiyordum. Onu sadece bir kez görmüştüm.

Ama o beni

önemsiyordu. Hayır.

Beni değil.

Benim bir hayvan olduğumu düşündüğü için.

Bu önemli değildi. Onun güvende olduğundan emin olmak için içgüdüsel bir ihtiyacım vardı. Sadece onu kontrol edip, iyi olduğundan ve başka kedi kaybolmadığından emin olmak için gidiyordum.

Ama oraya vardığımda evde değildi. Gözlerimi onun evine dikip bekledim, ta ki arabasının garaja girdiğini duyana kadar. Önce kedilerini beslediğini izledim.

Sonra dışarı çıktı.

Sıcak şeker kokusu burnumu doldurdu ve derin nefes almak için gözlerimi kapattım. Keskin bir metal sesi, özlediğim kokunun korkunç bir şeyle yok edildiğini haber verdi. Kokuyu engellemek için burnumu elimle kapattım.

Yumuşak sesi beni hareketsiz hale getirdi. Bana bakıyordu. Beni nasıl görebildiğini merak ederek neredeyse paniğe kapıldım. Bana değil, gözüme bakıyordu. Karanlıkta tek sağlam gözüm hala kırmızı parlıyordu.

Yerimi değiştirdim ve çömelerek oturdum. Küçük bir hayvan bekliyordu, ben de öyle görünmeye çalıştım. Konuşmayı kesene kadar hareketsiz kaldım. Kollarını beline doladı, üşümü mü diye merak ettim.

İçeri girmeyecekti. Ben orada olduğum sürece girmeyecekti.

Dönüp, mümkün olduğunca ses çıkararak uzaklaştım. Derin bir nefes aldığımı duydum. Kapısı açıldı ve kapandı. Geri döndüm ve gözümü gizlemek için gerekirse kullanmak üzere bir ağacın yanına yaklaştım. Endişelenmeme gerek yoktu. Bir daha ağaçlara bakmadı.

Son ışık sönene kadar bekledim. On dakika sonra, eve gizlice yaklaştım ve her pencerenin altında durup dinledim. En sağdaki pencere aralıktı ve burnuma yine sıcak şeker kokusu geldi. Derin, yavaş ve düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordum.

Bir kez daha onu görmek için riske girip ayağa kalktım. Perdeler kapalıydı. Hayal kırıklığıyla arka basamağa doğru yürüdüm ve bana bıraktığı kokuşmuş çorbayı düşündüm. Rakunlar buna bayılırdı, ama onu elimde taşımam gerekecekti. Titredim, öğürdüm ve hızla avucuma döktüm. Elimi vücudumdan olabildiğince uzağa uzattım ve burnumu diğer dirseğimin kıvrımına soktum.

Ağaçlarına vardığımda rakunlar beni bekliyordu. Kötü kokulu parçaları yere koyduğumda cıvılamaya başladılar. "Buna alışmayın. Bir daha gelmeyebilirim, ya da o beni beslemekten bıkebilir."

En küçüğü, büyük bir parçayı kapıp kaçmadan önce pençesiyle bacağıma vurdu.

Eve kadar koştum ve kapıyı kapatmaya bile zahmet etmeden elimi musluğun altına sokup Kendal'ın bana aldığı çiçek kokulu sabunla ovuşturdum. Üç kez yıkadıktan sonra bile avucum hala çok kötü kokuyordu.

Kendal'a bunun ne olduğunu ve kokuyu nasıl giderebileceğimi sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

Ahşap zeminde küçük bir sürtünme sesi beni döndürdü. Hazır bir çömelme pozisyonuna geçtim ve pençelerimi esnettim.

"Sakin ol. Benim." Quin gölgelerden çıkıp mutfağımın ışığının aydınlatığı küçük alana girdi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu saatte burada ne işin var?" "Sen neredeydin?"

"Yürüyüşe çıkmıştım."

O mırıldandı. "Uyuyamıyor musun?"

Başımı salladım. "Çok sessiz."

O da başını sallayarak, "Evet. Ben de uyuyamıyorum." dedi. Güldü. "Komik değil mi? Laboratuvardan, o bipleyen makinelerden ve saatlerce bizi dürtten bilim adamlarından kurtulmak için sabırsızlanıyorduk, şimdi ise buradayız," dedi ve ellerini genişçe açarak

—“özgür ve çok sessiz olduğu için uyuyamıyoruz.”

“Kendal alışırsız diyor.”

Elini alnından burnuna sürtüp indirdi. Tavana bakakaldı. "Evet."

Yalnız kalmak istiyordum ama kardeşimi başımdan savamazdım. "Kalmak ister misin?"

Onun bir şaka yapmasını bekliyordum. Beni güldürecek ve hissettiklerini gizleyecek akıllıca bir espri.

Ama o sadece bana baktı ve başını salladı. Yatağıma birlikte uzandık ve uyuduk. Ertesi sabah uyandığımda o gitmişti.

O gece de aynı şeyi yaptık. Kadın uyuyana kadar yanında kaldım, sonra bana ayrılan yemeği rakunlara götürdüm.

Quin bir iki saat sonra bana katılırdı.

Bir hafta sonra, bu her gece tekrarlanan bir alışkanlık haline geldi. Ta ki her şeyin değiştiği geceye kadar.

BEŞ

Yine uzun bir gün olmuştu. Sophia hala benimle konuşmuyordu, arka bahçemdeki hayvanı görmeye hiç yaklaşamamıştım ve cinayetle ilgili dedektifin aramasını beklerken sinirlerim gergindi.

Tek istediğim eve gidip parmaklarım buruşana kadar sıcak küvette uzanmaktı.

Kendimi arabadan sürükleyerek çıkardım ve çantamı omzuma astım. Anahtarlarımı ararken, bu hafta üçüncü kez geç kaldığım için yüksek sesle miyavlayan bir kedi beni azarladı. "Tamam, sabret efendim, geliyorum."

Büyük turuncu tekir kedi, yeterince hızlı olmadığımı söylemek istercesine başını salladı ve tekrar miyavladı.

Miyavlama tıslamaya dönüştü. Pencereden baktığımda, sırtını eğmiş, arkamdaki bir şeye bakarken onu gördüm. Döndüm. Köşeli bir yüze yerleştirilmiş küçük bir ağız, "Sürtük!" diye bağırdı. Şakaklarımdan şiddetli bir acı yayıldı. Düşerken, bahçeyi geçen devasa bir şey adamı da beraberinde götürdü.

Yuvarlanıp başımı yerinde tutmaya çalıştım. Sanki başımı kaybetmişim ve yuvarlanıyormuş gibi hissettim. Onu yakalamam gerekiyordu, ama nereye gittiğini göremeden nasıl yapabilirdim? Beyin

Beynim yanıyordu. Hâlâ yerinde olmalıydı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve titrememi durdurmak için bacaklarımı açtım.

Sir Purrs-a-lot pencereden kükredi, arkamda kavga devam ediyordu. İkisine de aldırmadım. Ellerim ilk basamağa ulaştı ve kendime nefes almamı söyledim. Ellerim ikinci basamakta, yarım tonluk dizimi birinci basamağa taşıdım. Dengemi sağlamak için uğraştım ve homurdanarak yanıma düştüm.

Başım dönüyordu ve orada kalmanın artılarını ve eksilerini düşündüm.

Artıları: Artık hareket etmek zorunda kalmayacaktım ve dünya da bu kadar hızlı dönmeyi bırakabilirdi. Orada uzanıp biraz kestirebilirdim.

Eksileri: saldırıyı ve karanlık bir kütle çimlerin üzerinde yuvarlanıyordu. Ya da belki çimler onların altında yuvarlanıyordu? Emin olamıyordum, ama her halükarda, hala oradaydılar.

Başımı geriye eğdim ve ön kapıma baktım. Sadece birkaç metre uzaktaydı, ama bir mil kadar da olabilirdi. Ne zaman bu kadar kilo almıştım? Kemiklerimin kurşundan yapıldığını hatırlamıyordum. İçeri girip 911'i aramalıydim, ama mesafe imkansız görünüyordu.

Bir homurtu çığlığa dönüştü ve aniden kesildi. Gözlerimi kapattım. Bir dakika burada dinlenecektim. Sonra içeri girecektim.

Neden içeri girmem gerekiyordu ki? Adımlarım çok rahattı.

Sert bir ses cildimi tırmaladı, tüylerim diken diken oldu. "İyi misin?"

Gözlerimi açmaya çalıştım ama karanlık bir bulanıklık dışında hiçbir şey göremedim. Gözlüklerim düşmüş olmalıydı. Kafamı sallamak için başımı salladım ve yüzümü buruşturdum. "Sanmıyorum. Kafam..." Elimi kafamın yanına sallamak için kaldırdığımı sandım ama tekrar baktığımda parmaklarım basamakta olduğu yerde seğiriyordu.

"Kıpırdama. Yardım çağırıyorum." "Zaten kurşun kemiklerim kıpırdamıyor."

"Cavi, sana ihtiyacım var. Bir kadın kafasına darbe aldı."

Neredeyse uykuya dalmak üzereydim ki, sesi yine beni titretti.

"Bilmiyorum! Buraya gel! Kendal'ı da getir."

Ses tonuna irkildim. Konuştuğu kişiye çok kızgındı.

"Üzgünüm, ufaklık. Kızgın değilim, sadece sinirliyim. Cavi, senin durumunla ilgili soruları cevaplayamayacağımı bilmeli. Ne yapacağımı bilseydim onu aramazdım."

Bunu yüksek sesle söylediğimin farkında değildim. "Önemli değil." Başımdan ayak parmaklarıma kadar buz gibi bir his yayıldı. "Ne zaman bu kadar soğudu?"

Yürüyüş yolunun sonunda, tüylerimi diken diken eden, çok düşük ve insanlık dışı bir hırıltı duyuldu. Sırtımı sıcaklık kapladı ve beton basamakların üzerine uzanmış, kafamın içi on bin derece ile eksi kırk derece arasında gidip gelmesine rağmen, rahatladım. Korunmuş hissediyordum, her ne kadar bunun tam tersini hissetmem gerektiğini biliyorsam da. Üstümdeki gölgeli şekil hareket etti ve bulanık görüşümle bile onun bir futbol oyuncusu gibi yapılı olduğunu anlayabildim. Ama başımı kontrol ederken dokunuşu inanılmaz derecede nazikti. Derin bir nefes aldım ve kendimi güvende hissettim.

ALT

Onu rahatsız etmek istemediğim için hareketsiz yatıyordum. Cavi, durumunu değerlendirebilene kadar onu hareket ettirmememi söylemişti. Kapüşonuma sıkıştırdığım telefon titredi ve mümkün olduğunca az hareket ederek başımı eğip iyi gören gözümle mesajı okudum. Herkes yoldaydı.

Yüzümü buruşturdum.

Herkes, beş erkek kardeşim ve Kendal demektir. Neden insan mahallesi yakınlarında olduğumu bilmek isteyeceklerdi. Neden onun bahçesindeki pisliği öldürdüğümü. İç geçirdim ve o bana tekrar sokuldu. Kollarımı ona dolamak ve sıkıca sarılmak istedim. Onu evime götürmek ve bir daha gözümün önünden ayırmamak istedim.

Bu imkansız bir hayaldi.

Wyrfang'ın minibüsü onun arabasının arkasına park etti ve kardeşlerim yan kapıdan dışarı döküldü. Diğerleri bahçede dağıldı, Cavi ise doğrudan bana geldi. Hiçbirimize ne yapacağımız söylenmesine gerek yoktu. Taktik manevralar bizim için adeta yaratılmıştı.

Cavi'nin elleri Cavi'nin başını, boynunu, kollarını ve bacaklarını yoklarken ben homurdandım. "Kollarına ve bacaklarına vurmamışlar, Cavi." Sesimdeki öfke beni şok etti.

Gözleri benimkilere çevrildi. "Tamam. Kafasına iyi bir darbe almış ve belki beyin sarsıntısı geçirmiştir. Bir insan doktoru muayene etmeli."

"Siktir. Keşke onu tekrar öldürebilseydim."

"Onu hallettikten sonra onu parçalamanıza izin vereceğiz." Yakınlarda duran, yüzü endişeyle kaplı Kendal'a döndü. "Yardıma ihtiyacımız var."

"Ne olursa."

Kalbim ısındı. Kendal'dan önce sadece bir kez nezaket görmüştük: kaçakçılardan kaçtığımızda. Yaratıcılarımızdan. Onun günlük kucaklamaları bize her dokunuşun acı verici olmadığını hatırlatıyordu. O nazik ve kibardı ve her birimiz onun için canımızı verirdik.

Bana döndü. "Onu minibüse taşıman gerekecek. Nazikçe. Onu çok sarsmamaya çalış."

Başımı salladım ve onu kollarımın arasına aldım, sanki oraya aitmiş gibi hissetmesini umursamadan. Onu arkaya yatırdım ve onunla birlikte içeri girme isteğiyle mücadele ettim. Kendal onu hastaneye götürecekti. Benim gidemeyeceğim bir yere.

Küçük elini koluma koydu. "Ona iyi bakacağım, Thurl." Omzumun üzerinden işaret etti. "Kardeşlerine temizlikte yardım et. Sana mesaj atarım, mümkün olduğunca ararım."

Kollarımı ondan çektiğimde kendimi boş hissettim. "Teşekkür ederim."

Kendal başını salladı. Minibüsü yavaşça garajdan çıkarırken ve caddeden kaybolurken onu izledim.

Arkamı dönüp kardeşlerimin öfke dolu bakışlarına karşı çıktım. "Ne oluyor lan, Thurl?" Quin, her zamanki gibi açık sözlüydü.

Kragen, Quin'in omzuna elini koydu. "Onu sorguya çekmeyelim, Quin. Bırak açıklasın."

Liderimiz bir stratejistti. Taktik ustasıydı. Her ağabey gibi, gerektiğinde sert davranırdı ama bizi sevdiğini bilirdik.

"Geçen hafta ormanda yürüyüşe çıktım. Uyuyamıyordum. Sonunda buraya geldim." Omuz silktim.

Bununla yetinmeyeceklerini biliyordum, ama denemeye değermişti.

"Sonra ne oldu?"

Ona baktım. "Sonra onu gördüm. Arka bahçede, kedisini çağırıyordu.

Endişelenmişti, bu yüzden bir dakika sonra kedi ortaya çıktığında onu içeri aldım."

Bir anlık sessizlikten sonra Quin burnunu çekti. "Bir taştan bile daha fazla bilgi alabilirim. Roul bile senden daha çok konuşuyor."

"Ben konuşuyorum." Roul grubun kenarından homurdandı. Quin sanki "*gördün mü?*" der gibi elini salladı.

Kragen burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Devam et, Thurl."

"Ertesi gece onu kontrol etmek için geri döndüm." Başımı eğdim. "Ve o günden beri her gece. Bu gece geldiğimde evde yoktu, ben de bekledim. O güvenli bir şekilde içeri girene kadar kalacaktım, ama sonra o,"—ölü adamı işaret ettim—"çalıların arasından çıktı, ona hırladı ve sonra kafasının yanına bir şeyle vurdu. Yere yığıldı ve ben..."

Kragen başını eğip gözlerime baktı. Cevap vermek istemediğim için yere bakıyordum.

"Ne yaptın, Thurl?"

"Kendimi kaybettim. Onu kızdan çekip aldım ve ne yaptığımı anlamadan adam ölmüştü."

Cavi, cesedin yanında çömeldiği yerden ayağa kalktı. "Onu parçaladı."

Kanla kaplı ellerime baktım. Pençelerim yok olmuştu.

Muhtemelen cesedin içinde paramparça olmuştu.

Kragen içini çekti. "Hadi temizleyip eve gidelim."

Drym telefonuyla fotoğraf çekerken çıkan flaş hepimizi bir anlığına kör etti. Özür dilercesine omuz silkti. "Bacon ya da Bull onun kim olduğunu bulabilir mi diye bakalım. Bu, onun hedef alınmış mı yoksa rastgele bir kurban mı olduğunu belirlememize yardımcı olur."

Birinin onu hedef alabileceği, ona karşı şiddet planlayabileceği düşüncesi yumruklarımı sıkıştırdı.

Roul cesedi omzuna attı ve ben taşımak zorunda kalmayacağım için minnettardım. Arka bahçeye doğru yürümeye başladılar ama ben onları durdurdum.

"Onun eşyalarını almam lazım. Kedilerini beslemeliyim. Kapıları kilitlemeliyim." Onu elimden gelen tek şekilde korumalıyım.

Kragen başını salladı. "Çabuk ol. Ağaçların arkasında bekleriz."

Dışarıda bir musluk bulup ellerimi yıkadım. Eşyalarına kan bulaştırmak istemiyordum. Çantasını aldım. Anahtarları hala kapıda duruyordu. İçeri girdim ve kedilerin kaçmaması için kapıyı hızla kapattım.

Evi küçüktü ama rahattı. Ev gibi hissettiriyordu — tabii evde, çeşitli yerlere tünemiş bir düzine kedi sana bakmıyorsa. En büyüğü, daha önce pencerede gördüğüm turuncu kedi, bana doğru yürüyerek geldi ve bacaklarıma sürtündü.

Bu, diğerkedileri de harekete geçirdi ve hepsi bana koştu, bazıları cıvıldıyor, bazıları miyavlıyor, bazıları benden kaçıp mutfağa gidip geri geliyordu.

Gülümsedim. "Evet, açsın. Bakayım ne yapabilirim."

İlk açtığım dolap, Catticus Finch ve Purrito Supreme gibi isimlerle düzgünce etiketlenmiş kaplar ve teneke kutularla doluydu. Ayaklarımın dibinde kıvrılan kürk yığınınabaktım ve iç geçirdim. "Umarım hanginiz hangisiniz biliyorsunuzdur."

Yerden bir düzine kase aldım ve tezgahın üzerine koydum. Konserve kutularını kaselere koymak ve etiketli kaplardan çeşitli tozları eklemek kolaydı. Kaseleri yerde durdukları sırayla tutarak dolaba koyduğum sırayla doldurdum ve tekrar yere koydum.

Tüm kediler kaselerine dizildi, bazıları diğerlerinin etrafında dolaşıyordu. Umarım bu, kimin hangi kaseyi alacağını bildiklerinin bir işaretidir. Eğer birini hasta edersem, onun hayal kırıklığı beni öldürür.

Kardeşlerimi ormanda buldum ve sessizce yerleşkeye doğru yürüdük. İlk olarak benim evim göründü. İçeri girmek için yön değiştirdim ama Drym beni durdurdu.

"Onu gördüğünde ne hissettin?"

Göğsümde düşük bir gürültü başladı. "Onu asla bırakmak istemediğim gibi."

O başını salladı ve diğerlerinin kendi evlerine doğru ilerlerken dikkatini onların sırtlarına çevirdi. Roul gruptan ayrıldı ve cesedi kimsenin bulamayacağı bir yere götürdü.

"Bence o senin eşin olabilir."

Ağzım açık kaldı. "Eşim mi?"

O başını salladı. "Öyleyse kendini göstermelisin. Ve eğer o tehlikedeyse, bunu bir an önce yapmalısın."

Kafamı salladım. "Kaçacak ve çılgılık atacak. Onu korkutacağım."

Adam başını eğdi. "Kendal'ı korkutmadık."

Ağzım birden kapandı. "Kendal farklı." Omuzlarını silkti. "Denemeden bilemezsin."

İç çektim. "İyi tepki verse bile, ben kırılmış biriyim Drym."

O başını salladı. "Değilsin. Yaralı, evet, ama kırık değilsin." Benden uzaklaşarak, olmak istemediğim tek yere bıraktı beni. Düşüncelerimle baş başa.

YED

Gözlerimi açma kararından anında pişman oldum. Güneş evime girmiş ve tavanıma yerleşmişti. Güneşin parlak beyaz olduğunu düşünmüyordum, ama yanılmış olmalıyım. Göz kapaklarımdan süzülen kırmızı ışık, ne kadar parlak olduğunu kanıtlıyordu.

Ağzımı açtım ve sanki bir torba pamuk topunu yemeye çalışıyormuşum gibi hissettim. Ya da internetteki o meydan okumadaki gibi bir paket tuzlu kraker.

Biri elimi tuttu. Evimde kim vardı? Emma olmalıydı. Anahtarı olan tek kişi oydu. "Bir şeyin yok.

Hastanedesin."

"Hastane mi?" diye
boğuk bir sesle
sordum. "Al, biraz su."

Göz kapağımı biraz araladım ve bükülebilir pipeti ağzıma sokmayı başardım. Boğazımdan buz gibi su akarken inledim. Endüstriyel boyuttaki bardağı boşaltırken, kadın açıkladı.

"Benim adım Kendal. Seni kurtaran wyr... adamın arkadaşayım." "O bir kadın mıydı?"

Kıkırdadı. "Hayır, üzgünüm. Dışarıdaki bir hemşire dikkatimi dağıttı."

Bu mantıklıydı. Daha önce söylemek istediğim cümleleri karıştırmıştım. Teşekkürler ve önemli değil gibi cümleler, teşekkürler, önemli değil olarak çıkmıştı.

"Neyse, doktorlar hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğini düşünüyor ve yakında taburcu edeceklerini söylüyorlar. Bir süre yanında kalacak biri var mı?"

Hafif mi? Hafif gelmiyordu. İç geçirdim. "Saat kaç?" Penceredeki Sir Purrs-a-lot'u hatırlayınca midem düğümlendi. "Kedilerim. Kedilerimi beslemem lazım."

"Buraya gelirken arkadaşım onları besledi. Her şeyi etiketlemiş, çok kolaylaştırmışsın."

Bütün vücudum çöktü. "Teşekkür ederim."

"Tabii ki. Onları aç bırakmazdık. Saat sabahın üçü."

"O zaman hayır, yok." Emma, onu sabah üçte uyandırırsam beni öldürür. O sabahları erken kalkmayı seven biri değildi.

"Yabancı olduğumu biliyorum, ama istersen kalabilirim. Söz veriyorum, seri katil değilim."

"Seri katiller öyle demiyor mu?"

Gülerek cevap verdi. "Muhtemelen." Sesi ciddileşti. "Arkadaşım seni hayatı pahasına korur. Benden bile."

Ona dikkatle baktım. "Pek arkadaş gibi gelmedi." Gülümsedi. "O en iyi arkadaşımdır, inan bana."

"Onunla tanışabilir miyim?" "Umarım."

"Beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve beynimin iyi çalışmayabileceğini biliyorum, ama şu anda kafamı allak bullak ediyorsun."

Kadın kıkırdadı. "Üzgünüm. Sadece..." Uzun bir süre tavana baktı, sonra gözleri benimkilerle buluştu. "O çok korkutucu görünüyor ve en son istediği şey senin ondan korkman. Bunun olacağından korkuyor."

"Oh." Ne diyeceğimi tam olarak bilemedim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve odadaki aletlerin düşük uğultusuna odaklandım. "Polis geldi mi?"

"Dışarıda ifadenizi almak için bekliyorlar." Sandalyesinde kıkırdadığında kıyafetlerinin hışırdadığını duydum. "Senden çok şey istiyorum ve beni hiç tanıımıyorsun, ama arkadaşımın bahsetmemen için sana çok minnettar olurum. Sonunda bahsetmen bizim için sorun olmaz, ama..." İçini çekti.

"Yaşadığımız dünya çok farklı ve ondan bahsetmek seni sandığından daha hızlı o dünyaya çekecektir."

Gözlerimi kocaman açtım. "Ne, mafya falan mısın?" "Hayır! Öyle bir şey değil."

"Süper gizli bir hükümet örgütü mü?"

Yüzü aydınlandı. "Evet! Aynen öyle."

İmkansız derecede ince yastığıma geri düştüm ve başım sert hastane yatağına çarptığında bu kararımdan pişman oldum. Gözlerimin arkasında patlayan acıdan inledim. "Tamam. Korkunç arkadaşını kendime saklayacağım. Bu hafta zaten bir cinayete tanık oldum. Son istediğim şey, gizli bir hükümet saçmalığına bulaşmak."

Son kelime ağzımdan çıkar çıkmaz kapının açıldığını duydum. Oturmaya bile zahmet etmedim. O anda yapabileceğim tek şey, midemdeki az miktardaki içeriği yerinde tutmaktı.

"Bir anaokulu öğretmeni için renkli bir dil." "İş yerinde değilim, değil mi?"

"Kurban o olduğunda yargılayıcı bir tavırla mı davranacaksın?"

Kendal'ı alkışlamak istedim, ama başım ağrırdı.

Adam boğazını temizledi ve ben onu görmek için bir göz kapağımı kaldırma riskini aldım. Üniformasını neredeyse ölene kadar ütölemişti ve parlak rozeti beni inlemeye ve gözümü kapatmaya zorladı.

"Özür dilerim, Bayan Massey. Ben Damruck Polis Departmanı'ndan Memur Phillips. Eğer kendinizi iyi hissediyorsanız, ifadenizi almak için buradayım."

Parmağımı daire şeklinde çevirdim. "Tamam."

"Bu gece olanları anlatabilir misiniz?"

"Ön kapımın kilidini açıyordum, arkamda bir şey hissettim. Döndüğümde bir adam 'Sürtük' dedi ve başımın yanına vurdu." Derin bir nefes aldım. "Ondan sonra her şey bulanık."

"Kapıyı açmadan önce ne yapıyordunuz?" "Kapıya doğru yürüyordum."

Gözlerini devirdiğini duydum. "Ondan önce?"

"İşten sonra Big Muddy's'e hamburger ve patates kızartması yemeye gittim." "Mudflats Bulvarı'ndaki mi?"

"Evet, orası."

"Sonra ne oldu?"

"Sonra eve gittim. Eşyalarımı topladım, dışarı çıktım ve kapıya doğru yürüdüm."

Sessizdi, ben de ona gizlice baktım. Küçük bir deftere öfkeyle bir şeyler yazıyordu. Polisler neden bu kadar küçük defterler kullanıyordu? Yazmak için yeterince sert değillerdi ve sert kapaklı bir defterin işe yarayacağı garip yerlerde yazması gerekenler polislerdi. Üstelik o kadar küçüktü ki, bir satıra ancak bir iki kelime sığardı. El yazınız çok sıkı değilse tabii.

"El yazın nasıl?"

Memur Phillips ve Kendal ikisi de bana baktı, sonra birbirlerine baktılar.

"El yazımı not mu vereceksiniz?" Memur Phillips, küçük defteri bir dakika inceledikten sonra bana bakmam için ters çevirdi.

Sayfadaki kelimeler bulanık görünüyordu, ama el yazısının gerçekten sıkı olduğunu görebiliyordum. En azından düzgündü. "B artı. Ama aslında, neden daha büyük, daha sağlam defterler taşımadığınızı merak ettim. Daha fazla yazabilir ve taşınabilir bir yazma yüzeyi sağlarlar."

Küçük kağıt defterine baktı. "Haklısın." Omuz silkti. "Ama bunlar cebimize sığıyor." Boğazını temizledi ve kalemını kağıdın üzerine getirdi. "Dün geceki olaylara dönelim. Seni takip eden biri gördün mü? Eve vardığında olağandışı bir şey fark ettin mi?"

"Hayır. Adam arkamda belirip kafama vurana kadar her şey normal görünüyordu."

"Adamın tarifini yapabilir misin? Boyu, kilosu, ten rengi? Ne giyiyordu?"

Adamın yüzü zihnimde canlandı ve ben irkildim. "Ortalama boyda. İnce yapılı ama güçlü. Beyaz. Kahverengi gözlü. Siyah bir sweatshirt ve koyu renk kot pantolon giyiyordu." Yatağa parmağımınla vurdum. "Başka bir şey daha vardı..." Görüntüler bir projektördeki slaytlar gibi zihnimde canlandı. Görüş alanımın çoğunu beton merdivenlerin kapladığı bir görüntüde aniden durdular, ama parlak turuncu bir şerit göze çarpıyordu. "Turuncu ayakkabılar. Parlak turuncu ayakkabılar giyiyordu. Kanvas ayakkabılar."

Phillips başını salladı. "Hafızanız çok iyi. Bu çok yardımcı oldu. Sana zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Şey, iki gün önce bir cinayete tanık oldum. Dedektifler bunun benim için bir tehlike oluşturmadığını söylediler ama."

"Muhtemelen doğru, ama kesinlikle araştırmamız gereken bir açı."

Yine o kelime. Muhtemelen. Muhtemelen kötü biten bir soygundu. Muhtemelen güvendeydim. Dün geceki saldırı muhtemelen bununla ilgisi yoktu. Kalbimle aynı ritimde başım zonkluyordu.

"İşimiz bitti mi, Memur Phillips? Artık dinlenmek istiyorum."

"Tabii ki. Aklınıza başka bir şey gelirse..." Kartını tepsi masasına koydu, ikimize de başıyla selam verdi ve odadan çıktı.

Kısa bir süre sonra, odama sağlık görevlileri girip çıkmaya başladı ve dinlenmek istediğim için bu imkânsız hale geldi. Hemşireler hayati fonksiyonlarımı kontrol etmek için geldi, bir genel tıp doktoru durumumu kontrol etmek için geldi ve ardından bir nörolog gelip taburcu edilebileceğimi söyledi. Başka bir hemşire gelip Kendal'a talimatları verdi. En az on iki saat, tercihen yirmi dört saat gözlem altında tutulmam gerekiyordu.

Farkına varmadan, evime giden büyük bir minibüsteydik. Garaj yoluna girdiğimizde kendimi bir harp gibi gergin hissettim. Kendal bana baktı ve yüzümdeki gerginliği fark etmiş olmalıydı.

"Burada kalmak istemiyorsan benim evimde kalabilirsin."

Kafamı hafifçe salladım. "Hayır. Kedilerim burada. Eve girince iyi olurum." Ona döndüm. "Sen kalmak zorunda değilsin. Bir iki saat sonra arkadaşım Emma'yı arayabilirim."

"Saçmalama!" Diye gülümsedi. "Seninle hastanede oturdum. Neredeyse kardeş gibiyiz."

Gülümsedim. Beynimin tapyoka gibi karışmış bir yerinde, ona bu kadar çabuk güvenmemem gerektiğini biliyordum. Ben uyurken beni soyup soğana çevirebilirdi. O adamın yapmaya geldiği işi bitirebilirdi. Korkunç bir insan olabilirdi.

Ama içgüdülerimi dinlemeyi öğrenmişim ve şu anda içgüdülerim onun iyi bir insan olduğunu söylüyordu.

Beynimdeki projektörde bir slayt daha ilerledi ve içimi sıcak bir güvenlik hissi kapladı. "Arkadaşın benimle yattı mı?"

"Evet, yattı. Titrediğini söyledi ve seni hareket ettirmemesi gerektiğini bildiği için sırtına sokuldu."

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. "Sence," boğazımdaki ani düğümü temizledim, "sence gelir mi? Ben uyurken. Neden bilmiyorum, ama o burada olursa kendimi daha iyi hissederim. Onu görmek zorunda değilim. Kapımı kapalı tutacağıma söz veriyorum ve kanepem oldukça rahat. Harika battaniyelerim ve yastıklarım var." Söylenmelerim kesildi.

Elini koluma koydu ve ben ona bakana kadar öylece kaldı. "Bence çok sevinir."

SEKİZ

Vücudum bir sıcak, bir soğuk, sonra yine sıcak olunca telefonumun ekranına bakakaldım. Kendal'ın mesajı sadece dört kelimeden oluşuyordu, ama beynimi kısa devre yaptırdı.

Jade seni burada istiyor.

Ona koşmak, onu kollarıma sarmak ve ona bir daha asla hiçbir şey olmayacağını söylemek istedim. Benden çılgılık atarak kaçacağını bilmek ayaklarımın üzerine beton dökülmüş gibi hissettirdi. Bacaklarımın asla aşamayacağı imkansız bir ağırlık. Ben gölgeler için yaratılmışım, o ise güneşti.

Aklımda fikirler dönüp duruyordu, oluşur oluşmaz reddediliyordu.

Ne yaptığımı fark etmeden Zeus'u arıyordum. Süper İnsan Güvenliği'nin sahibi ve lideri Zeus, bizi yaratan laboratuvarımdan kaçtıktan kısa bir süre sonra Süper Doğal Toplum'a entegre olmamıza yardım etmişti. İkinci çalınıştta cevap verdi.

"Thurl. Her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır." Yara izli gözümü avucumla ovuşturdum. "Bir kadın var. Ona yardım ettim. Şimdi sadece onunla oturmamı istiyor..."

"Ama o seni görmedi."

Başımı salladım, beni göremediğini fark ettim ve onaylayarak bir ses çıkardım. Otururken sandalyenin gıcırdamasını ve iç çekişini duydum.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Emin değilim. Düşünemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Drym onun benim eşim olabileceğine inanıyor."

"Bu işleri kesinlikle karmaşıklştırıyor. Eğer o sadece başı dertte olan rastgele bir kadın olsaydı, adamlarımdan birini onun koruyucusu olarak gönderebilirdim."

Hırıldadım ve sesime irkildim.

Zeus güldü. "İşte bu yüzden işe yaramaz." Sandalye yine gıcırdadı. "Thurl, bunun korkutucu olduğunu biliyorum, ama kendini göstermelisin. Toplantı ters giderse beni ara, Supe Sec halleder. Ama o gerçekten eşinse, seni kabul edecektir. Kader başka türlüünü istemez."

Boğazımı tıkayan korkuyla homurdandım. Hücremin köşesinde çıplak ve birbirine sarılmış kadınların anıları duyularımı doldurdu. Hıçkırıklarını duyabiliyor, her kemiklerinde ve kaslarında yazılı korkuyu görebiliyordum.

Bilim adamlarının, tepkilerimizi görmek için kadınları bizimle birlikte koydukları zamanlar en kötüsüydü. Özellikle benim ve Roul için, aramızdaki en iri olanlar için.

Onun bana öyle bakmasını istemedim. Onu korkutmak istemedim, ama bunu nasıl yapabileceğimi de bilmiyordum. O bir insandı. Doğaüstü varlıkların varlığından haberi yoktu, benim gibi olanların varlığından ise hiç. Bizim için kamuflej yoktu. Çok büyük bir kapüşonlu sweatshirtün altına saklanamazdık ya da pelerinlerle kendimizi örtemezdik. Onu öldürdüğümde giydiğim kapüşonlu sweatshirt sadece şeklimi gizliyordu ve telefonumu koyabileceğim bir cep sağlıyordu. Hızlı hareket etmeseydim, boynuzlarımı, kürkümü, ağzımı ve pençelerimi görürdü.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve kardeşlerime gönderilen grup

Jade beni arıyor. Zeus gitmemi söyledi, ama kendimi ifşa etmek seni de endişelendiriyor.

Drym: O senin eşin, Thurl. Er ya da geç olacaktı. Er ya da geç olması daha iyi.

Quin: Bekle, ne? Kedi kadın senin eşin mi? Bu nasıl oldu?

Kragen: Şu anda bununla ilgilenmemiz gerekmiyor, Quin. Zeus başka ne dedi?

mesajını açtım.

Reinar Hilbertson, ya da herkesin bildiği adıyla Zeus, bu bölgenin Toplum temsilcisiydi. Damruck ve çevresindeki bölgelerdeki doğaüstü varlıkların

kurallara uymalarını ve insanların gözünden uzak durmalarını sağlamakla sorumluydu.

İşler ters giderse onu aramamızı söyledi.

Kragen: Bence git. Ona bir şans ver. Zeus'un bizi koruyacağına güvenebiliriz.

Beş kardeşimin hepsi tek tek bana ona gitmemi söyledi. Kendal'a mesaj atarak yolda olduğumu bildirdim.

Kalbim arılarla doluydu ve ne söyleyeceğimi düşünürken kafamda anlamsız sözler dönüp duruyordu. *Merhaba, sana dokunmaya cüret eden adamı öldürdüm? Kimse sana bir daha zarar veremeyecek? Bu arada, ben bir Wyrfang'ım. Dokunmaya aç, muhtemelen deli, sosyal ve duygusal olarak gelişmemiş bir laboratuvar deneyi.*

Ve bir gözüüm neredeyse kör.

Bu iş nasıl yoluna girebilir ki?

Ormanın üzerine karanlık çöktü, ben ise evinin arkasını izliyordum. Daha önce gördüğüm kocaman turuncu kedi pencereden içeri atladı ve bana korkak dediğini duyduğuma yemin edebilirim. Derin bir nefes aldım, tüm vücudumu salladım ve yeni pençe kılıflarının sağlam olduğunu beşinci kez kontrol ettim.

Kapıya kadar geldim ama yine donakaldım. Orada durup kendime gitmem gerektiğini söyledim. Dönmeden kapı açıldı ve Kendal'ın gülümseyen yüzü belirdi.

"Kapıdan geçmek için yardıma ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Başımı eğip kapı çerçevesini tehlikeli bir şey var mı diye aradım.

O güldü. "Sözün mecazi anlamı." Elimi tutup beni şeker ve güneş kokan sıcak mutfağa çekti.

Kafamı salladım ve geri çekildim, elimi bırakmadığına şaşırmıştım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Kendal'ın gülümsemesi inanılmaz genişti. "Bu en iyi fikir."

Evin içinden onun sesini duydum.

"Kendal? O senin arkadaşın mı?"

Ağzını kapatmadan Kendal cevap verdi. "Evet."

"Odama gitsem mi? Söz veriyorum, bakmayacağım. Seni rahatsız etmek istemiyorum."

Kendal'a başımı eğdim.

O da fısıldayarak cevap verdi. "Ona senin korkutucu göründüğünü ve onun tepkisinden endişelendiğini söyledim. Seni saklamayı teklif etti."

Bu fikir kulağıma hoş geldi, ama başımı sallamadan önce Kendal seslendi, "Hayır. Çıkabilirsin!"

"Oh, iyi."

Sesinde rahatlama mı duydum, yoksa hayal mi kuruyordum? Çömelip kollarımı karnıma sıkıştırdım ve başımı göğsüme gömdüm. Ne kadar küçülsem de ondan daha uzun olacaktım.

Kendal bana cesaret verici bir gülümseme attı.

Jade köşeden mutfığa girdi, yüzü havluyla örtülüydü ve havluyu saçlarına sürüyordu. "Merhaba. Üzgünüm, az önce duştan çıktım..."

Ayağı takıldı ve donakaldı; yüzü boş bir maske gibiydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Havlu parmaklarından düştü ve ıslak saçları yüzüne düştü. Ağzı açıktı ve nefesini duyabiliyordum, ama başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Sanki biri fotoğraf çekmiş ve şimdi hepimiz o pozda sonsuza kadar kalmıştık.

Kendal sessizliği bozunca irkildim ve Jade de sıçradı. "Jade, bu arkadaşım Thurl. Thurl, bu Jade."

DOKUZ

DOKTORLAR BANA hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi söylediler, ama bu çok korkunç bir halüsinasyondur. Mutfağımdaki canavar gerçek olamazdı.

Parmaklarım karıncalandı ve kollarımı indirdim, ıslak saçlarımı gözlüklerimden çekip gözlerimi kapattım. Derin bir nefes alıp ciğerlerimi evimin tanıdık kokusuyla doldurdum. Evimdeydim. Güvendeydim. Yeni arkadaşım Kendal ocak başında duruyordu. Ve yerde çömelmiş devasa bir yaratık kesinlikle *yoktu*.

Gözlerimi açtım, ama manzara değişmemişti. Her neyse, hala yerimde çömelmiş, açıkça tedirgin ve kaçmaya hazırdı.

Ocağın loş ışığında ayrıntıları görmek zordu. Tavan floresan lambası uzun zaman önce değiştirilmeliydi, ama bir türlü vakit bulamamıştım. Vücudu koyu gri tüylerle kaplıydı. Gözleri kırmızı parlıyordu. Gözünün üzerinden yüzünün yan tarafına doğru uzanan beyaz bir yara izi, burnunun köşesinde kıvrılarak son buluyordu.

Kolları beline dolanmıştı, sırtı öne eğikti ama derisinin hemen altındaki sert kaslardan göğsünün geniş ve kollarının güçlü olduğunu anlayabiliyordum.

Ben ona bakarken, kendini daha da küçültmeye çalışıyor gibiydi. Kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve yutkundum. Gülümsüyen Kendal'a baktım. İçgüdülerim, bu yaratığın benden daha çok korktuğunu söylüyordu. Burada tehlike yoktu.

En azından bizim için.

Sesim cırtlak çıktı. "Merhaba."

Onun... hayır, kesinlikle bir erkekti... sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. "Merhaba."

"Sen..." Boğazımı temizledim ve daha kendinden emin olmaya çalıştım. "Sen beni kurtardın."

O başını salladı ve gözlerim kafatasından çıkan kötü görünümlü boynuzlara takıldı. Bir adım geri attım ve gözleri Kendal'a kaydı.

"Bu kötü bir fikirdi. Gitmeliyim."

Kız elini onun koluna koydu. "Bekle. Anlaman gereken çok şey var. Ona biraz zaman ver."

Kendini küçük bir top haline getirmeye devam etti. "Çok cesursun."

Beni incelerken başını eğdi, yüzünde karışıklık belliydi.

Başımı salladım. "Korkmuş olduğunu biliyorum ve buraya gelmek senin için çok zor olmuştur. Gölgelemin içinden çıkmak."

Whisker McFluff mutfığa koştu ve bacaklarına sürtünerek, hiç duymadığım kadar yüksek sesle mırıldandı. Adam bir kolunu çözdü ve iki parmağıyla kediyi nazıkçe okşadı. Pençelerinin, daha şiddetli tırmalayan kedilerin zararlarını en aza indirmek için kullandığım silikon kapakların daha büyük versiyonlarıyla kaplı olduğunu fark edince, gergin bir kahkaha attım.

Başını diğer tarafa çevirdi.

"Pençe kapaklarınız çok güzel."

Elini kaldırıp parlak mor kaplamaları inceledi. "Teşekkürler. Kendal bizim için yapıyor."

"Sizden daha fazlası var mı?" Sesim titriyordu ve duvara yaslandım. O da hareket etti ve elleri bana uzandı ama durdu.

Kendal ikimizi de kontrol altına aldı. "Jade'in oturabileceği oturma odasına geçelim mi?"

Beni kanepeye götürdü ve onun arkamızdan küçük kalmaya çalışarak sürünerek geldiğini izledim. Bana evcilleştirilmiş eski bir sokak kedisini hatırlattı — ürkek ve yeni durumlarda kaçmaya meyilli. Bacaklarımı altına kısırdım ve sırt minderlerine yaslanarak rahatlardım.

"Ayağa kalkabilirsin, biliyorsun. Çömelmen gerek yok."

Gözleri benden Kendal'a, sonra tekrar bana döndü. Ayağa kalktı ve evimin tavanının üç metre yüksekliğinde olduğu için şükrettim. Boynunu omuzlarına gömmek zorunda kaldı, yoksa boynuzlarıyla alçıpan duvara saplanacaktı. Elleri açılıp kapanıyordu ve ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyordu.

"Sen *nesin*?" Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma kapattım. "Çok özür dilerim. Bu çok kaba oldu."

"Hayır, makul bir soru."

Sesi gök gürültüsü gibi üzerimde yankılandı ve tüylerim diken diken oldu. Yere oturmasını izledim. Avuç içlerini dizlerine sürtünce ön kol ve pazı kasları dalgalandı. Biri cenaze arabası çağırırsın, çünkü bu açıkça tehlikeli canavarı okşamak istiyordum.

"Ben altı Wyrfang'dan biriyim. Kurt adam, kurt ve ejderha DNA'sının karışımından doğmuş bir yaratığım."

"Şey... kurt adam ve ejderha mı?" Kendal'a baktım, bunun bir tür şaka olup olmadığını merak ederek. Yani, açıkçası o gerçektir ve benim bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu, ama kurt adamlar ve ejderhalar? Bana buna inanmamı mı bekliyorlardı?

Kendal gülümseyerek başını salladı. "Kendi gözlerimle görmeseydim ben de inanmazdım. İnsanların burnunun dibinde, doğaüstü varlıklarla dolu bambaşka bir dünya var. Tüm Toplum bunu sır olarak saklıyor."

"Doğru. Onun gibi birinin ortalıkta dolaşmasının iyi karşılanacağını hayal edemiyorum." Öne doğru eğildim ve o geri çekildi. Elimini kucığıma bıraktım.

Elimini ağzıma götürdüm ve nefesimi tuttum. "Sen bir hayvansın, değil mi? Beni izliyordun."

O da yanıt olarak burnunu eğdi.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. Ayağa kalktım ve oturma odamın küçük sınırları içinde volta atmaya başladım. Gözleri hareketlerimi takip ediyordu.

"Neden beni izliyordun?" "Ben..."

"bilmiyorum."

"En az bir haftadır seni dışarıda görüyorum. Bir nedenin olmalı."

Gözleri Kendal'a kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Uyuyamadım, o yüzden yürüyüşe çıktım. Whiskers'ı çağırdığını duydum ve sesin beni çekti."

Derin bir nefes alıp verirken göğsünün inip kalkmasını izledim.

"Çok güzel kokuyorsun. Üzgün ya da korkmuş görünüyordun ve seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu merak ettim. Geri dönmeyecektim ama uzak duramadım." Başını eğdi. "Özür dilerim."

Bir şey beni ileri itti ve elimi onun iri omzuna koydum. O başını eğip yanağını elime sürtmeden önce bir titreme hissettim.

Arzu dalgası beni sardı ve geriye sendeledim. Ani hareketime irkildi.

"Özür dilerim, gideceğim."

Ayağa kalkmasına bile izin vermedim. "Bekle!"

TEN

Onu kaskatı kesilmiş bir şekilde izledim. Alt dudağını dişleriyle ısırđı, yumuşacık eti protesto edencesine parlak kırmızıya döndü. Dilimle onu yatıştırmak istedim. Vücudumda bir titreme daha geçti.

Bana dokunduğunda, cennetteymiş gibi hissetmişim. Onun vücudunu kendimle örtmek, kollarımda ısıtmak ve ona tekrar zarar verebilecek her şeyden korumak istedim. Sonra geri çekildi ve dünyam ayaklarımın altında parçalandı. Onu sonsuza kadar bekleyeceğimi söylemek istedim. Kule dönene kadar olduğum yerde kalacaktım, ama konuşmaya korkuyordum. Onu korkutmak istemiyordum.

"Şey..." Yere, Kendal'a, bana ve sonra bana sürtünen kedilere baktı. Kıkırdadı ve elini salladı. "Seni seviyorlar galiba."

"Yumuşaklar." Bir tanesi sırtıma tırmanırken, minik pençeleri kürkümü deldi, ben de yüzümü buruşturdum. Omzuma oturdu. "Onları seviyorum."

"Ben de."

Karnımda hissettiğim bu sıcaklık neydi? Neden bana alçak sesle ve nazik gözlerle konuşurken cildim karıncalanıyordu?

"Acaba..." Boğazını temizledi ve başka yere baktı. "Bu gece kalır mısın?" Yanakları kıpkırmızı oldu. "Sen burada olduğunda kendimi daha güvende hissediyorum."

Kendimi tutamadan vücudum öne doğru eğildi. Onu kollarımın arasına sıkıca sarılmak, onun istediği şey değildi. Kendal'a baktım, yüzünde geniş bir gülümsemeyle başını sallayarak beni cesaretlendiriyordu.

"Evet, kalacağım."

Jade bana bakakaldı ve dünyanın geri kalanı yok oldu. Kendal'ın eve gittiğini söylediğini duydum ama dikkatim hiç dağılmadı. Kapı kapandığında başımı çevirdim. "Ben... burada uzanacağım, sorun olmaz değil mi?"

Kırmızı renk göğsünün üst kısmına yayıldı. "Benimle kalır mısın? Yani, benim odamda. Daha rahat edersen kanepede uyuyabilirsin. Harika battaniyelerim ve yumuşak yastıklarım var. Seni rahatsız etmek istemem." Gözlüklerini çıkardı ve gözlerini ovuşturdu. "Sadece... beni sararsan çok sevinirim."

Dilim tutuldu. Konuşamıyordum, nefes alamıyordum, kıpırdıyamıyordum. Beni sarılmamı mı istiyordu?

"Hayır, tabii ki istemezsin. Özür dilerim."

Onu kollarımın arasına alıp sardığımda ciyakladı. "Daha çok istediğim bir şey yok."

Şeker kokusu baharatlı bir kokuya dönüştü, tatlı bir sıcaklık penisimin kasıklarımda sertleşmesine neden oldu. Pelvisim kilitlendi. Onu dışarı çıkarmaya izin vermedim. Henüz kaçmamıştı, ama onu ne kadar istediğimi görseydi kaçardı. O koridoru işaret ettiğinde ben çoktan yürümeye başlamıştım. Onun yatak odasının yerini, geceleri penceresinin önünde durup uyumasını dinlediğim gecelerden biliyordum.

Tanrım, ne kadar sapık bir adamdım.

Onu yumuşak yorganın üzerine yatırdım ama hemen ayağa kalktı. Hayal kırıklığıyla ellerimi yumruk yaptım. "Özür dilerim."

Omzunun üzerinden bana baktı, kaşları çatılmıştı. "Neden?" Yatağı işaret ettim. "Orada olmak istemiyordun."

Gülerek, kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Sadece yorganı çekmek istedim."

"Oh. Tabii. Henüz alışamadım."

"Ne? Benimle olmak mı?"

Ağzımı yere doğru eğdim. "Yatakta uyumak."

Keskin bir nefes aldığını duydum ve bir sürü soruya hazırlandım. Ama gelmediler.

Yorganın altına geri kayarken başımı kaldırdım ve yanındaki çarşafı okşadı. Etrafında dolandım ve dikkatlice kenarına oturdum. Yatağı benimkinden daha küçüktü.

benim ve beni taşıyamayacağından endişelendim. Hiçbir şey gıcırdamadı veya kırılmadı, ben de yanına uzandım.

Yatak çöktüğünde kıkırdadı ve bana doğru yuvarlandı. Burnumu saçlarına gömdüm ve onu sıkıca kendime çektim. Mutlu bir iç çekişle elini göğsüme koydu.

"Çok sıcaksın."

Hırıltım daha çok mırıldanmaya
benziyordu. "Teşekkür ederim. Kaldığın
için."

Başka hiçbir yerde olmak istemezdim.

ONBİR

ALARMİM ÇALDIĞINDA O GİTMİŞTİ. Odada onun kokusu olmasaydı, hepsinin bir rüya olduğuna kendimi ikna edebilirdim. Topraksı ve sıcak. Çarşafı burnuma çekip kokladım.

Klitorisim sıkıştı.

Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamıştım. Kendime sorun olmadığını söyledim, çünkü komodininimde pille çalışan bir erkek arkadaşım vardı, tanıdığım tüm erkeklerden daha iyiydi. Vücudumun Thurl'a verdiği tepki beni yalancı yapıyordu.

Kıkırdandım. Ama yalan söylemiyor olabilirdim, çünkü Thurl kesinlikle bir erkek değildi.

Önceki gece onun kollarında yatarken o kadar tahrik olmuşum ki iç çamaşırlarım sırlıklam olmuştu.

Bu garip, değil mi?

O kocaman ve korkutucuydu, kötü görünümlü pençeleri (parlak mor silikonla kaplı olsalar da) ve keskin boynuzları vardı. Mantiğim, bana saldıran adamın artık hayatta olmadığını ve Thurl'un onu öldürdüğünü biliyordu.

Ama tek hissettiğim
güvende olduğumdu.

Evet, bu çok garipti.

Muhtemelen kendimi akıl sağlığı muayenesine sokmalıyım. Akılım başımdaydı, ama açıkça hapishanedeki seri katillere aşk mektupları yazan kadınlardan biri haline geliyordum.

Kaç kişiyi öldürmüştü? Onun için kolay görünüyordu, bu yüzden kesinlikle ilk kez yapmıyordu.

Umurumda mıydı?

Duygularımı inceledim ve hayır, umursamadığımı fark ettim. Peki bu benim hakkımda ne diyordu? Kafamı salladım. Düşüncelerimle bir yere varamayacaktım. En iyisi giyinip, sanki başka bir günmüş gibi işe gitmekti. Bir canavarla geceyi geçirmiş gibi davranmamalıydım.

Bana karşı nazik ve beni güvende hissettiren sıcak bir canavar. Beni gördüğümde nasıl tepki vereceğimi merak eden. Elindeki korkunç silahlara rağmen savunmasız görünen.

İç çekip yataktan çıktım.

Yarım saat geç kaldığımda Oscar otoparkta bekliyordu. "Bugün seni görmeyi beklemiyordum."

"Neden?"

Burnunu çektirdi. "Hâlâ polis telsizim var, biliyorsun. Saldırımı duydum."

"Ah, tabii. Doktorlar hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi ve dinlenmemi söylediler, ama evde kalmam gerektiğini söylemediler. Kanepede oturup pembe dizi izlemektense, öğrencilerimle birlikte burada olmayı tercih ederim."

İçeri girerken bana bir bakış attı. "Seni pembe dizi kızı sanmazdım."

"Değilim. Ben de onu söylüyorum. Ayrıca *Perry Mason*'ın eski bölümlerini bulmak zor."

Gülümsedi. "Bugün bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Beni sınıfıma kadar eşlik etti. "Seslenirim." Dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Sophia'dan haber var mı?" "Hayır, ama geçen hafta benimle konuştu. Bu da bir ilerleme."

Kaosun içine adım attım. Okul sekreteri, çocukların dikkatini çekmek için elini sallıyordu. Oraya varana kadar bana bakmasını istemiştım, ama açıkça işin üstesinden gelemiyordu. İki çocuk, inşaat kağıtlarını küçük parçalara yırtıp havaya atarak gülüyorlardı.

Başka bir öğrenci rafta bulunan tüm kitapları çekip üstüne oturmuştu. Dört sınıf arkadaşı, küçük bir kızın

renkli resimlerle kaplarken gülümsedi. Sınıfımdaki her şeyin yıkanabilir olmasını sağladığım için geçmişteki kendime teşekkür etmeliyim.

Sekreterin beni gördüğündeki rahatlama komikti. "Onlara baktığınız için teşekkür ederim."

Elini yüzünden gri saçlarını çekerek titreyerek uzattı. "Önemli değil."

Yüzü ve ses tonu, bunun çok büyük bir sorun olduğunu açıkça gösteriyordu. Odadan hızla çıktı ve ben hasarı inceledim. Sonra iki kez alkışladım ve tüm oda sessizliğe büründü. Hareket eden tek şey, yavaşça yere düşen kağıt parçalarıydı.

"Yerlerinize geçin."

Günün geri kalanı olaysız geçti. Hala birkaç kez dalgın dalgın yakalandım. Sophia bile iyi olup olmadığını sordu. İyiydim. Sadece iki metrelik canavarı düşünmekten kendimi alamıyordum. Bu gece yine gelir mi diye merak ediyordum. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Bu çok saçmaydı.

Beynim Thurl'dan korkmam gerektiğini söylüyordu, ama vücudum aynı fikirde değildi.

Kendimi mantıklı bir bilim kadını olarak görmeyi severdim. Durumu bir matematik problemi gibi inceledim. Gerçeklere sadık kal.

Thurl, beni, karşılaşmamızdan kaçmamı istemediği açık olan bilinmeyen bir saldırgandan kurtarmıştı. Boyunun ve görünüşünün korkutucu olduğunun farkındaydı ve kendini olabildiğince küçük ve tehditkar görünmemek için çabalıyordu. Gergin olduğu belliydi. Benden hiçbir şey istemedi ve ben ona bir şey sorduşumda nazik davrandı.

Dolayısıyla, Thurl iyi adamlardan biriydi.

En azından, aksi ispatlanana kadar öyleydi.

Beynimde bir şey klik yaptı. Sanki kendime onu sevmeye, ondan hoşlanma izni vermişim, boyutu ve görünüşü ne olursa olsun. Beni güvende hissettirmişti. O ortaya çıkana kadar ne kadar güvensiz hissettiğimi fark etmemiştim, ki bu çok saçmaydı çünkü elbette kendimi savunmasız hissediyordum; bir cinayete tanık olmuşum ve kendi evimin kapısında saldırıya uğramışım.

Heyecanla arabama atladım ve güldüm. En son kime aşık olduğumu hatırlayamıyordum. Muhtemelen Dwayne Johnson ya da Jason Momoa'ydı. Görünüşe göre, iri ve kaslı erkekler benim tipimdi. Mantıklıydı. Beni kucağına alıp, daha küçük bir erkeğin yapamayacağı şeyleri yapabilecek birini istiyordum. Vücudumun kıvrımlarını seviyordum, ama daha iri bir kız olduğumu da kabul ediyordum.

Garaj yoluna girer girmez, arkamdan sivil bir polis arabası geldi.

"Bayan Massey?"

Kısa kesilmiş saçları, adamın eski asker olduğunu gösteriyordu, ama hafif şişkin karnı, askerlikten daha uzun süredir polis olduğunu söylüyordu. Takım elbisesi düzgündü ama yeni değildi. Ortağı, yolcu koltuğundan, o işe yaramaz küçük defterlerden birini tutarak çıktı.

"Evet."

"Ben Dedektif Chambers, bu da ortağım Dedektif Drake. Tanık olduğunuz cinayetle ilgili birkaç soru sormak istiyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

"Kedilere alerjiniz var mı?"

Chambers güldü, ama Drake yüzünü buruşturdu. "Hayır hanımefendi, alerjimiz yok."

Başımı salladım. "İçeri gelin." Yüzümde hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştım. Thurl'un polislerle birlikte evime gelmesi imkansızdı.

ON İKİ

Onları duymadan önce kokularını aldım, görmeden önce duydum. Jade'in oturma odasında iki adam vardı. Yumruklarımı sıktım ve nefes almaya zorladım. O tehlikede değildi. Odanın onun karşısındaki tarafında oturuyorlardı. El kol hareketleriyle konuşuyordu, pencereden gelen yumuşak sesi sabit bir şekilde duyuluyordu.

Camdan onu net olarak görebiliyordum. Adamlar ona sorular sorarken başlarının arkası sallanıyor ya da titriyordu.

Sir Purrs-a-Lot ayaklarının dibinde oturuyordu, ama o konuşmaya devam ettikçe kedileri etrafında toplandı. Onun üzüldüğünü hissediyorlardı. Adamlar birkaç dakika içinde gitmezlerse, kardeşlerimi arayıp bir temizlik daha yapmalarını isteyecektim. Bu adamlar insan yetkililer olduğu için, bu durum onları hiç hoşnut etmeyecekti.

Fark etmezdi. Jade'i üzüyorlardı ve bu onları parçalamak için yeterli bir sebepti. Kapıdan atlamak için hazır olarak çömelmiş otururken, onlar ayağa kalktılar ve Jade onları ön kapıya kadar geçirdi.

"Karakola gelip mugshotlara bakmaya hazır olduğumuzda size haber veririm."

Evin etrafında uçarak ön kapının köşesinden bakmak için kendimi yere yapıştırdım.

"Tamam."

İki adam kadının elini sıktı ve arabalarına doğru yürüdü. Kadın, onların arabaya binmesini beklemeden kapısını kapattı.

Adamlara bakarak yüzlerini hafızama kazıdım. "Hiç bu kadar çok kedisi olan birini gördün mü?"

Hırıldadım ama yaşlı adam bana doğru baktığında sözümü kesip sustum.

Başımı salladı. "Bir ses duydum sandım." Kapıyı açıp arabaya bindi. "Evet, gördüm. Teyzem bir barınak işletiyordu. Ne, kedileri sevmez misin?"

Konuşma motorun sesiyle boğuldu ve ben arka bahçeye döndüm. Kararsızlık beni bir ayağımdan diğerine attı. Kapıyı çalmalı mıydım? Daha önce yaptığım gibi ağaçların arasında beklemeli miydim? Beni görmek isteyeceğini varsaymamalıydım. Ağaçların arasına varmıştım ki arka kapı açıldı.

"Thurl?"

Hızla döndüm ve ona koşmamak için tırnaklarımı toprağa geçirdim.

"Şey... içeri girmek ister misin?"

O kadar hızlı başımı salladım ki neredeyse dengemi kaybediyordum. Gülümsedi ve göğsümdeki düğüm çözüldü. İçeri girerken dikkatli davrandım. Boynuzlarımla kapısını çizmek ya da pençelerimle yerleri tırmalamak istemedim. Kendal'dan pençelerim için bir çift pençe kapağı daha istemeliyim. Daha önce gerek olmamıştı ama hepsi kapalı olursa kendimi daha iyi hissedirim.

"Merak etme, perdeler kapalı."

O, gözlerimin odanın içinde dolaştığını fark etmiş olmalıydı. "Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, ışıkları kapatabilirim."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle cevap verdim, sonra boğazımı temizledim. "Gerek yok, sen kapatmak istersen başka."

Kafasını salladı, küçük gülümsemesi ve yanaklarında beliren kızarıklık cildimi ısıttı.

"Sana bakmak istiyorum." Yere baktı. "Eğer sakıncası yoksa."

Hissettiğim mutluluğun bir kısmını dışa vurmak için gülümsedim. "Sorun değil." Çömelerek oturdum. O kadar küçüktü ki, bir fısıltıdan bile daha küçük.

Göğsümden bir kıl kadar uzaklıkta durdu, parmakları uzandı ama sonra geri çekti.

"İzin verir misin?"

Yutkundum. "Bana ne istersen yapabilirsin."

Gözleri büyüdü ve göğsü kabardı. Gözlerimi kapattım ve ona yapışan tatlı ve baharatlı kokuyu içime çektim. Burnumu boynuna gömmek istedim, ama kendimi zorla sabit tuttum.

Parmak uçlarının göğsüme değmesi bile beni inlemeye neden oldu. O nefesini tuttu, ben de "Durma" diye homurdandım.

Eli üzerime düz bir şekilde bastırdı ve bu, hayal edebileceğim her şeyin ötesindeydi. Avucunun içi karın kaslarımın üzerinden yanlarıma doğru kaydı, sonra yukarı çıkıp pazı kaslarımın etrafını dolaştı ve kolumdan aşağı indi. Penisim sertleşti ve onu gizlemek için son bir çaba ile elimi kasıklarımın üzerine bastırdım.

Gözlerim açıldı, eli ön koluma kondu, bileğime doğru ilerledi ve nazikçe çekti. İnledim ve çekmeye direndim.

"Benden ne saklıyorsun?"

Sesi boğuktu ve ben acı verecek kadar şiştim. Artık dayanamıyordum, bu yüzden kendimi dikiş yerimden sıçramaya izin verdim. Çenem göğsüme çarptı ve çılgılığı, koşan ayak seslerini, beni sonsuza dek terk ettiği sesini bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Bunun yerine, iniltiye yakın bir nefes alma sesi ve fısıltıyla söylenen "Vay canına" kelimesini duydum.

Gözlerimi açtım ve yüzünü inceledim. Dilini çıkarıp pembe dudaklarını yaladı. Penisime bakıyordu ve o da onun tepkisine gururla seğirerek ona kendini gösteriyordu.

Parmağının ucuyla boyum boyunca aşağı doğru kaydırıldığını izledim, o geçerken penisimdeki damarlar şişti.

"Nasıl..." Yutkundu. "Ne...?"

"Kurt adam ve ejderha DNA'sı" diye hırıltıyla söyledim. "Bunları sana hangisi verdi?"

Parmak ucu sivri uçlarımın üzerinde kaydı ve başım geriye düştü. "Ejderha."

Eli penisimi kavradı, parmakları dikenlerin spiralinin arasına girdi ve sıkı. Ben inledim.

Yanmış gibi geri sıçradı. "Aman Tanrım." Döndü ve odanın diğer tarafına kaydı, önündeki duvara bakarak. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bunu yaptığımı inanamıyorum. Çok üzgünüm. Normalde böyle değilim, sadece meraklıyım ve meraklı köpek kuyruğunu yer derler ya. Yüz kez ölmüş olmam gerekirdi." Elini arkasında benim yönüme doğru salladı. "Tek mazeretim, senin gibi birini daha önce hiç görmemiş olmam." Sesi daha da yükseldi ve cırtlak bir ses çıktı. "*Böyle bir şey gördüğümde kendimi tutamıyorum. Aslında dokunsal bir insanım, bu yüzden birçok şeyi uygunsuz bir şekilde dokunuyorum*

ama bu Şimdiye kadar yaptığım en uygunsuz Şey olmalı."

Yakında susacak gibi görünmüyordu, ben de araya girdim: "Memnuniyet onu geri getirdi."

O bir milisaniye boyunca gözlerini kasıklarına dikti. Tanrıya Şükür kendimi kontrol altına alabilmişim ve sikim dikişimin arkasına sıkıca saklanmıştı.

"Ne?"

Yanakları kıpkırmızıydı ve onlara dokunup göründükleri kadar sıcak olup olmadıklarını görmek için can atıyordum.

"Sözün geri kalanı bu. Merak kediye öldürdü, ama tatmin onu geri getirdi."

"Bunu hiç

bilmiyordum." Ona

gülümsedim.

Kafasını eğdi, kaşları çatıldı. "Sen... gülümsüyor musun?"

Ellerimi ağzıma götürdüm. "Evet."

O da gülümsedi. "Çok tatlı." Başını eğdi. "Kahretsin. Hiçbir yetişkin tatlı olarak anılmaktan hoşlanmaz." Tekrar başını kaldırdı. "Baştan başlayabilir miyiz? Utanç verici hatalarım olmadan?"

"Utanç verici talihsizliklerini çok sevdim. Belki de fazla sevdim. Neredeyse daha da utanç verici bir talihsizlik yaşıyordum." O gülerken ben de gülümsedim.

"Tamam. Peki, gitmek ve bir daha dönmek istersen seni suçlamam."

Bütün vücudum ona doğru eğildi. Kafamı sallarken odayı homurtum doldurdu. "Hayır. Sen izin verdiğin sürece kalacağım. Lütfen. Kalmana izin ver."

Gülümsedi, derin bir nefes alarak göğsü yükseldi. "Evet. Ben de isterim."

ON ÜÇ

Yere gömülmek istedim. Utançtan ölecektim. Onun penisine dokunmuştum! İznini almadan! Ne oldu bana bilmiyorum.

Bu yalan.

Arzu. Arzu beni sardı. Elimin altında cildi sıcacıktı, göğsündeki kıllar kısa ve ipeksiydi, yanlarında, üst kollarında ve ön kollarındaki kıllar parmaklarımla tutabileceğim kadar uzundu. Elini bir şeyin üzerine koyduğunu fark ettiğimde çoktan ıslanmıştım, beynim elinin nerede olduğunu algılayamadı. Elinin kasıklarını kapattığını fark etseydim bile durur muydum, emin değilim.

Ne sakladığını görmek istedim. Ve vay canına.

Uzunluğu boyunca spiral şeklinde yarı sert sivri uçları olan kocaman bir penis vardı. Penisinin tamamı bir penis halkası gibiydi. Kamyon durağındaki tuvaletteki otomatlardan 25 sente alabileceğiniz türden değil, cesaretiniz varsa internetten sipariş etmeniz veya mağazadan almanız gereken pahalı bir şeydi.

Bu arada, ben hiç o kadar cesur olmadım. Vibratörüm sıradan bir model. Daha heyecanlı bir şey sipariş etmeye utanç duyduğum için, üzerinde hiçbir süsleme yok.

Ve Şimdi, isteyebileceğim tüm heyecan karşımda oturuyordu, sanki bir kelime söylemem için kendini kurban olarak sunacakmıŐ gibi görünüyordu. Neden ona beni tecavüz etmesini söylemek bu kadar cazip geliyordu? Neden böyle hissediyordum?

İkinci kısmı yüksek sesle söylemiş olmalıyım. Ya yle ya da o benim aklımlı okuyordu.

"Sanırım bunun senin benim eşim olmanla bir ilgisi var."

"Senin neyim?" Bütün vücudum ona doğru sallandı ve sırtımı duvara dayadım.

Yine kendini küçültmeye çalışıyordu. Bunu yapmasını istemiyordum.

"Benden saklanma. Böyle klnce benden korktuğunu düŐünüyorum." Ağzını açtı ama ben avucumla onu durdurdum. "Benden korkmamı istemediğin için yaptiğını biliyorum ama ben korkmuyorum. O yüzden kendini küçültmeyi bırak."

Ağzını kapatması bir dakika sürdü. İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardı. Suyu silkeler gibi başını salladığında kulakları ileri geri sallandı.

"EŞim. Hem ejderhaların hem de kurtadamların kaderlerinde yazılı eşleri vardır. Birlikte olmaları gereken tek kişi. Kardeşim senin benim eşim olabileceğini düşünüyor."

"Neden yle düşünüyor?"

"Sana olan hislerimi tarif ediŐimden." "O nasıl bilebilir ki?"

"Kendal onun eŐidir."

"Yani ne, sonsuza kadar bana mahkum musun?"

O güldü, ama ben komik bir Şey görmedim. Muhtemelen tek bir kişiye bağlanmak istemiyordu. Kesinlikle çok fazla kedisi olan tombul bir anaokulu ğretmeni değil.

"Beni kabul edersen ve bağımızı tamamlarsak, o zaman ben bu gezegendeki en Şanslı yaratık olacağım. Ama bunların ikisi de kesin değil."

AnlamıŐ gibi başımı salladım. Temel bilgileri anlamıştım. Eksik olan detaylardı. O anda istediğimden emin olmadığım detaylar. Yorgunluk çökünce kaŐlarımların arasını ovuşturdum.

Ayağa kalktı ve beni bir kuruŐ gibi kollarının arasına aldı.

"Yorgunsun. Seni yatağına yatırıp yalnız bırakacağım. Yarın daha fazla konuŐabiliriz."

Beni yorganın altına soktu ama çekilmeye çalıŐtıđında onu durdurdum. "Yine kalacak mısın? Uyurken sana saldırmayacağıma söz veriyorum."

Bana keskin dişleriyle sırtarak gülümsedi ve başını salladıktan sonra arkama geçti. Ağır kolunu omzuma attı, ön kolu göğüslerimin arasına sıkıştı ve dev eli yanağımın altında durdu.

Thurl hadım edilmiş bir eunuch olsaydı bile, o gece ona biraz aşık olurdum.

ON DÖRT

Dışarısı henüz karanlıkken Jade'in yatağından sessizce çıktım. Keşke o da benim yatağımda olsaydı, komşularının beni görmesinden endişelenmeden bütün gün birlikte kalabilirdik. Bu, kardeşlerimin ve benim ihtiyacımız olmayan bir karmaşaydı. Özellikle de BioSynth hâlâ faaliyetteyken.

Bizi yaratan laboratuvar, kaçarken yok ettiğimiz laboratuvar, artık ayakta olmayabilirdi, ama şirket hala çalışıyordu. Superhuman Security'nin teknoloji dehası Bull, onların yerini bulmaya yaklaştığından emindi, ama bu kadar uzun süre bizden kaçmaları sinir bozucuydu.

BioSynth kalıcı olarak kapatılsa bile, güpegündüz sokaklarda dolaşamazdık. İnsanlar Toplum'un varlığından habersizdi ve doğaüstü varlıklar da bunu seviyordu. Korkutucu görünümlü veya garip beslenme alışkanlıkları olan çok fazla kişi vardı ve insanlarla uyumlu bir şekilde bir arada yaşayamazdık.

İnsanların başka bir türü kendilerinden aşağı veya bir meta olarak gördüklerinde neler yapabileceklerini ilk elden deneyimlemiştim. Jackal Division ile çalışan, bir nevi Toplum tarihçisi olan Bacon, bize Toplum hakkında daha ayrıntılı örnekler içeren bir hızlandırılmış kurs için klasörler verdi. Hiçbiri iyi sonlanmamıştı.

Kendal'ın yardımıyla, dış dünyada yaşamamıza gerek kalmamıştı. Kendal, tüm dünyevi ihtiyaçlarımız için aracı rolünü üstlenmişti. Güvenlik sistemleri,

çitler ve kapılar, altı evimizin bulunduğu geniş araziye dış dünyadan koruyordu.

Gölgelerde kalma zorunluluğu daha önce hiç rahatsız etmemişti. Görevlere çıktığımızda Zeus'un özel uçağını ödünç alıp gece uçardık. Tamamen doğaüstü olan mürettebat hiç kaşını bile kıpırdatmazdı.

Şimdi Jade'in bu kısıtlamalardan rahatsız olup olmayacağını merak ediyordum. İş arkadaşlarıyla benim hakkımda konuşamazdı. Benimle birlikte yaşamadıkça onu sadece geceleri görebiliyordum, bu da başka sorunlar yaratıyordu.

Kendal nadiren evden çıkardı. Mülk yöneticisi olarak çalışıyordu. Her gün dışarıda çalışmak isteyen bir kişi daha eklenirse, güvenliğimizi yeniden düzenlememiz gerekecekti.

Kendimi çok ileri götürüyordum. Jade beni birçok yönden kısıktırıyordu. Kimsenin ona dokunmasını istemiyordum, ama aynı zamanda Drym'in sahip olduğu şeyi de istiyordum. Kendal ile mutluydu, ama daha da önemlisi, huzurluydu.

Kabusları yok olmuştu. Geceleri deliksiz uyuyor, zihni sakindi.

Quin, ben yaklaşırken arka verendamın tahtalarına ayağıyla vuruyordu, ritmik ses salıncakların ileri geri sallanışıyla aynı ritimdeydi. Verandanın ortasına geldiğimde konuştu.

"Doğru mu?" Alışılmadık bir şekilde hüzünlü gözler benimkilere baktı. "O senin eşin mi?" "Sanırım öyle."

O içini çekti. "Senin adına mutlu olmak istiyorum, ama kardeşlerimi kaybettiğim için üzgünüm."

Ben de ona salıncakta katıldım. Tahta uğursuz bir gıcırtı çıkardı ama dayanabildi. "Bizi kaybetmiyorsun."

"Mantıken biliyorum. Hala burada olacaksınız. Ama Drym değişti. Kendal var artık. Artık bize ihtiyacı yok."

Başımı geriye yaslayıp düşündüm. Quin aramızda en duygusal olanıydı. Derin duygularını mizahla maskeliyordu, ama onun rahatsız olduğunu görebiliyordum. Bizi korumakla yükümlü hissediyordu. Kragen'ın ağabey tavırları ve bizi korumak ve yönlendirmek gibi bir ihtiyacı yoktu, ama bizi umutsuzluktan kurtaracak biri gibi hissediyordu. En karanlık günlerde bile bizi güldürmek için çok çabalıyordu.

Bunun şifacı olmanın bir parçası olduğunu düşünürdüm. Onun neşeli olabilme yeteneğini kıskanırdım. Şimdi ise bunun, hiçbirimizin bilmediği bir yük olup olmadığını merak ediyorum.

"Birbirimize her zaman ihtiyacımız olacak, Quin. Biz kardeşiz. Var olan tek wyrfang'larız. Eşlerimiz bunu değiştirmez. Onlar farklı bir ihtiyaç. Kalplerimiz, onları ve hepinizle birlikte barındıracak kadar büyük."

Jade'i bulduğum için seni daha az sevmiyorum." Burnumdan hava çıkardım.
"Ayrıca, beni kabul edecek mi bilmiyorum."

Elini dizime koydu. "Kabul edecek."

"Teşekkürler, ama ben pek emin değilim."

Sessizce oturduk ve zincirin ve kuşların sesini dinledik. Ayağa fırladı ve verandadan çıktı, çimlere ulaştığında dönüp bana baktı.

"Kabul edecek." Dilini burnundan geçirdi. "Sen bir koruyucusun, Thurl. Seni reddederse aptal olur."

Onun uzaklaşmasını izlerken kalbim sıkıştı.

Quin'in geceleri şeytanlarını kovmak için artık bana gelmeyeceğini biliyordum.

Roul'dan ona göz kulak olmasını istemeye karar verdim.

Roul zor biriydi ve Victoria'nın yokluğunda her geçen gün daha da zorlaşıyordu. Kaçmamıza yardım eden cadı, BioSynth ile son karşılaşmamızdan sonra BioSynth'i takip etmiş ve onun ruhunun bir parçasını daha alıp götürmüştü. Onun nerede olduğunu ve nasıl olduğunu bilmediğinden, onun çektiği acıyı anladığını sanmıyordum.

Jade'den ayrılmayı hayal bile edemiyordum. Onun acısını daha iyi anlıyordum ve kalbim onun için parçalanıyordu. Onları bulacaktık. Onu geri alacaktık. Bunu bir an önce yapmalıydık, yoksa onu deliliğe kaptıracaktık.

Yatmadan önce içeri girip telefonuma baktım. Kragen bana bir mesaj göndermişti.

Bull, Jade'e saldıran kişinin kim olduğunu ve kimin için çalıştığını buldu. Öğlen ortak salona gelecek.

Saat sabahın sekiziydi ama uyuyakalırsam alarmı duymayabilirdim. Merdivenleri atlayıp ön kapıdan çıktım ve toplanma yeri olarak kullandığımız binaya giden yolu takip ettim. Kapının hemen arkasında yere oturdum.

Kardeşlerim geldiğinde üzerime basıp uyanmam ihtimalim çok azdı.

ON BEŞ

SOPHIA YINE köşede bir yığın haline dönmüştü. Bu beni çok üzdü. Belli ki bir şeyler vardı, ama bana güvenmediği için anlatamıyordu. Benimle kalmak yerine diğer çocuklarla birlikte kafeteryaya öğle yemeğine bile gitti.

Acı çeken bir çocuk için hazırladığım öğle yemeğine bakarak iç geçirdim. Tek başıma yersem, son zil çaldığında şekerle dolmuş, öfkeli bir pterodaktil olurum. Proteine ihtiyacım vardı, ama kafeteryaya kadar yürümek ve yüzün üzerinde ilkokul çocuğunun gürültüsü içinde yemekhane görevlilerine seçimlerimi bağırarak söylemek hiç de cazip gelmiyordu.

Çekmecelerimi karıştırarak biraz olsun düzgün bir şey bulmayı umdum, ama tek bulduğum, geçen yıl el koyduğum Cadılar Bayramı şekerleri ve paketinde son dönem amfizem hastası gibi hırıltı yapan bir granola barıydı.

Seçeneklerime baktım ve önümdeki üzücü ziyafette en az kötü olanı seçmeye çalıştım. Telefonum çaldı ve hemen ona uzandım. Muhtemelen en sevdiğim şarküteriden ofise teslim edilecek sürpriz bir öğle yemeği kazandığımı bildiren bir bildirim değildi, ama bir kız umut edebilir.

Öyle değildi, ama neredeyse o kadar iyi bir şeydi. Dedektif Chambers, mugshotlara bakmak için karakola gelmemi istedi. İstedğim zaman gelebileceğimi söyledi, ama ilk kez hayatımda, günün ikinci yarısında ders verme düşüncesi beni bir kraken gibi aşağı çekiyordu.

Krakenlerin gerçek olup olmadığını boş boş düşündüm. Belki daha sonra Thurl'a sorarım.

Eşyalarımı topladım ve ön büroya gittim. Sekreter, bugün işten çıkmam gerektiğini söylediğimde yüzündeki şaşkınlığı gizlemeye bile tenezzül etmedi. Öğleden sonra çocuklarıma bakacak birini bulduğumu söylediğimde yüzü aydınlandı.

Arabamı çalıştırdığımda, en son Heaving Bosoms podcast'i hoparlörlerden çınladı. Başımı koltuğa yasladım ve ciğerlerim ağrıyana kadar nefes aldım, sonra kendimi toparlayıp gaza bastım. Melody ve Sabrina son okuduklarını özetlerken kahkahalarla gülerek ben de onlara eşlik ettim.

Big Muddy's'e hamburger almaya uğradığımda podcast'i yeterince hızlı duraklatmamış olmalıyım, çünkü kasiyer kız bana sırtıttı. Heaving Bosoms'un bayanları, arabamın ses sisteminden duyulan müstehcen içerik sayesinde rastgele bir yabancıyı eğitmiş olmaları ilk kez değildi.

Polis karakolunun otoparkına girdiğimde, kadın sevdiklerini paylaşıyorlardı. Çantamı alıp içeri girdim. Thurl elimi tutsaydı kendimi daha iyi hissederdim. Grimm masallarından çıkmış gibi görünen, iki metrelik, kaslı bir canavarla polis karakoluna girince alacağım farklı tepkileri düşünerek gülümsedim.

Resepsiyondaki sert görünümlü polis memuru altını ıslatırdı herhalde.

Üçüncü kata yönlendirildikten sonra dedektif Chambers'ı buldum. Gülümsedi ve elimi sıktı.

"Geldiğiniz için teşekkürler Bayan Massey. Uzun sürmez."

Beni konferans odasındaki bir sandalyeye davet etti ve ekranında altı suçlunun en kötü portrelerinin bulunduğu bir tablet uzattı.

"Resimlere dokunursanız büyürler. Tekrar dokunursanız grid'e geri dönersiniz. Sola ve sağa kaydırarak diğerlerine bakabilirsiniz. Seçenekleri biraz daralttım, sonuna kadar bakıp kimseyi tanıyamazsanız bana haber verin."

"Tamam."

"Bir şeyden boyayı çıkarmak istemiyorsanız tavsiye edemeyeceğim bir kahve ve koridorun sonunda bir otomat var. Bir şeye ihtiyacınız olursa

."

Beni odada yalnız bırakırken yaptığı şakaya iyi niyetle güldüm. Fotoğrafları on beş dakika boyunca kaydurdum, sonra hepsi birbirine karıştı. Ayağa kalkıp gerindim. Dedektif Drake başını kapıdan içeri uzattı.

"İyi misiniz?"

Başımı salladım. "Sadece gözlerimi dinlendirmek istedim."

Sıkıntılı gülümsemesi, Pepto Bismol'a ihtiyacı varmış gibi görünüyordu. Tablettime bir göz attım ve kapı kapanmadan önce "Bekle!" diye bağırdım.

Bir fotoğrafı işaret ederken onu arkamda hissettim. "Bu o!" Dedektif

Chambers bize katıldı. "Emin misiniz?"

"Gördüğüm adam ya da onun ikizi olduğundan eminim."

İki dedektif birbirlerine anlamlı bir bakış attı. Chambers gözlerini ovuşturdu.

"Ne? Söylemediğin bir şey mi var?"

"O, Silver Fang'ın başı. Bölgedeki en büyük suç örgütü olan The Level'in ticaret yollarını ele geçirmeye çalışan yeni bir kaçakçılık örgütü."

"Damruck'ta organize suç mu var?" Gerçek bir küçük kasaba sayılmayacak kadar büyük olmasa da, şehir yine de herhangi bir metropol bölgesi olarak kabul edilemeyecek kadar küçüktü. Damruck'ta suç ailelerinin olması, bir dalgıcın dalış sırasında atıştırma olarak kraker götürmesi gibi bir şeydi.

Drake başını salladı. "Şu anda şehirde altı suç örgütü var."

Dedektif Chambers, ortağına sert bir bakış attıktan sonra bana yumuşak bir gülümsemeyle döndü. Kendimi hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordum. Terli elini masadaki elim üzerine koydu.

"Geçen geceki saldırının bununla ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Birini öldürürken gördüğüm kişiyi öğrendiğinize göre, bu suç patronu kim olduğumu anladı ve peşimden birini gönderdi mi?"

"Bir şey olmayacak. Seni polis korumasına alacağız."

Thurl. Polis korumasına ihtiyacım yoktu. Sadece yatağında uyuyan canavara ulaşmam gerekiyordu.

Boğazımı temizledim. "Bence buna gerek yok. Gidebileceğim bir yer var. Benimle bir ilgisi yok, bu yüzden beni bulması imkansız."

Chambers'ın kaşları çatıldı. "Polis koruması altında kalırsan daha rahat ederim."

Omurgam sertleşti. "Sana güvenin, sizin sağlayabileceğiniz herhangi bir koruma önleminden çok daha güvende olacağım."

Şüpheli kaşları, cildimi kaşındırmaya yetecek kadar uzun süre çatık kaldı. Onun kalın onaylamama bulutunu bir soruyla yarıp geçtim. "Tanıklık etmeyi reddedersem ne olur?"

Reddetmeyecektim. Adalet duygum, o sinsî adamın bir çocuğu öldürerek paçayı kurtarmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Ama olasılıkları bilmem gerekiyordu.

Chambers içini çekip sandalyesine yaslandı. "O zaman büyük olasılıkla serbest kalır. Adrian Vale hem çekici hem de kurnazdır. Ayrıca en iyi avukatları tutacak kadar da zengindir. Yıllardır onu bir şeye bulmaya çalışıyoruz, ama her seferinde kurtuluyor." Öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Bu sizi güvende tutmaz, Bayan Massey. Tanıklık yapın ya da yapmayın, peşinize düşecektir. Sizi hayatta bırakma riskini almayacaktır."

Derin bir nefes aldım. "Anlıyorum. Tanıklık yapmayı planlıyorum. Sıradaki adımlar ne olacak?"

Dedektif Drake öne çıktı. "İfadenizi alıp kimliğinizi belgeleyeceğiz. Sonra elimizdeki her şeyi savcılığa teslim edeceğiz, savcılık da kovuşturmaya devam edecek."

Chambers tekrar arkasına yaslandı. "Süreç uzun sürebilir."

"Müdürümle konuşacağım. Bir çözüm bulabileceğimize eminim." Emin değildim ve kariyerimin yarıda kalacağı düşüncesi beni mahvetti. Ama çocuklarıma söylediğim gibi: fili bir lokmada yiyemezsin. Bir sonraki adımım Thurl'a ulaşmaktı.

Kısa sürede, katil olarak tanımladığım adamın basılı fotoğrafını, bu gerçeği doğrulayan bir ifadeyle birlikte imzaladım. Hayatımın tamamen altüst olması, kağıda birkaç kelime yazmaktan daha önemli bir olay olmalıydı. Kötüye işaret eden gök gürültüsü sesi neredeydi? Bu anı simgelemek için ayaklarımın altından yerin çökmesi neredeydi?

Odanın diğer tarafındaki pencereden dışarı baktım. Güneş batıyordu. Eve gitmem gerekiyordu. Ayağa kalkıp eşyalarımı topladım. "Bana ulaşmak istersen cep numaram sende var."

Dedektif Drake konferans odasının kapısını açtı ve beni içeri davet etti. "Sizi eve bırakabilir miyiz?"

"Zaten yeterince dikkat çektim, daha fazla dikkat çekmek istemem, ama teşekkürler."

Chambers'ın arkamda kaşlarını çatıldığını hissettim. "Polis koruması konusunda fikrin değişirse..."

Dönüp ona köşede satılan Gucci çantalardan daha sahte bir gülümseme attım. "İlk bilen siz olursunuz."

ON ALTI

"Arkadaşların hiçbir şeyi yarım yapmazlar, değil mi?"

Bull, Superhuman Security'nin teknoloji uzmanı, parmakları klavyenin üzerinde uçarken laptop ekranından başını kaldırmadı.

"Ne demek istiyorsun?" Yumruklarım yanlarımda sıkıştı. Onun evine gitmem gerekiyordu. Güvende olduğundan emin olmak için.

"Kestiğin adam, şehirdeki suç örgütlerinden biri olan Silver Fang için çalışıyor."

"Birden fazla mı var?" Kragen öne doğru eğildi ve pençelerinin masaya iz bıraktığını görebiliyordum. Kendal mobilyalara iz bırakmamızı sevmezdi.

Bull yüzünü buruşturdu. "Maalesef. Bu bölgede faaliyet gösteren altı grup var. Silver Fang kötü, ama daha kötüsü de olabilirdi. Kız, Red Syndicate'in yılan yuvasına rastlayabilirdi."

"Neden bu kadar çok? Damruck bir suç örgüsünü bile besleyecek kadar büyük bir yer değil, altı tane mi var?"

Kragen'in sesini ve Bull'un cevabını, zar zor bastırdığım öfkeyle dinledim.

"Bu ley hatları yüzünden. Damruck, iki ley hattının kesiştiği noktada yer alıyor ve bu da ona boyutunun ötesinde bir güç veriyor. Her türlü

çürümüş elmaları kendine çekiyor. Çoğunlukla insan, ama Toplum da dahil."

Jade'in bir kağıt kesiginden tehlike altında olduğu düşüncesi kanımı kaynatıyordu. Onun bütün bir suç örgütünün hedefi olabileceğini duymak, sisin içine girip gördüğüm herkesi öldürmek istememe neden oldu.

Drym pazıma yumruk attı. "Ona bak. O kesinlikle onun eşi."

Dişlerimi sıktım ve kolundan saçlarını yolarak kopardım.

"Şiddete gerek yok." Kolunu ovuşturdu ve geri çekildi.

Kragen başını salladı. "Thurl, git onu getir. Güvenliğini sağlayana kadar seninle kalacak."

Bull ısıklık çaldı ve herkesin başı ona döndü. "Polis az önce tanık ifadesini aldı. Cinayeti işleyen adamın liderin ta kendisi olduğunu teşhis etti." Ekranından başını kaldırıp bana sert bir bakış attı. "Kragen haklı. Seninle güvende olur."

Kaçmak istedim, ama yere dikkat ettim. Kendal'ı rahatsız etmeden pençelerimi dışarıdaki toprağa geçirebilirdim.

ON YEDİ

ÖN KAPININ ANAHTARIyla uğraşırken telefon çaldı. Gwen Stefani'nin ekranında "bananas" yazarken gözlerimi devirdim ve iç geçirdim.

"Merhaba Nanna."

"Polisle başın belaya girdiğini duydum, ne oldu? Avukat çağırdın mı? Avukat olmadan polisle konuşma." Poker kulübündeki diğer kadınların onaylayan sesleri ve tanımadığım birinin "ACAB!" diye bağırması duyuldu.

"Avukata ihtiyacım yok. Bir cinayete tanık oldum. Nereden öğrendin?"

"Polis telsizinden duydum."

"Tabii ki duydun."

"Bana küfür etme! Polis telsizinden duymam gerekmezdi. Beni aramalıydın."

Gözlerim doldu. Onun sesini duymak, çok uzun süredir ertelediğim duygusal çöküşü tetikledi. "Zamanım olmadı. Çok yoğun günler geçirdim."

Balonun havası kaçır gibi bir ses çıkardı. "Çılgınlık benim uzmanlık alanım."

Gerçekten öyleydi. Nanna, altmışlı yıllarda yetişkinliğe adım attı ve özgür aşk, komün yaşam tarzını benimsedi, ardından seksenli yıllarda sert bir dönüş yaparak kurumsal bir güç brokeri oldu. Doksanlarda yine bir U dönüşü yaptı ve yeni çağa girdi, beni Rainbow Family toplantılarına ve Spiral törenlerine gitmeye ikna etti. Boyu bir metre bile olmayan bir buldozer gibiydi ve seni sevgiyle ezip geçse de, kışına tekme atsa da fark etmezdi; onu hissetmen garantiydi.

Onu seviyordum, ama çok zor biriydi.

Derin bir nefes aldım ve gözyaşlarımı geri tuttum. Şimdi zamanı değildi. Eşyalarımı toplayıp Thurl beni bulana kadar ormanda dolaşmam gerekiyordu. Emma'yı arayıp kedilere bir süre bakmasını rica etmem gerekecekti. Özel bakıma ihtiyaç duyan iki kedimi de yanımda götürmem gerekecekti. Sir Purrs-a-lot'un günlük ilacı vardı ve Emma'nın yanına yaklaşmasına izin vermiyordu, Catzilla ise bana hariç herkese kötü davranıyordu.

"Biliyorum, normalde ilk aradığım kişi sen olurdun, ama bu sefer hafifletici sebepler var." İki metrelik, boynuzlu, kuyruklu bir canavar gibi.

"Ağır nedenler mi?" "Evet."

"Oraya geliyorum."

Ben başka bir şey söyleyemeden hat kesildi. Nanna'nın aktif yaşlılar mahallesi şehrin diğer tarafındaydı, ama buraya gelmesi uzun sürmezdi. Annem, artık araba kullanamayacağını söyleyerek bir keresinde anahtarlarını almaya çalışmıştı. Nanna ondan beş yıl boyunca konuşmamıştı. Üniversiteye gidene kadar Nanna ile yaşadığım için, o yıllarımı arabuluculuk yaparak geçirdim. *Büyükannene şunu söyle, annene şunu söyle*, ilk ayın sonunda sıkıcı olmuştu ama Nanna tavrından vazgeçmedi, ben de alıştım.

En azından o gelmeden önce valizimi hazırlamayı umarak koşturuyordum. Valizime ne attığımı bilmiyordum, ama Sir Purrs-a-lot'un ilaçlarını ve ona ve Catzilla'ya yetecek kadar yiyecek dikkatlice valize koyduktan sonra onları taşıma çantalarına koydum. Emma ile telefonda konuşuyordum ki, Nanna köşeyi dönünce lastikleri gıcırdadı.

Sağ iki tekerleği yere zar zor değerek benim garaj yoluna girdi.

Tek istediğim Thurl'u bulup ona sarılmaktı ve o, kara yatından kayarak, kendi deyimiyle yıldırım hızıyla (normal yürüme hızından biraz daha hızlı) benim durduğum yere doğru sürünerek geldiğinde neredeyse kendimi kaybedecektim.

Yaşam odasında durduğum yere doğru yıldırım hızıyla (normal yürüme hızından biraz daha hızlı) sürünerek geldi. Ben onun inanılmaz yumuşak göğsüne ve karnına yapışıp kalana kadar hızını kesmedi.

"Çok teşekkürler, Emma. Sana borçluyum."

Telefonu kapatır kapatmaz Nanna beni geri itti ve baştan aşağı süzdü. "İyi görünüyorsun. İyi misin? Tabii ki iyi değilsin, bu aptalca bir soru."

Onun enerjisi bitene kadar beklemek en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Mutfığa doğru döndü.

"Kurabiye yapacağım. Snickerdoodles. Hala en sevdiğin kurabiye, değil mi?" "Evet, ama Nanna..."

"Güzel. Malzemeler sende vardır, çünkü sen acil durumlar için kurabiye malzemelerini el altında bulundurmanın çok önemli olduğunu öğrenmiş iyi bir kızsın."

Nanna'nın yardımıyla kimse aç kalmazdı. Kapısı her zaman açıktı ve çoğu zaman okuldan sonra lezzetli bir şeyler pişirirdi. Ben sadece Nanna'nın evinden kovulmak istemediğim için popülerdim.

"Nanna, lütfen. Kalamazsın."

Sesimdeki bir şey onu etkilemiş olmalı ki kurabiye tepsilerini çıkarmayı bırakıp arkasını döndü. "Neden?"

"Polis burada kalmamın güvenli olmadığını düşünüyor, bu yüzden bir arkadaşım da kalacağım."

Kız birkaç kez başını salladıktan sonra kurabiye tepsisini dolaba geri koydu. "Ben de seninle gelirim. Acil durum kurabiye malzemeleri var mı, yoksa yolda durmamız mı gerekiyor?"

Yüzüm buruştu. Bu işin sonu iyi olmayacaktı. "Olmaz."

"Ne diyorsun sen? Gidebilirim ve gideceğim. Hiçbir torunum bensiz saklanamaz."

"Senin tek torununum."

Elini salladı. "Konu o değil. Sen daha önce hiç saklanmadın, ben saklandım. Seninle gelmem çok normal."

"Kaldığım arkadaşım çok mahrem biridir. Ona kalabilir miyim diye bile sormadım ve fazladan misafir istemeyeceğini sanıyorum."

Gözleri kısıldı. "Çok gizli mi?"

Başımı salladım.

"Bu, doğaüstü anlamına mı geliyor?" Yüzüm şokumu ele verdi.

"Oh, bu kadar şaşıрма. Ben 81 yaşındayım ve senin sadece yüzeyini gördüğün derin ve çok katmanlı bir kişiliğim var."

"Ama doğaüstü varlıkların varlığını nasıl biliyorsun?"

"Killian adında bir vampirle harika bir ay geçirdim." Kendini yelpazeledi. "O kan emicinin yapabildikleri, ayak parmaklarını kıvrırır."

"Anladım!" Kimsenin duymak istemeyeceği ayrıntılara girmeden önce bu konuyu kapatmam gerekiyordu. "Karar ona kalmalı. Kendini davet edemezsin."

"Tamam, tamam." Kanepeme çöktü ve kucağını okşadı. Üç kedi onun dikkatini çekmek için koştu. "Beklerken bagajdan çantamı getirir misin?"

ON SEKİZ

Arka kapıdan Jade'in evine girdim ve "Sen benimle kalacaksın" dedim.

Sesi benim sesimin üzerine düştü. "Seninle kalabilir miyim?"

İkimiz de gülümsedik ve ben biraz rahatladım. Sonra garip bir kadın onun yanına geldi. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çenesi gevşedi, ama sonra sırtıttı ve Jade'e dirsek attı.

"Lütfen bana onunla çıkıyorsun de."

"Nanna!" Jade'in kızarıklığı göğsüne kadar yayıldı.

"Ne? Eğer çıkmıyorsan, ben de ringe çıkabilirim. Kim bilir, belki de büyükannelerine ilgi duyan biridir."

Jade'in başı geriye düştü ve tavana bakakaldı. "Lütfen konuşma."

Yaşlı kadın bana göz kırptıktan sonra yanıma gelip belime sarılmak için kollarını doladı. Sırtını okşadım. Kendal'ın her gün sarılmasına rağmen, kendimi garip hissediyordum.

Beni kol mesafesine kadar geri çekildi. "Otur, evlat, seni iyice bir bakayım."

Çömelerek yere oturdum. Jade'in kadının sözlerine verdiği tepkiye rağmen, bu kadının onun için önemli biri olduğu belliydi. Boynuzlarımı tutup

ve yüzümü kendininkine yaklaştırdığında homurdandım. "Ona zarar verirsen, Sunset Springs toplum merkezinin çit direğine testislerini asarım, sen de hala hayatta olursun."

Yutkundum ve elimden geldiğince başımı salladım. Tutuşu güçlüydü ve gözlerinde parlayan kararlılık, bunu yapacağından şüphe bırakmıyordu.

Gözlerim, burnunun köprüsünü çimdikleyen ve gözlükleri alnında duran Jade'e kaydı.

"Nanna, gitmeliyiz."

"Saçmalık! Beni düzgünce tanıştırmadın bile."

Jade elini benden kadına doğru salladı ve tekrar bana döndü. "Thurl, bu Nanna, büyükannem. Nanna, bu Thurl."

Başımı eğdim. "Memnun oldum?" Bunu soru gibi söylemek istememiştim. Nanna alınmak yerine güldü.

"Nanna benimle gelmek istiyor, ama sen kabul etmek zorunda değilsin."

Jade bana baktığı bakışla bir şey anlatmaya çalışıyordu, ama büyükannesinin gelmesine izin vermemi mi istemiyordu, yoksa gelmesine izin vermemi istemiyor muydu, anlayamadım.

"İstersen." Jade mutlu olacaksa, hassas bölgelerimin çarmıha gerilme riskini göze alırdım.

"Tabii ki istiyor." Nanna kolumu okşadı. "Canım, çantamı getir."

Bir şekilde, iki küçük valiz ve bir kedi taşıma çantası ile kaldım. Jade, kediler için getirdiği erzak çantasını ve diğer kedi taşımakta ısrar etti, onun bana alışması için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama taşıma çantasından gelen yüksek mırıldanma seslerine bakılırsa, kocaman turuncu kedi benden memnun görünüyordu.

Ormanın içinde garip, yavaş bir geçit töreni gibiydik. Nanna, Jade'e aralıksız sorular soruyordu, ama evimin verandasına adımımızı attığımızda suskunluğa büründü.

Aniden kaşınan kollarımı ovuşturdum ve evime yeni bir gözle bakmaya çalıştım. O konuşmaya başladığında, evi yıkıp Jade'in istediği her şeyi inşa etmeye hazırdım.

"Ne güzel bir ev."

Boynumu ovamak için elimi arkama götürdüm ama ellerimin valizler ve kedi ile dolu olduğunu fark ettim. "Teşekkür ederim."

"Mutfak nerede?"

"Şey..." Jade'e baktım, o da olacaklara boyun eğmiş gibiydi. "Şu kapıdan girince." Doğru kapıyı göstermek için burnumu oynattım. Nanna o yöne doğru sürünürken ben yatak odalarına doğru ilerledim.

Jade arkamdan misafir odasına girdi.

"Bizi ağırladığınız için teşekkürler. Özellikle Nanna. Biraz abartılı olabilir ama niyeti iyi."

"Sizi korumak istiyor. Buna saygı duyuyorum." Bavulunu komodinin üzerine koydum. "Burası uygun mu?"

Jade başını salladı. "Tek ihtiyacım bir yatak ve banyo. Lüksü severim ama bu pek sık olmaz, anlarsın ya."

Anlamadım ama yine de başımı salladım. "Banyo burada." Ona göstermek için kapıyı açtım. "Dolapta havlu ve diğer şeyler var. Kendal evi döşerken ve eşyaları yerleştirirken bana yardım etti, ama eksik bir şey olursa bana haber ver."

Dönüp bana baktı. "Alışverişlerini de o mu yapıyor?"

Sesinde bir ton vardı. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım. Başımı salladım. "Hayır, sadece şahsen satın alınması gerekenleri. Çoğu zaman ihtiyacım olan şeyleri internetten sipariş ediyorum ve ortak salona teslim ediyorlar."

"Ortak salon mu?"

"Kardeşlerimle bir araya geldiğimiz ortak bir yapı."

"Birden fazla kardeşin mi var?"

Başımı salladım. "Altı kişiyiz." Dönüp koridorun sonundaki yatak odasına doğru yürüdüm. Tanıştığımız ilk gece beni zorlamamıştı, ama soruların geleceğini biliyordum. Kimdim? Nasıl yaratılmıştım? Gözüme ne olmuştu? Bütün bunlar bizi yaratan laboratuvardan kaçmamıza yol açacaktı. Anlatmaktan hoşlandığım bir hikaye değildi.

Onun merakının dehşete dönüşmesini istemiyordum.

"Bu oda sana uygun mu? Kendi banyosu da var, hemen orada."

"Oh."

Kulaklarım başıma yapıştı. Onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmıştım. "Mobilyaları yeniden düzenleyebilirim. Duvar rengini değiştirelim mi?"

"Öyle değil. Ben sadece..." Derin bir nefes aldı. "Seninle kalmak istemişim. Senin odanda."

Normalde konuşkan biri değildim, ama nadiren söz bulamaz hale gelirdim. Jade'e kadar. Her dakika beni suskun bırakıyordu.

Valizini ve büyük turuncu kedisini aldım ve odama doğru yürüdüm. Dört odadan en büyüğüydü ve benim boyuma göre özel yapım bir yatak vardı. Laboratuvarı hatırlatacak hiçbir şey istemediğim için yumuşak çarşaf lar ve renkler seçmiştim. Hiçbir şey bembeyaz değildi. Keskin köşeler veya sert ışıklar yoktu.

Jade yanımda nefesini tuttu. Ne olduğunu soramadan, taşıdığı iki çantayı yere bırakıp yatağa atladı. Yumuşaklığa gömülürken sevinç çığlıkları attı ve kalbim karanlık gökyüzünde şimşek çakmış gibi parladı.

Bu sevinç, burnuma gelen harika bir kokuyla devam etti. "Bu ne?" Burnumu kaldırıp kokuyu anlamaya çalıştım.

Jade mutlu bir şekilde iç geçirdi. "Snickerdoodles."

ON DOKUZ

THURL'ÜN MUTFAĞI Bir şefin hayali gibiydi. Ben harika bir aşçı değildim ama Nanna bu işin ustasıydı.

Thurl'un yatağından kendimi zorla kaldırdım. Üniversitedeki eski erkek arkadaşımın çaldığım sweatshirt kadar rahattı. Thurl varken beni sıcak tutmak için battaniyeye bile ihtiyacım yoktu.

Sir Purrs-a-lot'un sinirli *miyavlaması* yatağın transını bozdu. Onu ve Catzilla'yı serbest bırakmadan önce su ve kum kabını hazırladım. Biz mutfağa giderken ikisi de Thurl'un yatak odasını baştan sona inceleme görevine koyuldu.

Nanna, açık kiler kapısının önünde durmuş, hayalperest bir ifadeyle bakıyordu. Gördüğüm kadarıyla, iki fırın da kurabiye tepsileriyle doluydu. Anlaşılan, Thurl'un büyüklüğünden dolayı tek başına üç düzine kurabiyeye ihtiyacı olduğuna karar vermişti.

"Kaç tane kurabiye yapıyorsun?" Kurabiye dolu kovalarla kapı kapı dolaşma hayalleri tüylerimi diken diken etti.

Arkasını döndü ve elini sallayarak Thurl'un silüetini gördü. "O ve arkadaşları için yeter. Merak etme, artacağı yok." Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Yeterli olmayabilir.

Daha fazla yapmalıyım." Thurl'un kolunu tuttu. "Sizin sürünüzde kaç kişi var?"

"Sürü mü?" Gözlerim aralarında gidip geldi, başım dönene kadar bakmaya devam ettim.

"Tabii ki, canım. Thurl açıkça köpek türünden ve ben sürüsü olmayan bir kurt adam tanımadım."

"O kurt adam değil, Nanna." Oturacak bir yer ararken elim boşluğa çarptı. Bana "*Hadi oradan, Sherlock*" der gibi bir bakış attı.

Thurl, kığım fayansa değmeden beni kaldırdı ve yastıklı bir sandalyeye oturttu.

"Aslında Wyrfang."

Nanna sevinçle haykırdı. "Seni hiç duymadım! Oh, bu harika. Bana cinsiniz hakkında her şeyi anlatın."

Thurl, dudaklarını yalarken dilini birkaç kez ortaya çıkardı ve sakladı. Bu manzarayı izlemek kafa karıştırıcıydı, ama neye baktığımı anladığımda büyüleyici hale geldi.

Dili *çatallıydı*.

Bu keşfin başlattığı hızlı zihinsel slayt gösterisini silmek için başımı salladım ve Nanna'ya uyarıcı bir bakış attım. "Bence o bunun hakkında konuşmak istemiyor."

Geçmişle ilgili herhangi bir şey ortaya çıktığında rahatsız olduğunu fark etmiştim. Hazır olana kadar beklemek istediğim için, aklımdaki milyonlarca soruyu sormaktan kaçınıyordum.

Başı omuzlarının arasına gömüldü ve göğsü inip kalktı. "Hayır, sorun değil."

Bakışları beni sabitleyip, hayali kanatlarımı açarak beni bir vitrine hapsetti.

"Ben altı wyrfang'dan biriyim. Bizler yaratıldık..."

Yutkundu ve ona sarılmak istedim, ama kıpırdayamadım.

"Seçkin bir savaş gücü. Bilim adamları, askeri müteahhitler için mükemmel bir silah yaratmak amacıyla kurt adam ve ejderha DNA'sı kullandılar. Hayatımızın çoğunu laboratuvarda, kameraların sürekli gözetimi altında geçirdik ve yeteneklerimizi kanıtlamak için düzinelerce deneyde yer aldık."

Nanna ve ben onu kucakladık. O ilk bıraktı.

"Zavallı şey. Kardeşlerini ara." Gözlerini önlüğün kenarıyla sildi, çünkü elbette çantasına önlük de koymuştu.

Uygun önlüğü yoktu. Neyse ki, bu önlük nispeten hafif bir önlüktü, göğüslerinin üzerinde güzel bir el yazısıyla "Peynir Fahişesi" yazıyordu. "Ne yemeyi seversin? Kurabiyelerden sonra yiyebilmen için bir şeyler yapayım."

Kafasını eğdi. "Kurabiye tatlı mı?"

Ben başımı salladım. "Evet, ama Nanna her zaman önce tatlıyı yer."

"Ve sonra. Tatlıdan önce ya da akşam yemeğinden sonra biraz tatlı yiyemeden ölürsen çok yazık olur."

"Bu sık olur mu? İnsanlar yemek yerken ölür mü?"

Nanna elini salladı. "Hayır, ama tedbirli olmakta fayda var, değil mi?"

Eğilip kulağına fısıldadım, "Sadece ona uy. Onu anlamamanın neredeyse imkansız olduğunu, hatta onunla tartışıp kazanmanın da imkansız olduğunu öğreneceksin."

Nanna spatulayı bizim yönümüze doğru çevirdi. "Devam et. Kardeşlerini yemeğe davet et. Et mi olacak? Tabii ki et."

Buzdolabının içindekileri ve kilerdeki eşyaların yarısını tezgahın üzerine çıkarmaya başladı.

"Bizi kovmadan gidelim."

"Ama kardeşlerimi davet etmemi istediğini sanıyordum?"

"Oh, istiyor. Ama yemek yaparken mutfakta olmamızı istemez."

Dışarı çıktığımızda endişeli bir bakış attı. Koluna hafifçe vurdu.

"Sorun yok. O harika bir aşçıdır ve en sevdiği şeylerden biri insanlara yemek yapmaktır. Bu onun sevgi dilinden biridir."

"Sevgi dili mi?"

Kıkırdandım. "Evet, birkaç yıl önce birisi beş aşk dili hakkında bir kitap yazdığında ortaya çıkan bir deyim. Şimdi birinin sevgisini gösterme veya sevgiyi alma tercihini ifade etmek için kullanılıyor."

"Beş aşk dili nedir?"

Not almak için kalem ve kağıt çıkarmaya hazır gibi görünüyordu ve içim eridi. "Bir tanesi fiziksel temas, diğeri hediyeler, ama geri kalanını hatırlamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, kitabı hiç okumadım."

"Senin aşk dilin nedir?"

Gözleri beni delip geçiyor gibiydi ve daha parlaklaştıklarına yemin edebilirim. Omurgamdan bir titreme geçti ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. "Şey... Kediler, sanırım. Kedilerimi seviyorum, beni seviyorlar."

Gözlerini kapatıp ezberlemiş gibi yaptı. Gözlerini açmadan önce başka yere baktı. "Benimle ortak salona gelir misin?"

"Kardeşlerini yemeğe davet etmek için mi?" "Evet."

Ona gülümsedim. "Tabii."

O bir patikaya doğru yürüdü ve ben de ona yetişmek için koştum. Sakin bir sesle sordum, "Peki, senin aşk dilin nedir?"

Dönüp önümde çömeldi, gözleri kesinlikle kırmızı renkte parlıyordu, yaralı olanı diğerinden biraz daha soluktu.

"Sen."

Sesi hiç duymadığım kadar derindi ve kükreyen sesi cildimi sert bir okşama gibi okşadı. Boğazımı yuttum. Düşünmeden ona uzandım ve o dev eliyle nazikçe elimi tuttu, parmaklarını benimkilerin etrafına doladı.

Böylesine devasa ve ölümcül bir yaratık nasıl bu kadar nazik olabilirdi? "Hepimiz nazikiz."

Yüksek sesle sorduğumu fark etmeden irkildim.

"Roul hariç belki." O kıkırdadı. "Ama Jade?" "Hmm?"

"Yanılma. Bilim adamları işlerini iyi yaptı. Biz katiliz. Ve ben seni tehdit eden herkesi öldüreceğiz."

Bütün gün ıslak pantolonla dolaşmak istemiyorsam, yedek bir pantolon almam gerekecekti.

YİRMİ

Jade'in uyarılmasının kokusunu görmezden gelmeye çalıştım. Ortak salona neredeyse varmıştık. Biraz daha uzakta olsaydık, onu ormana çekip merakının onu ne kadar uzağa götüreceğini görmek için canım çekilirdi.

Bunun bundan öte bir şey olduğunu düşünmüyordum. Bana bilim adamları gibi bakıyordu, sadece çok daha ateşli bir şekilde. Bana dokunmadan duramamıştı. O kadar küçük bir temas bile içimden çıkıp onun içine girmek istememe neden olmuştu. İradem sınırlarına gelmişti, ama kontrolümü kaybetmeyecektim. Onun için.

Salonun kapısını açtım ve tam içeri girerken ona çarpmak üzereydim. O bir adım geri çekildi, sırtını bana yasladı ve elim içgüdüsel olarak onu sardı, korudu. Odaya doğru kükredim ve beş kardeşim konuşmayı kesti, başlarını hep bir ağızdan bize çevirdiler.

Roul geri çekildi ve çömeldi. O ve ben grubumuzun kas gücüyduk ve bedenlerimizin büyüklüğünün farkındaydık.

Diğerlerinin korkutucu olmadığını söylemek de yanlış olur. Drym hariç hepsi kendilerini küçültmüştü. Drym'in başı Kendal'ın omzuna yaslanmış, kolları eşini benim Jade'i sardığım gibi sarmıştı.

Hepsinin burada olması olağandışı bir durum değildi. Her gün bu saatlerde toplanırdık ve çoğu zamanlarını burada geçirmeyi tercih ederdi. Quin'in dediği gibi, yalnız kalmak hala garipti.

Kendal gerginliği bozdu. "Jade! Nasılsın?"

Jade'in başının göğsüme dokunduğunu hissettim, odayı gözden geçiriyordu.

"İyiym. Dürüst olmak gerekirse, biraz şaşkınım. Burası..." — elini sallarken ön kol kasları kolumun altında gerildi — "çok büyük. Ne beklediğimi bilmiyordum. Altı kişi olduğunuzu biliyordum. Ama hepsinin Thurl kadar korkutucu olacağını düşünmemiştim, sanırım. Üzgünüm, bu benim haddimi aştı. Muhtemelen hepiniz marshmallow gibisinizdir." Derin bir nefes aldı. "Üzgünüm, gergin olduğumda konuşurum. Artık susacağım."

Kragen güldü ve ben onu parçalamak istedim, ta ki onun ona gülmediğini anlayana kadar.

"Önemli değil. Bizim gibi insanları kabullenmek zor olabilir. Kendimizi marshmallow olarak tanımlamam ama senden korkmana gerek olmadığını garanti ederim."

"İyi, evet, harika." Başını göğsüme doğru eğdi ve fısıldadı, "Bırakma, tamam mı?"

Sesimin onun içinden titreştiğini hissettim. "Asla."

O rahatladı, ben de rahatladım ve sonunda birlikte kapıdan geçtik.

Kardeşlerim kendilerini ve küçük grubumuzdaki rollerini tanıtırken bekledim. Liderimiz Kragen ilk sırada, ardından ikinci komutan Drym geldi. Onlar birliğimizin beyinleriydi. Roul ve ben ise kas gücüyüydük. Ben silahlar ve silah temininde uzmanlaşmıştım. Roul ise yakın dövüş ve sızma konusunda en iyisiydi. Cavi doktorumuz, Quin ise sahra sağlık görevlisiydi.

Herkes Jade'e adını söyledikten sonra sessizlik çöktü, ta ki Jade boğazını temizleyene kadar. "Şey, umarım hepiniz açsınızdır. Nanna benimle gelmekte ısrar etti ve şu anda Thurl'un evindeki her şeyi pişiriyor sanırım. Hepinizi akşam yemeğine davet etti."

Kragen başını eğdi. "Akşam yemeğine gelmemize bir sakıncası yok mu? Yer biraz dar olacak."

Yarım saniye düşündükten sonra başını salladı. Sesinde gülümseme duyuluyordu.

"O kadar yemeği başka kim yiyecek?"

Geri dönerken Jade'i dikkatle izledim. Grubun arkasında kaldık. Arkasında onların ağırlığını hissetmesini istemedim.

Elimi omuzlarına doladım, o da parmağımı sıkıca kavradı.

Kafasını salladı. "Seni bu kadar uzun süre nasıl tutabildiler?"

Onun bunu yüksek sesle sormak istediğinden emin değildim, ama yine de cevap verdim. Hikayemizi bilmeye hakkı vardı. "Bizi sürekli izliyorlardı. Bilim adamları yokken, her hareketimizi kameralar kaydediyordu. Dışarıdaki görevler, bize doğrultulmuş ağır silahlarla yapılıyordu. Derimizin altına izleme cihazları yerleştirilmişti. Kaçmanın imkânsız olduğu açıkça belirtilmişti."

"Nasıl kaçtınız?"

"Bir bilim insanı onların yaptıklarını gördü ve bunun yanlış olduğunu anladı. O bir cadı ve kaçmamıza yardım etti."

"Umarım kaçtığınızda laboratuvarı yakmışsınızdır. Bilim adamları hapiste mi?"

Muhtemelen bilinçsiz bir hareketti, ama yumruğu parmağımdan ayrıldı ve kolumun kollarına saplandı. Kolumu aşağı indirdim, böylece arkasına o kadar uzanması gerekmeyecekti. Bana dokunmasını teşvik ettim. Bir sonraki cevabımda kendimi tamamen kaybedebilirdim.

"Onlar öldü."

YİRMİ BİR

BİLMEM GEREKİRDİ. Hayatları boyunca bu kadar korkunç şeyler yaşayan bu canavarlar, işkencecilerini hayatta bırakmazlardı.

Beni şok eden, onların öldüğünü bilmekten ne kadar iyi hissettiğimdi. Onların gitmiş olmaları ve artık onlara sorun çıkarmayacak olmaları ne kadar rahatlatıcıydı.

Thurl'un arkamda gerildiğini hissedebiliyordum.

"İyi. Öldüklerine ve artık sana zarar veremeyeceklerine sevindim." Bana sarıldı ve ben de onun yanına gömüldüm.

"Örgüt hâlâ var. Biz olmadan devam ettiler ve eminim bizi geri almak için bir yol arıyorlar."

"Onları takip edemiyor musunuz?"

Ağzını indirdi ve gözlerini kapattı. Cevap vermeden önce göğsü iki kez yükselip alçaldı. "Aranıyoruz. Bize yardım eden başkaları da var, ama şu ana kadar izlerini bulamadık."

Alt dudakımı ısırdım. Bu kadar kısa sürede Thurl'a değer vermeye başlamıştım. Belki de eş olma durumu her geçen dakika ona biraz daha aşık olmamın sebebiydi. Bunun beni bu şekilde etkilediğini sorabilir miydim? *Hey, Thurl, senin eşin olmam, seni arzulamama neden oluyor mu? Seni sevmeme neden oluyor mu?* Tam bir aptal gibi görünmeden bunu sormanın bir yolu var mıydı?

Onun evine vardığımızda hala bir cevap bulamamıştım. Açık kapıdan etin zengin kokusu geliyordu. Diğer wyrfanglardan birkaçı burnunu havaya kaldırdı, bazıları dudaklarını yaladı, diğerleri ise açıkça beğendiklerini gösteren sesler çıkardı.

Nanna verandaya çıktı. "Aman Tanrım, size bakın."

Küçük çizgi film kuşları ve kalpler yüzünün etrafında uçuyordu. Onları uyarmayı düşündüm, ama sonra kendilerini koruyabileceklerine karar verdim.

"Orada durmayın, içeri girin ve masayı hazırlayın."

Nanna ortadan kayboldu ve ordusu itaatkar bir şekilde onu takip etti. Thurl ve ben yemek odasına sıkışıp girdiğimizde, Nanna diğerlerine görevlerini vermişti ve onlar da tabakları, bardakları ve çatal bıçakları yerleştirmek için hassas bir şekilde hareket ediyorlardı.

Kendal'ı duvara yaslanıp yolun dışında kalmaya çalışırken gördüm. Kaslı duvarın arasından ona doğru ilerledim.

"Teşekkürler."

Şaşkın gülümsemesi bozulmadan bana baktı. "Ne için?"

"Bu evin her şeyin olması için gerekli olan her şeyi temin ettiğin için." Yemek takımlarından, yemeklerle dolu tepsileri ve servis kaselerini masalara taşıyan iyi koordine edilmiş garsonlara dönüşen kontrollü kaosa el salladım.

O içini çekti. "Bir gün bunu görmeyi ummuştum. İlk birkaç hafta dışında, ayrı ayrı yemek yemeye çalıştılar. Bazıları diğerlerinden daha başarılı. Sanırım bağımsız olmaları gerektiğini düşünüyorlar, ama birbirlerine ihtiyaçları var. Özgürlüğe geçiş kolay olmadı. Aslında ben sana teşekkür etmeliyim."

"Bana değil. Bunların hepsi Nanna'nın eseri." Büyükanneimin parlak gülümsemesi aydan bile görülebiliyor olmalıydı. Kendini tamamen kaptırmış ve her saniyenin tadını çıkarıyordu.

"Nannen en iyisi. Bence 'dişliler' için çok iyi olacak." Kendal, yaşlı bir kadının emirlerini yerine getiren wyrfangları izledi. "Herkesin nazık bir büyükanne figürüne ihtiyacı vardır, sence de öyle değil mi?"

Gülerek cevap verdim. "Muhtemelen, ama onun bu stereotipe uyduğunu sanmıyorum. O daha çok küçük bir terörist, ama en iyisi. Ve onları çoktan evlat edindi bile." Nanna'nın wyrfangların ortasında durduğu mutfakı işaret ettim. Bazılarının koluna vurup, diğerlerini kucaklayarak snickerdoodle kurabiyeleri dağıtıyordu.

Onların yanında rahat hissetmem uzun sürmedi. Oturup yemeğe başladığımızda, onların etkileşimlerini ve kişiliklerinin

ortaya çıkmasını izledim. Kragen sakinleştirici biriydi. Quin ise tam tersiydi, herkesi güldürmekten zevk alan tam bir şakacıydı. Cavi sessizdi ama gzlemciydi. Drym Kendal'a odaklanmıştı ve mutlu görünüyordu. Roul somurtkan bir şekilde oturmuş, neredeyse hiç konuşmuyordu.

Nanna, Roul'a özel ilgi gösterdi. Bunun onun için iyi mi kötü m olduğunu bilmiyordum, ama onun dikkatinin başka yerde olması benim üzerimdeki baskıyı biraz azalttı. Akşam yemeğinin çoğunda, onun Nanna'dan sıkılmadığından emin olmak için dikkatle izledim, ama sabrı sonsuz gibiydi.

O, Quin'in tabağına sürekli yemek koyarken, omzuna hafifçe vurup, Quin neredeyse iki kelime bile etmemesine rağmen sürekli konuşmaya devam ediyordu.

Quin'i ikinci tur snickerdoodle kurabiyeleri için mutfağa gönderdiğinde, dikkatimi Thurl'a çevirdim. Bir kulağı kardeşlerini dinlerken, diğer kulağı bana doğru dönük duruyordu. Her ne kadar genel sohbete tamamen dahil gibi görünse de, yaptığım her hareketi farkında olduğunu hissediyordum.

Bu çok heyecan vericiydi. Hiçbir erkeğin tüm dikkatini üzerimde hissetmemiştim. Erkek arkadaşlarım bile sadece bana odaklanmış gibi görünmüyordu. Her zaman öncelikli başka bir şeyleri vardı. Birinin hokeyi, diğerinin satrancı, hatta birinin aptal bir televizyon programı. Benim neye ihtiyacım olduğu önemli değildi. Eğer onların işleriyle çakışıyorsa, kendi başıma kalırdım.

Değişiklik olsun diye beni seçen biri olması hoştu.

Kendi kendime başımı salladım. Thurl'u neredeyse hiç tanımiyordum. Bildiğim kadarıyla, gizlice oyuncak ev yapmakla takıntılı olabilirdi. Her zaman, sahte sözler ve samimiyetsiz sevgi gösterileriyle ilişkiye srklendiğim bir balayı dönemi olurdu.

Thurl'un satranç turnuvası olduğu için beni okul etkinliğine tek başıma gönderdiğini hayal edemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Thurl'un okul etkinliğine gittiğini hayal edemiyordum, ama istemediği için değil.

"Neden insanlar sizin varlığınızı bilmiyor?" Yarısı ağzında olan kurabiyesini yakalamak için başımı kaldırdım. Cevap vermeden önce elini geri çekti.

"Toplum, doğaüstü varlıkları insanlardan gizlemek için büyük çaba sarf ediyor."

"Bu ne anlama geliyor? Artık bildiğim için bana ne olacak?"

Elini bacağımın üzerinde sıkıca tuttu. "Hiçbir şey. Toplum hakkında bir kitap yazmadığın ve bizi

, sana hiçbir şey olmaz." "Sırrı saklarsam sorun yok mu?"

Başını yana eğdi. "Bazıları için." "Nasıl
izin kağıdı aldım?"

Gözlerinin tüm gücüyle beni sandalyeme çiviledi. "Ben. Koridor iznini ben
verdim."

YİRMİ İKİ

JADE'İ DİKKATLE İZLEDİM, kardeşlerim ve onların bazen gürültücü davranışları (özellikle Quin'in) karşısında rahat olup olmadığını görmek için. Zaman geçtikçe giderek daha da rahatladı, bu da göğsümü sevinçle doldurdu.

Jade bana topluma nasıl uyum sağlayacağını sorduğunda bu mutluluk buharlaştı. Nefesimi tutarak tepkisini bekledim.

"Yani, senin eşin olduğum için mi?"

Kısa bir baş hareketiyle onayladım.

Derin bir nefes aldı. "Ya bu yürümezse?"

Göğsümdeki kramp karnıma yayıldı ve tabağımdaki kurabiyenin geri kalanını bıraktım. "Ben ve kardeşlerim hayatta olduğumuz sürece sana hiçbir şey olmayacak."

Gözleri büyüdü ve masayı taradıktan sonra dikkatini tekrar bana verdi. "Kardeşlerin beni korur mu? Neden?"

"Çünkü sen benim için çok değerlisin ve onlar benim kardeşlerim."

Soruyu tam olarak anlamamıştım. Ben yapamazsam onu koruyacaklardı. Biz kardeşdik. Birlikte büyümüş ve deneyimlerimizle şekillenmiştik. Artık Kendal ve Jade'in de dahil olduğu ailem için canımı verirdim.

"Sen bizim ailemizsin. Bizim olanı koruruz." Yanlış anlamasını istemediğim için yüzümü buruşturdum. "Sen bana ait değilsin."

O başını salladı, ama uzun bir süre duvarı boş boş baktı. "Hiç bu kadar sadakat görmedim." Gözleri benimkilere kaydı. "Sevgi. Nanna dışında."

"Annen seni sevdiğine eminim."

O, burnunu çekerek, "Annem beni, arkadaşları arasında beklenen şey olduğu için doğurdu. Üniversiteye git, evlen, çocuk yap. Ama beni doğurduktan sonra, aslında çocuk istemediğini fark etti. Ya da bir koca. Boşandılar, babam yeniden evlendi ve yepyeni bir aile kurdu, annem ise dünyayı gezip göçebe hayatı yaşayabilmek için beni Nanna'nın yanına yerleştirdi."

"Üzıldım." Benim annem yoktu, babam da yoktu. Test tüpleri ve küvözler vardı. Yine de, anne babası olan birinin onlar olmadan büyümesi ne kadar acı verici olabileceğini biliyordum.

"Üzülme. Nanna onun yerini fazlasıyla doldurdu. Ayrıca, o gittiğinde ben daha bebektim ve o zamandan beri onu sadece birkaç kez gördüm. Nanna benim her şeyim, annem gibidir."

Başımı salladım, sandalyesini yaklaştırdım ve koluma soktum. Onu istemeyen birini hayal edemiyordum. Onu tüm kalbimle istiyordum. Onu arzuluyordum, evet, ama bundan daha fazlasıydı. Onu her gün güldürmek, istediği her şeyi ona vermek, en ufak dokunuşunda bile keyif almak istiyordum.

Bu kadar kısa sürede, o benim her şeyim olmuştu.

Drym ve Kendal önce vedalaştılar, Nanna kapıda kıkırdayarak. Diğerleri de onların ardından çıktı. Nanna, Roul'un gitmesini engelledi ve Jade'e sarıldı.

"Ben Roul'la kalacağım."

Jade'in gözleri benimkilere kaydı ve ben Roul'a baktım. Hiçbirimizin yaşlı kadına bir şey söyleyemeyeceğini düşünüyordum, ama onun Roul'un huysuz izolasyonunu bozmasından endişe ediyordum.

O homurdandı. "Sorun değil."

Jade'e güven vermesi için başımı salladım, o da büyükannesine döndü.

"Sabah ilk iş gelin. Ve lütfen ona saldırmayın."

"Bence kendini savunabilir, canım." Nanna, Jade'in koluna hafifçe vurdu. Jade ona öfkeyle baktı. "Benim endişelendiğim saldırı o değil."

Nanna güldü ve Roul ona merdivenlerden inmesine yardım ederken ikimizi de eliyle uğurladı. Ormana birkaç adım kala durup Jade'e dönerek bağırdı, "Benim yapacağım her şeyi yap!" Sonra kahkahalarla neredeyse dengesini kaybediyordu. Aramızda en iri olan Roul eğilmiş, Nanna'nın kolunu baston olarak kullanmasına izin vererek yavaşça evine doğru ilerlemeye devam etti.

Jade başını salladı. "Umarım neye bulaştığını biliyordur."

Geri çekilen silüetlerine başımı eğdim. "Hepimiz arasında ona en çok ihtiyacı olan kişi o. Belki Nanna onu kucakladığı karanlıktan çıkarabilir."

"Kulağa kötü geliyor. Tehlikeli biri değil, değil mi?"

Jade'in dişleriyle alt dudağını ısırıldığını fark ettim. "Hayır. Onun eşi olduğunu düşündüğümüz kadın, bize kaçmamıza yardım eden cadı, bizi yaratan BioSynth laboratuvarında kaldı."

Jade nefesini tuttu. "Bu korkunç. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Onları bir kez ve sonsuza kadar yok etmek istiyor, muhtemelen Roul'un onsuz ne kadar acı çektiğini fark etmiyor."

"Onunla iletişime geçip haber vermenin bir yolu yok mu? Yardım etmek istemesi çok asilce, ama ona yaptıkları haksızlık."

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve elini ağzına götürdü. "Ya onu eş olarak reddederse? O zaman daha iyi hisseder mi?"

Ona cevap vermek istemedim. Gerçeği söylersem, normalde almayacağı bir karar almasına neden olabilirdi. Ama ona yalan söyleyemezdim.

"İlişkimiz netleşene kadar bu soruya cevap vermemem daha iyi olur mu?"

Dudaklarından küçük bir "Oh" kaçtı, sonra dudaklarını ince bir çizgiye bastırdı ve başını salladı.

Gülümsedim ve konuyu değiştirdim, izin verdiği için minnettardım. "Sanırım Nanna bir orduyu doyuracak kadar snickerdoodle bırakmış."

Birkaç saniye sürdü, ama o da gülümsedi. "Ya da bir sürü wyrfang."

"Doğru." Yaptığı yemeğin yarısından fazlasını yedik. Tatlıya olan düşkünlüğümüzün ejderha mı yoksa kurt adam DNA'mızdan mı geldiğini bilmiyordum, ama çok güçlüydü. Kendal bize cupcake'lerin mucizesini tanıttığından beri, şekerli tatlılara doyamıyorduk.

Kendal sık sık metabolizmamızın fazla çalıştığı için şanslı olduğumuzu söylerdi. "Bize yemek pişirdiği için ona nasıl teşekkür edebiliriz?" Jade'i büyüttüğü, ona baktığı ve ona bir yuva verdiği için ona ne kadar minnettar olduğumuzu ifade etmek için bu çok az olurdu.

Jade'i büyüttüğü için ona ne kadar minnettar olduğumu ifade edemezdi. Ona baktığı için. Ona bir yuva verdiği için.

Dönüp bana dehşetle baktı. "Oh, kesinlikle olmaz! Hiçbir şey yapmayın. Bu fikre çok kırılır. Dediğim gibi, insanları beslemek onun için önemli bir görev ve çevresinde kimsenin aç kalmamasını sağlamak onun sorumluluğu. Neden böyle göründüğümü sanıyorsunuz?"

Elini vücudunda yukarı aşağı salladı ve ben de gözlerimle hareketini takip etmekten kendimi alamadım. Vücudunun kıvrımlarını izledim, yakasının üstünden görünen cildinde gözlerim takıldı.

"Sırf bunun için onu mücevherlerle süslerdim."

Jade bana bakarken kahkahası kesildi, yüzümdeki arzuyu açıkça görebiliyordu. Damarlarımdan akan ateşin gözlerimi parladığını biliyordum. Yavaşça elimi uzattım ve parmağımla yanağını okşadım. Gözlerini kapattı ve dokunuşuma doğru eğildi.

Dudakları aralandı ve nefesleri hızlandı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başının ve boynunun arkasını avuçladım. Kaslarımı gerginleştirdim. Onu kollarımın arasına alıp eve taşımaktan başka bir şey istemiyordum. Onu ilk yumuşak yüzeye yatırıp başımı bacaklarının arasına gömmek istiyordum. Onun uyarılması havayı kapladı ve artık sadece meraklı olup olmadığını umursamıyordum. Alabileceğim her şeyi alacaktım.

Gözleri açıldı ve orada gördüğüm ısı neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu.

"Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen ne? Benden ne istiyorsun? Söyle, sana dünyayı veririm."

YİRMİ ÜÇ

Ondan ne istediğimi HİÇ BİLMİYORDUM. Sadece ondan bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Hayır, yalan söylüyorum. Ondan ne istediğimi çok iyi biliyordum, ama cesaret edebilir miyim bilmiyordum. Cesaret edebilir miydim? Zihinsel olarak, kadınsı yanlarımın hepsi coşkuyla evet diyordu. Fiziksel olarak ise emin değildim.

Ama sonra, Kendal Drym ile bir şekilde başarmıştı. Fiziksel olarak mümkün olmalıydı, değil mi?

Bunu öğrenecek kadar cesur muydum? Doğru soru bu değildi. Doğru soru, denemeden vazgeçersem kendimden ne kadar nefret edeceğimdi.

Sabırla cevap bekleyen Thurl'a baktım, vücudu hareketsiz, gözleri benimkilere kilitli, beni yok etmek isteyen şeytani bir iblis gibi kıızıl alev alev yanıyordu.

Ve tanrım, ben de tüketilmek istiyordum.

"Sen. Seni istiyorum."

"Benden ne istiyorsun, Jade?" "Seninle sevişmek istiyorum."

Sözler, düşünmeden ağzımdan çıkıverdi ve o beni kollarına alıp içeri taşıdığında rahatlamaktan neredeyse yığılıp düşecektim. Kapıyı kapatma zahmetine bile girmedi. "Fanglar"ın bölgesine izinsiz giren aptal herifin evlerin yakınına bile yaklaşamayacağını, hele ki içeri giremeyeceğini düşünerek gülümsedim.

Bu, son mantıklı düşüncemdi.

Thurl beni devasa yatağının yanına dikti. Pençeleri yavaşça yanlarımdan aşağıya doğru indi. Belimin hemen üzerinde durdular.

"Sen söyle, istediğin zaman dururum."

Hırıltısı tüylerimi diken diken etti ve bacaklarımı birbirine sıkıştırmamı sağladı. Konuşmak bir yana, uçmak bile imkansızdı, bu yüzden başımı salladım.

Soğuk burnunu boynuma dayadığında ciyakladım, ama ardından sıcak bir nefes geldi. Sonra dili dışarı çıkıp yakamın üstünü yaladı. Onun mırıldanmasına iniltiyle cevap verdim. Pençelerini kot pantolonumun beline soktu.

"Çıkar."

Düğmeyi açmaya çalıştım, ama fermuarı indirmek Sisypheos'un görevi gibiydi. Silikon kaplı pençelerinin uçları yanlarım ve sırtımda desenler çiziyordu ve ben metamfetamin almış bir sincap kadar konsantre olmuşum.

Sonunda iki yarıyı birbirinden ayırdım; fermuar kendiliğinden düştü. Pantolonumu kıkımın şişkinliğinin üzerinden ittim ve pantolon ayak bileklerime kadar düştü. Pantolonumdan çıkmak için adım attım ve ayakkabılarımı tamamen unutmuş olduğum için neredeyse kıkımın üstüne düşüyordum.

Neyse ki Thurl'un refleksi yerçekiminden daha hızlıydı. Endişeyle kaşlarını çatı, ama ben gülmeye başlayınca gülümsedi. Sadece ben seksi bir anı tam bir felakete çevirebilirdim. "Şey, ayakkabılar. Önce ayakkabılarımı çıkarmam lazım." Dönüp yatağa oturdum, hala kıkırdarak bağcıkları çözdüm ve ayakkabılarımı ve pantolonumu tekmeledim. Ayağa kalktığımda, dev eli göğsümü kavradı ve beni sırt üstü yere yatırdı.

Bir an için beynim boşaldı. Yatağı o kadar yumuşaktı ki, battaniyeler beni daha da içine girmeye çağırıyor, siren sesleri gibi.

Sonra Thurl külotumu uyluklarımdan aşağı çekti ve dili kıvrımlarımın arasına daldı. Ondan sonra, tüm düşüncelerim bir çocuğun yere attığı iki kutu Scrabble taşı gibiydi. Onun önünde çıplak ve yayılmış olmanın verdiği bir anlık utangaçlık, tüm vücudumun bir podyum gibi parlamasıyla boğuldu.

Omuzlarını uyluklarımın arasına itti, beni iyice açtı, sonra ayaklarım omuzlarına koydu ve sanki bu onun işiymiş ve terfi almak için çalışıyormuş gibi amımı yaladı. Tanrım, onu CEO yapacaktım. Uyluk kaslarım kasıldı ve sırtım yataktan kalktı, o Blackbeard kılığına girip hazinemi yağmalarken.

Dilini içime soktuğunda ve minik ön dişleri klitorisimi okşadığında, bir yük treni gibi boşaldım. Kelimenin tam anlamıyla. Uyluklarım raylar üzerinde giden tren tekerlekleri gibi tıklıyordu ve çıkardığım sesler hava düdüğü gibiydi. Tüm tesise yaklaşmamı haber verdim.

Ben dünyaya geri dönerken o bacaklarımı yalamaya ve ısırmaaya devam etti. Birlikte olduğum erkeklerin çoğu bana oral seks yapmamıştı ve hiçbirini bunu *böyle* yapmamıştı. Ben orgazma yaklaşımdan çok önce sıkılıp, kendilerini tatmin etmek için içime giriyorlardı.

Nefesim kesilmiş halde, konuşacak kadar iyileştiğimde, "Bunu yapmak zorunda değildin" dedim.

Göbek deliğimin üstünü ısırınca karnım titredi.

"Evet, yapmam gerekiyordu. Kokun beni delirtiyordu. Seni tatmam gerekiyordu." Elleri yanlarımdan yukarı kayd ve sonra üzerime eğildi. "Çok lezzetlisin."

Muhtemelen utanmam gerekirdi, ama vücudum bileti aldı, koltuğumu buldu ve yolculuğa hazırıldı.

"İyi misin?"

Mutlu bir şekilde iç geçirdim. "Hayatımda hiç bu kadar iyi olmadım."

Penisinin keskin ucunun girişime bastırıldığını hissettim ve dik oturdum, o geri çekilip şaşkın şaşkın bakana kadar göğsüne bastırdım. "Ben, şey... O şeyin sığacağından emin değilim."

Burnu aşağı eğildi ve sonra tüm vücudu çömelerek vajinamı inceledi. O anda utançtan öldüm.

"Diğerlerinden biraz daha büyük olabilirim..."

Çıglık attım ve yüzüm kızardı. Gerçekten bu konuşmayı yapıyor muyduk?

"Ama Drym, insan dişilerinin kanalının esnek olduğunu ve

Kendal onu almakta sorun yaşamaz." Sanırım öyleydik.

Yatak odasının kapısına bakıp bana döndü. "Eğer onunla konuşmak istersen, onu arayabilirim."

Elimi gözlerimin üzerine attım. "Hayır. Hayır, senin ve Drym'in penisleri hakkında konuşmak istemiyorum, teşekkürler."

"Rica ederim."

Sanırım 'dişler' hala alaycılığı öğreniyordu. Elimi uzattım ve ona dokundum, parmaklarımın arasında sert ama esnek sivri uçları tekrar hissettim. Gözleri kapandı ve inledi. Ona böyle etki edebildiğim için başım dönüyordu. Bu devasa, ölümcül canavar dokunuşumla ince çikolata gibi eridi. Yeni bir arzu dalgası içimi kapladı. "Çok yavaş yap, tamam mı?"

Kafasını o kadar hızlı salladı ki kulakları sallandı. Üzerime tekrar sürünerek beni sırt üstü yatırdı. Kollarıyla beni kuşattı, kocaman elleri başımın iki yanında, dizleri bacaklarımın arasına girerek beni imkansız bir şekilde açtı. "Sana acı çektirmek istemem Jade. Acı çektiğini hissettiğim anda dururum."

Biraz acı hissetmenin zevki artıracağını açıklamak şu anda akıllıca olmayacağına karar verdim, bu yüzden sadece başımı salladım.

Ve itti.

Wyrfangların göz bebekleri yoktu, ama bir şekilde odak noktasını her zaman anlayabiliyordum. İçime girerken beni yoğun bir şekilde incelediği için yeni bir fantezi keşfettim. Ellerim yanlarına uçtu, parmaklarım kürküne gömüldü, sırtım kavislenerek onu daha da yaklaştırdım.

Her santimetrede durup tepkilerimi ölçerken gözlerini benden ayırmadığı için zaman çok yavaş geçiyordu. Duvarlarımı okşayan dikenlerin verdiği zevkli hisle inledim ve g-noktamı tam isabetle bulduğunda nefesim kesildi. Bir g-noktam olmadığını düşünmeye başlamıştım. Ben dahil, hiç kimse onu bulamamıştı. Ama sıcaklığın akını, kaslarımın kasılması ve zonklayan klitorisim, Everest'in zirvesine çıkmış gibi "evet!" diye bağıırıyordu.

Durdu ve ben inledim. Acı çektiğimi düşünmüş olmalı ki geri çekilmeye başladı. Topuklarımı sırtına sıkıştırdım ve neredeyse kükreyerek "Durma" dedim.

Onun yanıtı göğsümü titretti ve klitorisimdeki on bin iki yüz seksen sinirin her birini ateşli bir cehenneme çevirdi. O en derin noktaya ulaştığında gözlerim geriye devrildi. Derisinin altında mermer gibi sert bir şey klitorisime çarptı ve ben patladım. *Choo Choo*.

Görüşüm netleştğinde hala beni inceliyordu.

"İyi misin?"

"Sanırım Fransızların neden buna 'küçük ölüm' dediklerini sonunda anladım. Öldüm. Burası cennet ve buradan asla ayrılmayacağım."

O kıkırdadı ve sonra ikimiz de inledik, çünkü o kısmen çekildi ve bu, vajinamda bir artçı sarsıntıya neden oldu. Tekrar içeri girdi ve ritmini yakalamaya başladığında, aşırı zevk diye bir şeyin var olduğuna yemin edebilirdim. Çok fazla orgazm beni kör edecek ya da karnımda bir balkabağı büyütecekti. Yoksa karpuz mu?

Nefesimi tuttum. "Dur, dur!"

"Canını acıttım mı?"

"Hayır. Sadece çok önemli bir şeyi unuttuk. Beni hamile bırakabilir misin? Peki ya hastalıklar? Ben temizim çünkü neredeyse yeniden doğmuş bir bakireyim, ama ya sen?"

Cevabı, içime girerken çıktı. "Cavi seni hamile bırakamayacağımızı düşünüyor ve ben tüm hastalıklara karşı bağışık olacak şekilde tasarlandım. Ben hastalanamam ve sen de beni hastalandıramazsın."

"Tamam, iyi. Çok iyi." Hızı artıyordu ve beynim çalışmayı bırakıyordu. Vücudum tek bir noktaya indirgenmiş, amımın içinde ve çevresinde olanlara odaklanmıştı. Her içeri girdiğinde, o sert mermer - tanrılar onu korusun, her neyse - klitorisime çarpıyor ve g-noktam, sanki onun penisi bir rave partisi başlatmış gibi titriyordu.

Geceki dördüncü veya beşinci orgazmımda sırtım kabarmaya başladı. Kim sayıyordu ki? Ondan sonra kalçaları ılık hızıyla içime girip çıkmaya başladı ve ya iki dakikalık bir orgazm yaşadım ya da orgazmlar o kadar yakın arka arkaya geldi ki hangisinin bittiğini, hangisinin başladığını anlayamadım. Onun boşalması büyük finali tetikledi ve havai fişek gösterisinin sonu gibi, beni nefes nefese ve bitkin bıraktı.

Ertesi gün çok ağrım olacaktı. Bu, gelecekteki benim için bir sorundu. Şimdiki ben, o dönüp beni kollarının arasına alırken, göğsüne yaslanmışım. Silikon kaplı pençeleri sırtımda nazikçe yukarı aşağı gezerken nefesimi tuttum. Yapış yapış bacaklarla uykuya daldım, kalkıp duş alacak kadar gücüm kalmamıştı.

YİRMİ DÖRT

EŞİM HER YÖNÜYLE MÜKEMMELDİ. Yumuşak horlamaları omzumdaki tüyleri kabarttı ve küçük elleri yanlarıma gömüldü. Ona duyduğum aşk her şeyimi tüketiyordu. Onu ısırma, bağımlıyı pekiştirme ihtiyacı artık aşırı bir saplantıya dönüşmüştü.

Drym ve Kendal'dan, eşleşme bağımlılığının eşimizin acı hissettiğini hissetmemizi sağladığını biliyordum, ama daha da önemlisi, bu bağ bizi birbirimize bağlayan dans eden ışıklar şeklinde ortaya çıkıyordu. Onu her zaman bulabilirdim, incindiğini her zaman bilirdim.

Onunla bu düzeyde bir bağ kurma ihtiyacı, onu bir an önce ısırmanı gerektiriyordu. Ama onun rızası olmadan bunu yapamazdım. Ya beni reddederse? Kesinlikle bir kabuk haline gelirdim. Hatta etrafımdakiler için tehlikeli bile olabilirdim, çok zorlandığımızda mantığımızı ele geçiren sisin içinde kaybolurdum.

Sonunda kıpırdadığında gökyüzü açık mor renkteydi. Oturarak gözlerini kısarak ve kırıştırarak uyandı. Uyurken gözlüklerini kaybetmesin ya da kırılmasın diye çıkarmıştım. Gözlükleri göğsüne tutarak ona verdim, o da gözlükleri takarak saçlarını okşadı.

"Tamamen mahvolmuş gibi mi görünüyorum? Çünkü tamamen mahvolmuş gibi hissediyorum."

Kıkırdandım ve sikim bacaklarının arasında sürtündü. Benden kaydı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Hayır. Çok erken. Çok fazla uyarılma oldu. En kalın büyükannem pantolonunu bulup üzerine kalın tayt giyeceğim. Şu anda dikişin en ufak bir dokunuşuna bile dayanabileceğimi sanmıyorum."

Ağzım göğsüme çarptı. "Özür dilerim."

Gözleri parladı ve güldü. "Şikayet etmiyorum. Sadece yakın zamanda ikinci raunda hazır olmayacağımı söylüyorum."

Sırıttım. "Sabırlıyım."

Göz ucuyla bana baktı. "Eminim öylesindir."

Elimi tutup beni banyoya götürdü, büyük duşa girdi ve suyu açtı. Titredim ve onun tutuşundan kurtulmaya çalıştım.

Bana bakarken kaşları çatıldı. "Ne oldu?" Yüzümü yaladım.

"Suyu sevmiyorum."

Duşa baktı, sonra da benim dikişime. Kürküm, yaptığımız şeyden ve uyurken iç bacaklarımdan akan ikimizin menisinden dolayı yapış yapıştı.

"Su mu, yoksa suya değmesi mi?"

"İkisi de biraz, ama daha çok hissi." Onun eşim olmasını istiyorsam, laboratuvardaki deneyimlerimiz hakkında konuşmaya başlamam gerekiyordu. "Banyo yapmamıza izin vermiyorlardı. Bunun yerine üzerimize sabun parçaları atıp yüksek basınçlı hortumlarla bizi yıkıyorlardı."

Parmakları ön koluma sıkıca yapıştıktan sonra bana sarıldı. O bana bakana kadar ona sarıldım. Gözleri devasa küvete kaydı. Benden ayrıldı ve duşu kapattı. Elini suya sokarak sıcaklığını kontrol ederken küvet doldu. "Bunu deneyelim. Çok doldurmayacağım, sadece ıslanıp durulanacak kadar."

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Kontrol sende. İçeri girmek için istediğin kadar zaman al, rahatsız olursan çıkabilirsin. Seni beklerim."

Ellerimi bıraktı ve küvete geri adım atarak birkaç santim suya battı. Drym, sudan ne kadar zevk aldığını çekinmeden paylaşıyordu, ama korku içimde derinlere yerleşmişti.

Jade beni izlemedi ya da bana katılmam için ısrar etmedi. Oturup kendini yıkadı. Bez, onun cildinde okşar gibi geziyordu, keşke o benim ellerim olsaydı diye düşündüm. Onun vücudunu sabunlayan ellerin benim ellerim olmasını istemek beni küvetin kenarına itti.

Su ılık ve Jade benim de suya girmeme aldırış etmedi. Bana ikinci bir havlu uzattı ve ben hızla alt tarafımı ovduktan sonra sessizce havluyu uzattım.

"Seni yıkayayım mı?"

Başımı salladım. "Hayır, ben seni yıkamak istiyorum. Olur mu?"

Gülümsedi, döndü ve sırtını göğsüme yasladı. Elimde havluyla vücudunu yavaşça ovmaya başladım, avuçlarımın altında hissettiğim teninin dokusuna hayran kaldım.

Su soğuduğunda titremeye başladığında, nerede olduğumuzu unutmuştum.

Drym'e haklı olduğunu söylemem gerekecekti. Suda olmak oldukça hoş olabilirdi.

Yumuşacık havlularla kurulandık ve ben yataklara özlemle baktım. Onun da dediği gibi, bir süre daha ikinci raunt olmayacağını biliyordum, ama bu onu daha az istememe neden olmadı. O, mavi renkli, göbeğine kadar uzanan ve bacaklarına kadar inen, üzerinde minik çiçekler olan külotunu giymeye çalışırken, Nanna'nın sesi yukarıdan geldi.

"Yoo-hoo! Ne yapıyorsunuz, ahlaksızlar?"

Jade gözlerini devirdi. "Biraz. Hemen iniyoruz." Mükemmel kıcına baktığımı fark etti. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Çünkü seni yemek istiyorum. Adımı tekrar bağırmanı duymak istiyorum." Yüzündeki kızarıklık göğsüne kadar yayıldı. "Adımı bağırdım mı?"

"Birkaç kez."

Yüzünü kapattı ve başını salladı. "En çirkin iç çamaşırımı giyiyorum, amım mahvolmuş durumda ve sen hala beni ıslattın. Lütfen uslu dur. En azından ayaklarımın üstünde durana kadar."

Ona başımı eğdim. "Elimden geleni yapacağım."

Gözleri bana dikildi ve ben kıkırdandım. Hareketsiz ve ciddi bir hal aldı, kulaklarım düştü, pençelerim uyluklarımdaki kılları tırmaladı.

"Eş meselesini konuşmamız lazım."

Damarlarımda buz gibi bir his dolaştı. "Sonra konuşabilir miyiz?" *Bugün seninle biraz eğlenebilir miyim? Beni ikiye ayırmadan önce bir kez daha seninle olabilir miyim?*

Bana gülümsedi. "Evet, daha sonraya kadar bekleyebiliriz."

BioSynth'ten kurtulduğumuzda hissettiğim coşkuya yakın bir duyguya kapıldım. Onunla geçireceğim her dakikayı dolu dolu yaşayacağıma yemin ettim.

YİRMİ BEŞ

KULAKLARI OLMASAYDI, Thurl'un ne hissettiğini asla bilemezdim. O sivri kulakları çok ifade doluydu. Onunla eş olmak hakkında konuşmak istediğimi söylediğimde, iki haftalık bir çiçek aranjmanı gibi sarkmışlardı. Daha sonra konuşabileceğimizi söylediğimde ise hemen dikleştiler.

Beni reddedeceğimi düşünüyordu.

Ben de emin değildim. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı, bu yüzden konuşmak istedim. Onu bırakmaya kesinlikle hazır değildim, ama ona sonsuza kadar bağlanmak istiyor muydum?

Son erkek arkadaşımdan ayrıldıktan sonra, mahallenin yaşlı, bekar kedili kadını olacağımı düşünmüştüm. Bununla bir sorunum yoktu. Çoğunlukla. Günümüzde seks oyuncakları inanılmazdı, ama Thurl, en yaratıcı şirketlerin bile düşünemediği bir şeye sahipti.

Ve çok sıcaktı. Ve rahat. Beni güvende tutabileceğini bilmek güzeldi, bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Özellikle de tanık olmakla saldırıya uğramak arasında bir bağlantı olabileceğini düşünürsek. *Oh, sen bir uyuşturucu baronusun? Ne kadar sevimli. Dişleri, pençeleri ve boynuzları olan, silah olarak yetiştirilmiş canavar erkek arkadaşımınla tanış.*

Tek sorun, burada sonsuza kadar kalamayacak olmamdı. İşe geri dönmem gerekiyordu ve Emma'nın kedilerime bakacağına güvenemezdim.

Thurl kedilerle iyi geçiniyor gibi görünüyordu, ama evinde sadece iki tane yerine bir düzine kedinin olması biraz fazla olurdu herhalde.

Dünyadaki tüm paraya sahip olsaydım, öğretmenliği bırakıp Emma ile birlikte kurtarma merkezinde çalışabilirdim. Bu, hafta sonları ortaya çıkarıp tozunu silmekten hoşlandığım bir hayaldi. Çocuklarımı özlerdim, ama kediler benim ilk aşkımdı.

Mutfak kahvaltı kokusuyla dolmuştu. Nanna tezgahın her yerini pastırma, sosis, yumurta, krep, tost ve meyveyle doldurmuştu. O kadar uzun süre mutfakta kalmamıştı ve önceki geceden sonra Thurl'un kilerinde bir kırıntı bile kalmadığını düşündüğümünden, Roul'a market alışverişi borcum vardı.

Tabii ki mecazi anlamda. Meyve reyonunda kocaman, kırmızı gözlü canavarın kavun seçtiğini düşününce kıkırdadım.

Söz konusu canavar, daha da fazla yemek tabağıyla ön kapıdan içeri girdi.

"Onları herhangi bir yere koy, canım, gerisini getir."

Ağzım açık kaldı. "Gerisi mi? Daha mı var?"

"Tabii ki var. 'Dişliler'in hiçbirisi yemek yapmayı bilmiyor ve Kendal suyu bile yakabildiğini itiraf etti. O kadar iri oldukları için çok kaloriye ihtiyaçları var."

Bana abartılı bir göz kırptı ve ben kendimi hazırladım.

"Ayrıca, ikiniz dün gece benim yaptığım şeyi yaptıysanız, beslenmeye ihtiyacınız var."

İnledim ve gözlerimi devirdim.

Thurl eğilip kulağıma fısıldadı, "Haklı." Dirseklerimi onun karnına doğru ittim. "Onu cesaretlendirme."

Nanna içini çekip elinin tersini alnına koydu. "Ne yazık ki, Killian'la olan ilişkiyi anlattıktan sonra bile bekar olanların hiçbirini baştan çıkaramadım. Günümüz gençleri yaşın getirdiği tecrübenin değerini bilmiyorlar."

Roul, umarım son tepsi olduğunu umduğum şeyi taşıyarak geri geldi. Elimi uzattım ve onun kolunu tuttum.

"Sana saldırdı mı?"

diye sordu.

"Üzgünüm, homurtuları anlamıyorum. Bir oyuncak bebek getireyim, sen de kötü dokunduğu yerleri gösterirsin."

Dudakları, hayatımda gördüğüm en zayıf gülümsemeyle kıvrıldı. Muhteşemdi. O anda onu neşelendirmek için hayatımın yeni misyonu olduğuna karar verdim.

hayatımın misyonu olduğuna karar verdim. Bu gece konuşurken Thurl'a eşini bulması konusunda konuşmayı zihnime not ettim.

Onun yokluğunun onu nasıl etkilediğini bilmediğinden emindim. Keşke bilseydi, geri gelirdi.

Tabii onu reddetmeyi planlamıyorsa.

Kaşlarımı çattım. Bu iyi değildi. Hayır, böyle düşünmemeliydim. O sadece bilmiyordu ve ben onun öğrenmesine kararlıyım.

Thurl, Roul'un içini dökmesini bekledi, sonra sordu: "Diğerleri?" "Yoldalar."

Nanna onun dirseğine hafifçe vurdu. Omzuna vurmak istemişti ama boyu yetmedi.

"Git otur." Gözleriyle onu takip etti, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. "Ne iyi bir çocuk."

Boğazım düğümlendi. "Nanna! Onlar köpek değil."

Kaşlarını oynattı. "Oh, elbette biliyorum. Sadece onun inanılmaz derecede tatlı ve nazik olduğunu kastettim."

Bu kez boğulan Thurl'du. Yanımdan ayrıлып Roul'un yanına oturdu ve ikisi fısıltıyla konuşmaya başladılar. Ben de Nanna'nın yanına gittim.

"İyi misin?"

Bana gülümseyerek baktı. "Ben gayet iyiyim. O çok tatlı. Her tuvalete kalktığımda beni kontrol ediyordu. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soruyordu." Derin bir nefes aldı. "Onu bu kadar üzen şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama ona kanoda hızlı bir tekme atmak istiyorum."

Ben güldüm. "Onun kız olduğunu nereden biliyorsun?" "Tatlım, o tür bir üzüntü her zaman kalp kırıklığıdır."

Quin'in gelişi evin ses seviyesini yükseltti ve yan sohbetleri imkansız hale getirdi. Üç insan karnındaki bebekleri okşarken ve 'dişliler' yemeğin her parçasını silip süpürürken, Kendal beni kontrol etmeye geldi.

"Alışabildin mi?"

"Evet, iyiyim. O yatağı nereden buldun bilmiyorum ama cennet gibi." Boynumun kızardığını hissettim ve onun bunu fark etmemesini umdum.

"Beğendiğine sevindim." Göz kırpmadı, ama sesinden belli oluyordu.

Gülmek zorunda kaldım. Bu deneyimin nasıl bir şey olduğunu dünyada bilen tek kişi varsa, o da oydu. Bu da aklıma şunu getirdi... "Eş meselesini anlatabilir misin?"

"Tabii. Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Thurl sadece bunun kalıcı olduğunu söyledi, ama karar benim. Beni reddedersem çok üzüleceğini ima etti."

Sesi bir oktav yükseldi. "Onu reddedecek misin?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Her şeyi bilmeden karar veremem." Kimsenin bana bakamayacağı tek yer olan pencereden dışarı baktım. "Sen nasıl karar verdin?"

Kendal burnunu çekti. "Drym ve ben bir tür travma sayesinde birbirimize bağlandık. Ona anında çekildim ve tamamen aşık oldum. Çok şey yaşandı ve ben o bağı istedim. Karar benim için kolaydı." Gözlerime bakmak için öne eğildi. "Zor olduğunu anlıyorum, ama bazen bu riski almaya değer. İçgüdülerin ne diyor?"

Thurl'a baktım. Nanna'nın sandalyesinin yanında çömelmiş, avuçlarını açmış, Nanna da eline kurabiye dolduruyordu. Vücudunu katlamış hali rahatsız görünüyordu. İçgüdülerim, Nanna istediği kadar orada oturacağını söylüyordu. O iri ve objektif olarak korkutucu görünüyordu. Pençeleri ve dişleri keskindi. Boynuzlarıyla insanları bıçaklayabilirdi ve saldırganımın artık hayatta ya da tek parça halinde olmadığına emindim.

Ama o bir marshmallow gibiydi. İçinde yumuşak ve yumuşacık. Ona bakmak istedim.

Vay canına. Onu sevmek istedim.

Brunch'a dönüşen öğle yemeğinin geri kalanını sersemlemiş bir halde geçirdim. Konuşulduğunda uygun şekilde cevap verdiğimden, hatta cevap verdiğimden bile emin değilim. Bana doğrudan sorular sorulduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Kafamın içinde kaybolmuş, duygularımı her açıdan analiz ediyordum.

Thurl ile çiftleşmek o kadar kötü mü olurdu? En kötü sonuç ne olabilirdi? Birbirimizden nefret etmeye başlamak mı? Bu, evli çiftlerin başına sürekli gelen bir şeydi. Boşanma gibi bir çözüm olmasa bile, karşılıklı olarak faydalı bir çözüm bulunabileceğinden emindim.

O "kaderin eşleri" demişti.

Birbirimiz için yaratılmış. Belirsiz bir şekilde değil, planlanmış bir şekilde. Birbirimiz için özel olarak yaratılmış ya da seçilmiş.

Kader, birbirinden nefret edecek eşleri neden bir araya getirirdi ki?

Seçmezlerdi.

Bunu bir kenara bırakırsak, en kötü sonuç bizdik, peki ne? Birlikte yaşlanmak? Sonsuza kadar mutlu yaşamak?

Hayal görüyordum. Görmek istediğim sonucu görüyordum. Gözlerim pembe gözlüklerle kaplıydı. Bir bit yeniği olmalıydı.

Thurl elimi tutup beni dışarı çıkardığında ve verandadaki salıncakta oturduğunda farkına bile varmadım. Önümde çömeldi, kulakları yarıya inmişti.

"İyi misin?"

Başımı salladım. Gülümsemeye çalıştım ama gülümsemem soldu. "İyiyim."

Dilini burnuna yaladı ve veranda tahtalarını inceledi. "Şimdi konuşmak ister misin?"

Bütün vücudu eski bir balon gibi sarkmıştı. Boynundaki kürkünü parmaklarımla okşamak için duyduğum dürtüyü bastırdım ve sırtımı dikleştirdim. "Bunun bir tuzağı var mı?"

Başını eğdi, ama o veranda tahtası çok ilginçti. "Kaval mı?"

"Bir bit yeniği olmalı, değil mi? Hiçbir şey mükemmel değildir. Neden eş bulmak farklı olsun ki?"

Arka kapı gürültüyle açıldı ve ikimiz de irkildik. Nanna bana yumuşak bir gülümsemeyle baktı, elleri göğsüne bastırıldığı kalın bir dosya tutuyordu. Thurl'un yanından geçip dosyayı bana uzattı.

"Bunu ortak salondan ödünç aldım. Her açıdan inceleyeceğini biliyordum, ama tatlım, bazı şeyler incelenemez. Büyü, kader ve doğaüstü dünyanın çoğu bu kategoriye girer."

Ciltli dosyayı ondan aldım ve sıradan kapağına baktım.

"Yine de," dedi elini kitaplara doğru sallayarak, "el hareketleri ve mırıldanılan abrakadabra sözleriyle açıklanabilecek kadar basit değiller."

Thurl'un kafasını okşadı. "Gel, yaşlı bir kadına temizlikte yardım et. Jade birazdan gelir."

Nanna'nın peşinden içeri girmeden önce endişeli bakışını göz ucuyla yakaladım. Dikkatim, bu klasörün şekil değiştirenlerle ilgili olduğunu belirten içindekiler sayfasına odaklanmıştı. İçindekiler sayfasında "Kader ve Kaderin Eşleri" başlığı vurgulanmıştı. O bölüme gidip okudum.

Otuz dakika sonra, içindekiler sayfasına geri döndüm. "Bacon" kelimesinin önünde bir telefon numarası vardı. Umarım bir kasabı aramak üzere değildim, ama tek bir sorum kalmıştı ve bu hattın diğer ucundaki kişi cevap verebilirse, kahvaltılık et almayı göze alabilirdim.

Neredeyse hiç zil sesi duymadan, melodik bir kadın sesi cevap verdi. "Bacon'a bağlayın."

"Şey... merhaba."

"Merhaba?" Sözcüğü uzatarak, daha da soru haline getirdi.

"Özür dilerim." Boğazımı temizledim ve baştan başladım. "Ben Jade, elimizde sizin bir arkadaşınıza verdiğiniz bir dosya var. Bir sorum var ve bu numarayı içindekiler sayfasında gördüm."

"Oh. Merhaba Jade. Senin için ne yapabilirim?"

Telefonun diğer ucundaki kişinin Society'yi, özellikle de wyrfangları bilip bilmediğini bilmiyordum. Numarası kitapta yazıyordu, ama insanlar numaralarını sürekli değiştirirdi. "Arkadaşımı tanıyor musunuz?"

"Elinde klasör varsa, evet, tanıştık. Arkadaşın hangi wyrfang?"

Rahat bir nefes aldım. "Thurl."

"Oooh, kırmızı gözler, kocaman kollar. Ne yapabilirim için,

Jade?" "Kader hiç yanılır mı?"

"Ne?"

"Hiç yanılırlar mı? Kaderinde birbirine ait olan çiftler birbirini sevip mutsuz bir hayat sürmezler mi?"

Onun kıkırdamasını duydum. "O kaltakların yüzde yüz mükemmel bir sicili var. Bu yüzden tüm şekil değiştirenler eşlerinden ayrıldıklarında çok üzölmüşlerdi, ama görünüşe göre bu durumu tersine çevirmişler."

"Bağlayıcın açıklamıştı. Fenrir'e kızmışlardı, değil mi?"

"Evet, en büyük çapkın ve bir moirae kapmaya kararlıydı. Aptal. Şimdi eşler her yerde ortaya çıkıyor, nispeten konuşursak. En azından Damruck'ta."

Birkaç saniye sessizlik hakim oldu, sonra boğazını temizledi.

"Bak, Jade, korkutucu olduğunu biliyorum, özellikle de Toplum'a yeni katılmış biri için, ama Thurl senin eşinse, endişelenecek bir şey yok."

"O öyle diyor, ama *ben* nereden bileyim?"

"Onları tanıdığım sürece, ki itiraf ediyorum ki çok uzun değil, hiçbir 'dişli' yalan söylemedi. En küçük şeylerde bile. Yaşadıkları travma insanı şekillendirir. Ya iyi ya da kötü olarak ortaya çıkarsın, ve onlar iyi olanlardan."

Alt dudağımı ısırdım. "Kişisel deneyimlerinden bahsediyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Öyle."

Daha fazla ayrıntıya girmedim. Onun için içim acıdı ama ısrar etmedim. "O zaman sanırım son bir sorum kaldı."

"Sor."

"Neden Bacon?"

O burun kıvrırarak güldü, bu da benim kıkırdamama neden oldu.

YİRMİ ALTI

Jade'in konuşmasını duyunca kulaklarım dikildi. Daha iyi duyabilmek için arka kapıya doğru eğildim. Sanki ayakta dururken onun söylediklerini duyamıyormuşum gibi.

Nanna önümde belirdi ve koluma vurdu. Otomatik olarak kolumu ovuşturdum ve yaşlı kadından uzaklaştım.

"Kulak misafiri olma. Bilmek isterse sana kendisi söyler."

"Evet, hanımefendi."

Küçük parmakları, beklediğimden daha güçlü bir şekilde bileğimi kavradı. Beni çekerek evin önüne götürdü. Jade'in konuşmasını hâlâ duyabiliyordum ve dikkatimi veririm söylediklerini anlayabiliyordum.

Nanna beni çimdikledi. "Dinlemeyi kes!"

Omuzlarım çöktü. "Elimde değil. O benim odak noktam." "Onu seviyorsun."

Gözlerim onun gözlerine kaydı. "O benim eşim."

Yaşlı kadın ağzımı tutup salladı. "Ben öyle demedim."

Sözlerim sıkışmış ağzımdan çıkarken bozuk bir şekilde çıktı. "Evet, onu seviyorum."

Nanna başını salladı ve beni bıraktı. Koltuğa çöktü. Benim ve kardeşlerim için yapılmış koltuk, onu yuttu.

"İyi, ama zamana ihtiyacı olacak. Anaokulu öğretmeni olması, mistik saçmalıkları kolayca yuttuğu anlamına gelmez. Senin eşin olduğu konusunda kendi kararını vermesi gerekiyor."

Başımı salladım. "Elbette."

Jade'in "Ne?" diye bağırmasıyla ikimiz de arka kapıya koştuk. Pençelerimi gerip dudaklarımı kıvırdım ve arka bahçede tehlike var mı diye etrafa bakındım. Kimse yoktu. Jade'e döndüm, o da Nanna'nın elini sıkıca tutmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış, boşluğa bakıyordu.

Telefonun diğer ucundaki adam, evinde yaşanan bir olayı anlatıyordu. Arkadaşı Emma, Jade'in kedilerini beslerken saldırıya uğramıştı.

Sesini tanıdım. Onun evine gelen yaşlı dedektifti. Onu polis korumasına dönmesi için ikna etmeye çalışıyordu. Göğsüm gürledi ve başımı salladım.

Benimle daha güvendeydi.

"Endişenizi anlıyorum, Dedektif Chambers, ama sizi temin ederim, şu anda olduğum yerde daha güvendeyim."

Adam içini çekti, ama sonunda pes etti ve Jade telefonu kapattı.

"O iyi mi?" Nanna'nın sesi titremese de, üzüntüsü duyularımınla açıkça hissediliyordu.

Jade'in korkusu da öyleydi. Dışarıdan sakın ve soğukkanlı görünüyordu. Ama kalbi hızla atıyordu, nefesleri sığırdı ve korku kokusu çok yoğundu.

"Sarsılmış, boynu ağrıyor ve boynunda küçük bir kesik var. Anlaşılan evde bekliyorlarmış. Mutfak kapısından geçerken saçlarını tutup başını geriye doğru çekmişler. Boğazına bıçak dayamışlar ama ben olmadığımı görünce vazgeçmişler. Sonra kaçmışlar."

Bana baktı.

"Polis nezaretine girmemi istiyorlar."

Yine başımı salladım. Onun benimle olmayacağı düşüncesi boğazımı tıkadı. Ellerim yumruk oldu, pençelerim eldivenleri yırtıp avuç içlerime saplandı.

O başını salladı. "Onlara hayır dedim. Seninle daha güvende hissediyorum." Nanna'ya döndü. "Sen de burada kalmanı istiyorum. Beni yakalamak için senin peşine düşmeleri çok zor değil."

"Sunset Springs'teki arkadaşlarım ne olacak?"

"Bence bu bir derece fazla. Onlar iyi olacaktır, ama onları ara ve çok dikkatli olmalarını söyle."

Nanna başını salladı ve içeri koştu. Ben öne çıktım ve Jade'i kollarıma aldım. Bana yaslandı.

"Arkadaşım yaralandı."

Dişlerimi sıktım. "Hayır. Saldırganlar arkadaşını yaraladı."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi, nefesi göğsümü ısıttı. "Onu görmek istiyorum." Benden uzaklaştı ve bana baktı. "Ve kedilerim için ne yapacağımı bulmam lazım."

"Buraya getir. Kardeşlerimden yardım alırım, hepsini bir seferde alabiliriz."

Ağzı açık kaldı. "Sen... benim için bunu yapar mısın?"

Parmağımın ucuyla yumuşak yanağını okşadım. "Senin için her şeyi yaparım."

Yutkundu ve ayağa kalktık, birbirimizin gözlerine baktık ve dakikalar geçti. Başını salladı ve sırtını düzeltti. Bir adım geri attı ve başını salladı.

Onun ne karar verdiğinden emin değildim, ama kararlı görünüyordu.

"Tamam o zaman. Yapalım. Sabaha kadar bitirebilmek için acele etmeliyiz."

Kardeşlerimi toplamak zor olmadı. Kendal bile yardım etmek için geldi. Jade'in evine zamanında vardık. Oraya varınca, ona askeri disiplin ve itaatimizi gösterdik. O işaret etti ve emir verdi. Biz de dediğini yaptık. Kısacası, kedileri taşıma çantalarına, mamalarını, tabaklarını ve kum kutularını topladık. Kendal bulabildiği kadar oyuncağı bir çantaya doldurdu. Quin her omzuna dev kum torbaları yükledi. Geri kalanımız ikişer taşıma çantası aldık ve kırk beş dakika içinde yerleşkeye dönmek üzere yola çıktık.

Kedilerin çoğu sessizdi. En küçüğü, Jade'in birkaç hafta önce evlat edindiğini söylediği bir yavru kedi, işkence görüyormuş gibi çığlık atıyordu. Küçük tüy yumağı her miyavladığında yüzümüz buruşuyordu. Sesleri giderek yükseliyor ve uzuyordu.

Bu, evimde serbest bırakılan ilk kedydi.

"Cameow için üzgünüm. Henüz tam olarak alışmadı ve varlığını bana hatırlatmazsa aılıktan öleceğini düşünüyor. Yüksek sesle. Ve sık sık." Jade yüzünü buruşturdu.

Kardeşlerim ona sorun olmadığını söylediler ve aceleyle odadan çıktılar. Jade'in evin içinde kedi için gerekli eşyaları yerleştirmesini izledim. Mutfağın bir duvarına iki su çeşmesi ve bir kase, diğer duvarına da on iki adet aynı model mama kabı yerleştirildi. Evin her yerine kedi kum kabı dağıttı, kediler de onun peşinden giderek her birini yerleştirir yerleştirmez kullanmaya başladılar.

Ben de onu bir an bile yalnız bırakmak istemediğim için, işlerini yaparken onu takip ettim. Bu suç örgütü giderek cesaretleniyordu. Onun nerede olduğunu bilmiyorlardı, bundan emindim, ama sinirlerim gergindi.

"Kedilerimi böyle evinde ağırlaman çok nazıkçe. Çok fazla olduklarını biliyorum."

Bana sırtını dönmüş, bembeyaz bir kedinin sırtını okşuyordu. Başı eğikti ve o anda çok küçük ve yorgun görünüyordu.

"Onları burada ağırlamaktan çok memnunum."

Gözlerini bana çevirdi, yüzünde inanamama ifadesi vardı.

"Gerçekten. Seni sakinleştiriyorlar ve mutlu ediyorlar. Seni mutlu edecek her şeyi evime kabul ederim..." Sanki bu senin evinmiş gibi. Sanki buraya aitmişsin gibi. Sanki burada kalmak istiyormuşsun gibi. Benimle birlikte. "Daha iyi," diye bitirdim, yetersiz bir şekilde.

Bu doğruydu. Onun eşyalarını burada görmek hoşuma gidiyordu. Onun evime, hayatıma, kalbime o kadar derinlemesine yerleşmesini istiyordum ki, buradan çıkmanın imkansız olduğunu düşünmesini istiyordum. Benim olan her şeyin ona ait olmasını istiyordum.

Bunu asla söylemeyecektim. Beni seçmesini istiyordum, baskı altında ya da söylediklerim yüzünden değil, beni istediği için.

"Thurl," diye fısıldadı, "Seninle bağ kurmak istiyorum."

İlk tepkim sevinçti, ardından geri çekilme geldi. Gözlerim parıldarken başımı salladım. "Çok erken."

"Erken, haklısın." Derin bir nefes aldı. "Ama Bacon'la konuştum. Dosyayı okudum. Her şey kaderin hata yapmadığını söylüyor."

Tartışmaya başladım ama beni keserek sözümü kesti.

"Beni ısırmanı istiyorum. Ben de hissediyorum, biliyorsun."

Ağzım sulandı ve ona atlayıp kıyafetlerini yırtıp uyluklarının yumuşak etine dişlerimi geçirmemek için kaslarımı sıkı tuttum. Sesim alçak ve gergindi. "Emin misin?"

Gözlerime bakarak başını salladı. "Evet." "Tanrıya şükür."

YİRMİ YEDİ

O, gergin bir ip gibiydi, sınırlarının ötesine çekilmiş ve kopmuş. Sözlerim onu kendi kendine koyduğu kafesten kurtardı ve Thurl beni yerden kaldırdı. Pawssonova, bu kaba muameleye tıslayarak, hoşnutsuz bir ifadeyle kucağımdan atladı.

Omuz silkebilirdim, ama Thurl'un sıcak vücudu beni sıkıştırıyordu. Bir düşünceyi tam olarak şekillendiremeden, kendimi yatağımızda buldum — ne zaman bu yatağı bizim olarak görmeye başlamıştım? — pantolonum çıkarılmıştı ve canavarın elleri uyluklarımı sarmış, pençeleriyle beni lezzetli bir şekilde sıkarak bacaklarımı açmıştı.

Kalçalarımın üzerinde dururken nefesi kesildi, bakışları vücudumda dolaşıyordu ve bu yoğun bakışlar beni kıvrandırıyor. Nabzım hızlandı, kulaklarımda davul sesleri yankılanıyordu ve ondan yükselen sıcaklığı neredeyse tadabiliyordum. Her hırıltısı cildimde titremeye neden oluyor, içimde derin bir ateşi yakıyordu.

"Bunu mu istiyorsun?" Sesi boğuk ve kararsızdı, odadaki gerginliğe karşı kadife gibi yumuşaktı. Onun şiddetli gücünün altında yatan kırılganlık beni büyüledi. "Bir kez bağlanırsak, geri dönüş yok."

Onun bakışlarını karşıladım. Bunun anlamını anladım. Bu sonsuza kadar demekti. "Biliyorum," diye fısıldadım, kalbim hızla atarken ellerimi yüzünün yanlarına koydum, başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşadım, parmaklarımla altında kürkü sıcacıktı. "Dosyanın içindekileri okudum. Anlıyorum, ama daha da önemlisi, hissedebiliyorum. İstedğim şey bu, Thurl."

Çenesi sıkıldı ve parmaklarımla ona sürtünmesi, cevabı tek bir ortak ana dönüştürdü. Aramızda nefesimiz kesildi. Sonra bana yaklaştı, burnunu bacaklarımla arasına bastırarak, derin nefesiyle sıcak tenime serin bir hava estirdi. Sanki dış dünyadaki tüm tehlikeler yok olmuş gibiydi.

"Eğer emin isen," diye mırıldandı, gözleri erimiş lav gibi, yoğun bir şekilde yanıyordu.

Gözlerimi devirdim. "Evet, eminim. Şimdi, sinirlenip çılgılık atmadan önce ısır beni."

Bana baktı ve gözleri parladı. O anda tam bir canavardı. Onda evcilleştirilmiş hiçbir şey yoktu ve ona karşı sahip olduğum güce hayran kaldım. Bu canavar benim için öldürebilirdi, hatta öldürmüştü. O anda beni korumak için yapmayacağı hiçbir şeyin olmadığını anladım.

Çenesi açıldı ve dişlerinin keskin acısını hissetmeye hazırlandım, ama dili dışarı fırladı ve iç bacağımla içini tembelce izledi. Diğer bacağıma da aynı çılgın muameleyi yaptıktan sonra sonunda dilini amımın kıvrımlarının arasında gezdirdi.

Rahatlamış bir şekilde inledim. Onun şeytani, çatallı dilinin her hareketiyle cildim alev aldı ve şok dalgaları içime işledi. Kurtulmak için çırpınan ilkel, çaresiz bir ihtiyaç.

Thurl bana karşı homurdandı. Başım geriye düştü, ellerim yanımdaki çarşafları yumrukladı, uyluklarım titredi, o klitorisimi yalayıp emdi. Yaklaşan ısırtı tamamen unuttum, düşüncelerim onun vücudumu bir Stradivarius gibi çalmasına odaklandı.

"Çok güzelsin."

Yumuşak kıvrımlarımı ısırınca, boğazımda takılan alaycı bir kahkaha çıktı. Vücudumu okşama şekli beni neredeyse inandırdı.

Çatal dili her kıvrıldığında, içeri dalıp uzun zamandır görmediğim bir arkadaş gibi klitorisime geri döndüğünde, beni daha da yükseğe, ecstasy'ye yaklaştırdı. Dış dünyayı unuttum. Tüm dikkatim Thurl'un dilinin hissine, sıcak nefesine, uyluklarımla açık tutan pençelerinin küçük batmasına odaklanmıştı.

İçim titredi ve sırtım yataktan kalktı. Hayatımın en yoğun orgazmı beni yuttu ve ben kenardan düştüm. Kapalı göz kapaklarımın arkasında kıvrımlar çaktı, hayal edilemez bir zevk dalgası dalga dalga üzerimden ve içimden geçti. O kadar yoğundu ki öleceğimi sandım.

Mutlulukla, eklemeliyim.

Thurl'un dişlerinin üst baldırındaki deri kıvrımına batmasını zar zor hissettim. Üst çenesi kalça kemiğime bir çizgi çizdi, alt çenesi ise kalça kıvrımına.

Bu batma, öncekilerden daha güçlü bir dalga daha yarattı. Zevk kaslarımı gerdi ve beynimi çözdü, vücudum titredi. Kendimi mutluluğa, onun kucaklamasına, ona teslim oldum.

"Thurl," diye nefes nefese söyledim, ne istediğimi bilmeden, ama parçalanıp tozum yıldızlara dağılmadan önce beni yere bağlayacak bir şeye ihtiyacım vardı. Boynuzlarını kavradım ve tüm gücümle çektim, ama gücü bir kelebeğin gücü kadardı, oysa o bana müsaade etti.

Üzerime yükseldi, gözleri inanılmaz parlaklıkta.

Hayır, sadece gözleri değildi. Artık etrafımızda dans eden kırmızı ışık parçacıkları vardı, nefes aldıkça sallanan ve kıvrılan bir hale.

Nefes aldım. "Ne?"

Thurl, küçük ışık toplarını incelerken başını eğdi. "Bağımız." Gözleri benimkilerle buluştu ve penisi içime girdi.

Sonsuz orgazmın ardından, bir sonraki orgazm için dinlenmeye ihtiyacım olacağını düşünürdünüz, ama o hareket ettiğinde, karnımdaki kıvrım daha da sıkılaştı ve saniyeler içinde patlayacak gibi oldu.

Penisinin yanlarındaki sivri uçlar içime girip çıkarken doğru noktalara çarpıyordu. Sıcaklığı beni bir fırın gibi sardı ve ışık topları, bağımız, onun hareketleriyle aynı ritimde atarak odaya disko etkisi verdi.

Anevrizma geçirmenin eşliğindeymişim gibi hissettim. Ve anevrizmanın ne olduğunu bile bilmiyordum.

Sesim "Daha fazla... daha sert..." diye haykırdı ve bu sesin nereden geldiğini bilmiyordum, ama Thurl, derimde tüylerimi diken diken eden düşük, homurdanan bir sesle isteğimi yerine getirdi. Hayatımda hiç bu kadar doğru hissetmemiştim ve kendimi ona yapıştırmak istedim. Tüm orgazmları sonlandıran orgazmı yaşamamış olsaydım, bu düşünceye gülerdim.

Sanırım bayıldım.

Thurl bana baktı. "İyi misin?" "Hiçbir fikrim yok."

Sanki benim için karar vermeye çalışır gibi vücudumu inceledi. Kıkırdadım, sonra karnıma kadar kahkahalarla güldüm. Ayıldığımda, burnunu avuçladım ve soğuk burnunu öptüm. "Evet. İyiyim. Sıkıştırıcıyla sıkılmış bir sünger gibi hissediyorum, ama iyiyim."

Dans eden ışıklardan birine vurmak için elimi uzattım. Yaptığım esinti ile süzülerek diğerlerinin yanına geri döndü. "Bu bizim bağımız mı?"

Thurl başını salladı. "Drym ve Kendal bunu ışık toplarından oluşan bir bağ olarak tanımladı."

"Bağ mı?" Thurl'dan ancak belli bir mesafeye kadar uzaklaşabildiğim, sonra şiddetle geri çekildiğim görüntüler zihnimi doldurdu.

"Bir nevi. Maddi değil ve birbirimizden ne kadar uzaklaşırsak uzaklaşalım, aramızda uzanır." Gözlerini kaçırdı. "Senin acını da hissedeceğim."

"Gerçekten mi? Kağıt kesiği olursam sen de hissedecek misin?" O başını salladı. "Aynı parmağında."

"Peki ya sen? Sen yaralanırsan ben de hisseder miyim?" "İki yönlü olduğunu varsayıyoruz."

Bilimsel merakım diğer tüm düşüncelerimi bastırdı ve oturdum. "Hadi deneyelim. Kolunu çiz."

O başını salladı. "Hayır. Sana acı çektirmek istemem."

"Ama merak ediyorum. Bilmek istiyorum."

Yine başını salladı.

"İyi" *dedim*. Mümkün olduğunca çabuk göğsünü çimdikledim. Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey hissetmedim."

Ağzının köşesi alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Acıtmadığına göre hissetmemiş olabilirsin."

Onun pazı kasına vurdum. "Hadi ama, kolunda küçük bir çizik olsun, ikisi de işe yarıyor mu anlarız."

O başını salladı ve ben hayal kırıklığıyla çığlık attım. "Bunu bilmemek beni deli edecek ve ben de seni deli edeceğim."

Ağzı tavana doğru eğildi. Düşündüğü için mi, sinirlendiği için mi, emin değildim, ama kazanmaya yakın olduğumu biliyordum.

"Derin ya da uzun olması gerekmez. Sen hissedecek kadar yeter."

Homurdandı ve başparmağıyla işaret parmağının pençesinin kapağını açtı. Derin bir nefes aldıktan sonra, pençesini kürkünün içinden geçirip ön kolunun derisine batırdı.

Nefesimi tutarak koluma baktım. Acı aniden geldi. Orayı ovuşturdum. "Tamam, evet. Hissettim."

Thurl sanki kanayan benmişim gibi telaşlandı.
Acıdan midem bulandı. Kendi hissettiğim acı değil, ona verdiğim acı.
"Tamam, bunu bir daha asla yapmayacağız."

YİRMİ SEKİZ

JADE'İN DENEYİ onun memnuniyetine göre sonuçlandı (benim değil - onun acı çektiğini bilmek kalbimi parçaladı), ve o derin bir uykuya daldı. Onu izledim. Yatağına girip ona sarılmak, onu kollarımın arasına almak istedim, ama huzursuzdum. Bir yerde uzun süre kalamıyordum.

Tüylerim kıpır kıpırdı. Herhangi bir tehlike hissetmeme rağmen, zihnim tetikteydi. Bir şey koruma içgüdülerimi tetiklemişti, ama tehdidin nereden geldiğini anlayamıyordum. Evi dolaştım, sonra dışarıyı gözetledim. Çitin boyunca dolaşmak istedim, ama içgüdülerim Jade'i korumasız bırakmamam için bana bağıırıyordu.

Şafak vakti ilk ışıklar gökyüzünü aydınlatırken, Superhuman Security'nin standart siyah SUV'lerinden biri ortak salonun önünde durdu.

Müttefiklerimizi kapımıza getiren şeyi öğrenmek için harekete geçtim, ama evimi gözden kaybetmeden geri döndüm. Gitmem gerekiyordu, ama Jade'i bırakamazdım.

Uyuyan bedenini kollarımın arasına aldım, ona bol bir pijama giydirdim ve göğsüme yaslayıp üzerine bir battaniye örttüm.

Salona giderken yolda Drym'le karşılaştım. Kendal'ı Jade'e çok benzer şekilde sarmalamıştı, ama Kendal kollarında uykulu uykulu gözlerini kırptırıyordu.

Jade'i giydirirken ve soğuk gece havasında yürürken uyuduğu için endişelendim, ama beni çok yordüğünü itiraf etmişti. Aramızdaki güçlü bağ, onun iyi olduğuna dair beni rahatlatmıştı.

Cavi de grubumuza katıldı ve eşiği geçene kadar beş kardeşim de arkamda sıraya girdi. İçeride Bull her zamanki bilgisayarının başında çalışıyordu ve Zeus şöminede yeni tutuşan ateşi karıştırtıyordu. İkisi de özellikle endişeli görünmüyordu, bu yüzden kardeşlerim ve ben biraz rahatladık.

Kragen her zamanki gibi sözü aldı ve biz de ona bırakmaktan memnun olduk. "Bugün bizi ne şerefliendirdin Zeus?"

Bull başını kaldırdı ve nerede olduğunu unutmuş gibi etrafa bakındı.

"BioSynth hakkında haberler var." Zeus'un gözleri odanın diğer ucuna, Nanna'yı sandalyeye oturtmasına yardım ettiği Roul'un arkasına kaydı.

Kragen başını salladı ve uzun, kenarları kesilmemiş masanın ucundaki yerine oturdu. Kaçtıktan sonra mağarada yaşadığımız günlerden kalan birkaç şeyden biriydi. Geri kalanımız da onu takip ederek her zamanki yerlerimize oturdu: Kragen ve Drym uçlarda, Roul Kragen'in yanında, ben de Drym'in yanında. Cavi ve Quin ortada oturdu. Onlar da bizim kadar ölümcül silah kullanıyordu ama şifacıydılar ve doğal olarak onları koruyorduk.

Jade göğsüme daha da sokuldu. Zeus, belki de uyuyan arkadaşlarımız yüzünden sesini alçaltmıştı ve ben ona minnettardım.

"Wasp'ın Drym'i kurtarıırken yakalamadığı arabalardan birine yerleştirilen takip cihazı sayesinde, düşük seviyeli bir bilim adamını kuzeye kadar takip edebildik." Drym, yeni operasyon üslerinin yerini öğrenebileceğimizi umarak kendini ele vermişti. Kendal, bu olasılığı öngördüğümüzü fark edince bizi neredeyse öldürüyordu. Süper İnsan Güvenliği'nin bir başka üyesi olan Wasp, Drym'in kaçmasına yardım etti, ama bu kez de büyük miktarda patlayıcı kullanıyordu.

Geride pek ipucu kalmamıştı.

"Sonunda buradan 500 mil batıda durdu. Uydu görüntülerinde, bölge el değmemiş bir orman. Colt'u biraz araştırması için gönderdim, ama hiçbir şey bulamadı. En azından, yüzeyde."

Başımı eğerek Roul'u iyi görebilecek şekilde baktım. Ruh halini izlemek istedim. Bize kaçmamıza yardım eden bilim insanı Isabelle ve onun eşinden bahsedileceğini tahmin ediyordum. Tepkisi ne olurdu, emin değildim. Jade'i hafifçe kaydırarak bir kolumu serbest bıraktım. Diğer kolumu onu tutmak için kullanmam gerekebilir diye.

Kragen'ın sandalyesini hızlıca kalkabileceği bir pozisyona çevirdiğini fark ettim ve bunun da aynı sebepten olduğunu düşündüm.

"Colt ısıyı algılamada ustadır ve yeraltından çok fazla ısı geliyordu. Bir havalandırma tüneli buldu ve yerin yapısını anlayabildi. Kaçtığınız kampüs kadar büyük değil. Yaklaşık üçte biri kadar. Yeni bir operasyon üssü değil. Daha çok yeniden toplanmak için bir buluşma noktası gibi. Personel sayısının az olduğunu ve çoğunluğunun genç çalışanlar olduğunu söyledi."

"Emin misin?" Roul'un sesi daha çok hırıltıya benziyordu ama sakinliğini koruyordu.

"Evet." Zeus, Roul'a anlamlı bir şekilde baktı. "İçeriden birinden haber aldık."

"Isabelle."

Zeus başını salladı. "O zarar görmedi. Daha düzenli iletişim kurmaya çalışacak, ama zor. General Pierce, wyrfang projesiyle ilgili en ufak bir bilgisi olan tüm çalışanların 24 saat izlenmesi için güvenliği artırdı. Uzak bir yerde, penceresiz büyük bir binada tutuluyorlar ve dışarıyla iletişim kurmalarına izin verilmiyor."

"Hapsedildi mi?"

Nanna omzunun arkasına uzanıp Roul'un bileğini tuttu. Roul gözle görülür şekilde rahatladı. Nanna'nın ne tür bir sihir kullandığını bilmiyordum, ama ona yardım ettiği için içimden teşekkür ettim.

Zeus'un dudakları kıvrıldı. "Bir bakıma. Onun, kendisinin değil, onların onunla birlikte hapsolmuş gibi hissettiği izlenimini edindim. O iyi ve durum değişirse bize haber vereceğine söz verdi." Bull'un dizüstü bilgisayar çantasından bir zarf çıkardı. Roul'a uzattı. "Bunu sana göndermiş."

Bir an zarf ikisinin arasında asılı kaldı ve hepimiz nefesimizi tuttuk. Roul sonunda zarfa kısa bir bakış attı ve aldı.

"Yeni yerleri hakkında da değerli bilgiler göndermiş. Çalışanları karartılmış minibüslerle taşınmış, bu yüzden yüzde yüz emin değil ama Colorado'da bir yerde olduklarını düşünüyor."

Kragen, çoğumuzun aklından geçen soruyu dile getirdi. "O kadarını bile nasıl biliyor?"

Bull cevap verdi. "Sınırsız internete erişmek için kullandığı sihir, beton binanın dışını görmesini sağladı. Onları bulmak için yeterli değil, ama birkaç hafta içinde tam yerlerini tespit edebileceğini düşünüyor."

Roul burnunu çekip Nanna'nın arkasındaki görev yerinden ayrıldı ve kapıdan çıktı. Cavi onun peşinden gitmek için ayağa kalktı ama Nanna onu geri çekti.

"Bırak gitsin, canım. Mektubunu okuması ve biraz sakinleşmesi lazım."

"Şimdi ne yapacağız?" Kragen bizi konuya geri döndürdü. "Maalesef, tek yapabileceğimiz beklemek."

Beşimiz birden irkildik. Roul zaten tahmin edilemez ve huysuz biriydi. Daha ne kadar bekleyebileceğinden emin değildik.

"Şimdi, Jade hakkında..."

YİRMİ DOKUZ

ADIMI DUYUNCA gözlerimi açtım. Thurl'un sıcak kollarına sıkıca sarılmış, yanağıma yumuşak tüyleri değen, keyifli bir şekilde oturuyordum. Belirsiz sesler, uykulu beynimi yatıştırıyordu.

"Şimdi, Jade hakkında..."

Bu dikkatimi çekti. "Ne var benimle?"

Thurl'un kolları beni daha sıkı sardı. Salonda iki yeni kişi vardı. Biri geniş omuzlu, iri yarı bir adamdı ve gözleri çok keskin bakıyordu. Onunla karanlık bir sokakta karşılaşmak istemezdim. Diğeri ise sırtı sandalyesinde oturmuş, parmaklarıyla dizüstü bilgisayarına tıklıyordu. Rahat görünüyordu ama kaslarında gerginlik vardı. Kolunun altından ve yakasının üstünden siyah mürekkep görünüyordu.

"Jade, bu Zeus, Superhuman Security'nin sahibi ve şirketin teknoloji uzmanı Bull."

Bull, bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan başını salladı, ama Zeus'un gözleri, hiç mümkün olmadığını düşündüğüm bir sıcaklık kazandı.

"Bayan Massey, Thurl sizi rahatsız eden örgütü araştırmamızı istedi."

Başımı kaldırıp Thurl'un ağzını aşağı çekerek gözlerine bakabildim. "Öyle mi?"

O da başını salladı. "Sizi korumak için elimdeki tüm kaynakları kullanacağım."

Vay canına. Bu çok ferahlatıcıydı. Erkeklerin yardıma ihtiyaçları olduğunu kabul etmelerine, hele de yardım istemeye alışkın değildim. Ama bunlar tam olarak erkek sayılmazdı, değil mi? Yüzümü ciddi bir ifadeye büründüm. "Ne buldunuz?"

"Silver Fang, Damruck'un yeraltı dünyasında yükselen bir örgüt. Bence The Level'in liderinin kaybını bir fırsat olarak görüyorlar. Cinayeti işlerken gördüğün adam, Silver Fang'ın lideri Adrian Vale. Gündüzleri saygın bir iş adamı olan Vale, kurnaz ve karizmatik biridir. Keskin zekası ve avcı içgüdüleriyle tanınır. Hesapçı bir avcı olduğu için lakabı Kurt'tur.

"Neden sokaklarda haydut kılığına girip kanlı işleri kendi başına yapmaya kalkıştığını anlayamıyorum. Emrinde bir sürü suikastçı var."

"Evet, sanırım bir tanesiyle tanıştım."

Bu, Bull'un gözlerini bana çevirdi. "Tanıştın, ama o..." "Artık bir tehdit değil." Thurl'un göğsü sözleriyle birlikte titredi.

Adamın ölümünün ilanına gözlerini bile kırpmadılar, ya zaten biliyorlardı ya da umursamıyorlardı. Öldüğü için üzülmedim, ama yüzüm buruştu. "Ailesi var mıydı?"

Thurl'un yanağı başımın yan tarafına sürtündü. "Hayır, kedicik, yapmadı."

Ona daha fazla soru sormadım. Bana hiç yalan söylememişti ve daha da önemlisi, ona inanmak istiyordum. Bull'a döndüm. "Şimdi ne yapacağım? Onu tutuklayıp tanıklık yapana kadar bekleyeceğim mi?"

Ben cümlemi bitirmeden Bull başını salladı.

"Onu tutuklamazlar. Çok korunaklı biri." Sandalyesine geri yaslandı, parmakları ilk kez hareketsizdi. "Düşündüm de, bu yüzden gangster kılığına girmiş olabilir. Zarif ve şık bir imajı var. Onun gibi birinin sefil bir hayat sürdüğüne kimseyi inandırmak zor olur."

Zeus öne çıktı. "En iyisi burada, wyrfangların koruması altında kalmak."

"Burada sonsuza kadar kalamam. Bir işim, bir evim var..." Gözlerim bulanıklaştı, tek görebildiğim dans eden kırmızı ışık parçacıklarıydı.

Thurl kollarını tekrar bana sıkıca doladı. "Lütfen. Seni korumama izin ver." Masadaki diğerlerine baktı. "Seni korumamıza izin ver."

"Elbette koruyacağım. Aptal değilim. Tek başıma bir yere kaçacak değilim. Ama sen benimle yirmi dört saat birlikte olamazsın. Benim bir hayatım var."

"Var," diye başını salladı Zeus, "ama bizim tavsiyemiz, bu iş bitene kadar onlarla kalman, evet, yirmi dört saat boyunca."

Gözlüklerimi burnuma ittim. "Bu ne zaman bitecek? Bu adamı tutuklamayacaklarını söylüyorsunuz. Tanıklığımdan kurtulabileceğini söylüyorsunuz. Peki ne zaman bitecek?"

Herkes sessiz kaldı. Bir an bekledim. "Tamam. Öyleyse bir uzlaşma olmalı."

Thurl'un sesi daha çok hırıltıya benziyordu. "Senin güvenliğin konusunda taviz vermeyeceğim."

Elimi boynuna doladım. "İstemiyorum." İç geçirdim ve odaya bakındım. "Başka bir yolu olmalı."

"Var."

Ona baktığımda Zeus karanlık bir şeye dönüşmüştü. Tehdit dalgalar halinde yayılıyordu. Thurl'un koluna yapıştım. Bana yardım etmek için orada olabilir, ama korkutucuydu.

"Onu öldürecek misin?"

O gülümsedi, ama bu neşe dolu bir ses değildi. "Hayır. Keşke yapabilsek, ama konsey buna izin vermez. Son zamanlarda başka daha önemli sorunlar varken olmaz. Ama..." Thurl'a bakmak için durakladı. "Thurl izin verirse, sana bir Süper İnsan Güvenlik ajanı atayabilirim."

Yanaştığım göğsün derinliklerinden gelen gürültüyü duydum, ama o konuşmadan oturdum. "Ben kendi kararlarını verebilen yetişkin bir kadını. Onun ya da başka birinin iznine ihtiyacım yok."

Odadaki herkes başını sallıyordu. Kragen öne eğilip açıkladı.

"Bu izin meselesi değil, Jade. Sen Thurl'un eşisin. Bu bağ içgüdüsel ve her şeyden üstündür. Başka birinin seni koruduğunu görmek," diye iç geçirdi, "sorun yaratabilir."

Thurl'u düzgün görebilmek için ayağa kalktım. Parlayan kırmızı gözlerini inceledim. "O halledebilir." Bu bir açıklama değildi, ama soru da değildi.

Bana bakarak, "Evet," dedi.

Zeus boğazını temizledi. "Merakımdan soruyorum, ama ikiniz birbirinize bağlandınız mı?"

Ona cevap vermekte tereddüt ettim. En azından bir süre daha aramızdaki bağı korumak istiyordum. Thurl'un bana baktığını, kararımı beklediğini hissedebiliyordum. Dudaklarımı sıkıştırdım. "Evet. Bağımız var. Sanırım bu yüzden soruyorsun?"

O başını salladı. "Anladığım kadarıyla, wyrfang bağı ikinizin de birbirinizi takip etmenizi sağlıyor. Bu, senin için fiziksel bir takip cihazı kullanmamıza gerek kalmayacağı anlamına geliyor. Tabii ki, önlem olarak."

Burun deliklerimden hava çıkardı. "Tabii ki."

Kendi gölgede saklanmamı gerektirmeyen bir çözümün bulunmuş olması beni rahatlattı. Büyük eli sırtımın alt kısmına dokundu, sıcak ve güven vericiydi. Onun bu rahat dokunuşlarına bu kadar çabuk alışmış olmam çok garipti.

"O zaman anlaştık," dedi Zeus, yarı emir yarı öneri olan bir sesle. "Thurl'un yapamadığı zamanlarda seni gizlice koruyacak birini atayacağım."

Thurl'un kolu bana doğru gerildi, ama itiraz etmedi. Ona baktım. Gözlerinde bir çatışma parladı, sanki kafasında iki ses savaşıyordu. Yine de başını salladı.

Kragen öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Onu Vale'nin yasadışı işleriyle kesin olarak ilişkilendirecek bir şey bulma şansın var mı? Kanıt, eski defter kayıtları, ya da bir ihbarcı tanığı gibi. Konseye, onları harekete geçmeye zorlayacak kadar ikna edici bir şeyle gidebiliriz."

Bu iyi fikre sevinerek canlandım.

Bull başını salladı, çenesindeki kaslar sinirle çalışıyordu. "O çok dikkatli. Thurl bize araştırmamızı istediğinden beri arıyorum. Dijital izleri tertemiz. Onu suçlayabilecek her şey, eğer varsa, kayıtların dışında ya da analog bir dosyada kilitli."

Thurl'un yanındaki koltuğa çöktüm ve gözlüklerimi düzelttim. "Yani tanıklık etmek anlamsız. Polisler onu yakalayamaz ve onun suçunu kanıtlayacak sağlam deliller olmadan Toplum da yardım edemez. Harika." Tamamen yenilmiş gibi görünmemeye çalıştım, ama hayal kırıklığım yine de belli oldu.

Bull bana çarpık bir gülümseme attı. "İşimde iyiyimdir. Biraz zaman ver, bir şeyler bulurum."

Zeus yavaşça ve gürültülü bir şekilde nefes verdi. Hâlâ ayakta duruyordu, kolları kavuşturulmuştu. "Bu arada, Thurl'un koruyamadığı zamanlarda seni koruyacak bir korumaya sahip olacaksın. Evinizi güvenli hale getireceğiz. Işıklar açık, zamanlayıcılar çalışır, bir bakıcı girip çıkacak. Vale'nin adamları izliyorsa, normal bir hareketlilik görecekler, ama seni görmeyecekler."

zamanlayıcılar takacağız, bir bakıcı girip çıkacak. Vale'nin adamları izliyorsa, normal hareketler görecekler, ama seni görmeyecekler."

"Bu fikir hoşuma gitmedi. Arkadaşım Emma, kedilere yemek verirken saldırıya uğradı çünkü onu ben sandılar. Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

Zeus gülümsedi. "River'dan evine bakmasını isteyeceğim. Başka biri böyle bir şey yapmaya kalkışırsa, o çok eğlenir."

Tam olarak anlamadım, ama Bull'un gülüşünden, bu River'ın başının çaresine bakabileceğini tahmin ettim. "Peki ya işim? Çocuklarımı bırakamam." "İşe dönmen seni savunmasız hale getirir, bunu tavsiye edemem. Dedektiflerin yakında seni arayacağını hissediyorum. Bakalım ne olacak, sonra tekrar değerlendiririz."

"O zamana kadar saklanacağım mı?"

Zeus'un sesi yumuşadı. "Benim işimde, tehdit yeterince büyük olduğunda, yapılacak en iyi şey bir süre ortadan kaybolmaktır."

"Şimdilik en akıllıca hareket bu," diye ekledi Kragen anlayışla.

Yutkundum. Sokakta cesurca yürüyüp bu suçluların bana saldırmasını beklemek istemiyordum. Ama kilitli kalmak, duvarların üzerime çöktüğünü hissettiriyordu. Thurl'un eli omurgamdan yukarı kaydı. Avucunun sıcak baskısı, kelimelerle ifade edemeyeceğim bir şekilde rahatlatıcıydı.

"Yeni bilgi alır almaz," diye devam etti Zeus, "yeniden toplanacağız. O zamana kadar Jade, sabırlı olman gerek."

Dudaklarımı sıkıştırdım, ama bunun muhtemelen en güvenli yol olduğunu kabul etmek zorundaydım. "Tamam. Bu korumanın kim olduğunu öğrenecek miyim, yoksa bu bir sürpriz mi?"

Zeus'un ağzında garip bir gülümseme belirdi. "Aklımda biri var: şirkette ses getiren yeni bir çalışan. Eski asker, yakın koruma uzmanı ve senin özel hayatında fazla yer kaplamaz, tabii sen istemedikçe. En iyisi de, Thurl'un bölgesel içgüdülerini uyandırmayacak."

Gözlerim Thurl'a kaydı. Bakışları Zeus'a sabitlenmişti ve yüzünde ciddi bir endişe vardı. "Ne zaman başlayabilir?"

"Hemen," diye cevapladı Zeus. "Sana iletişim bilgilerini vereceğim. Herhangi bir zamanda tesisten ayrılmak istersen ya da ayrılman gerekirse onu ara, hemen buraya gelir."

Bull, Thurl ile bana bakıp, Damruck haritasını görebilmem için dizüstü bilgisayarını bana çevirdi. "İş adresin, her zamanki güzergâhların ve spor salonun var. Eksik bir şey var mı?"

Öksürdüm. "Spor salonu üyeliğimi biliyor musunuz?"

Bull'un kaşları kalktı. "Titiz olmayı severiz."

"Aynen öyle. Bir kez bile kullanmadım." Bu durum göz önüne alındığında, titizliğini takdir ettim. "Big Muddy's'i de eklemelisin. Oraya çok sık gidiyorum."

Bull gülümsedi. "Şehrin en iyi hamburgercisi." Hızlıca bir şeyler yazdı. Dijital haritada yeni iğneler belirmeye başladı, her biri sık gittiğim yerleri temsil ediyordu. Topluluk beklediğimden daha büyüktü. Günlük hayatım çok küçük gelirdi, ama hepsini ekranda görünce şehirde ne kadar sık dolaştığımı fark ettim. İş, alışveriş, arkadaşlarla buluşmalar, günlük hayat.

Thurl elimi sıkı. "Hiçbirini kaybetmeyeceksin. Bu sadece... bir ara."

Parmaklarını sıkı. "Biliyorum." Ona baktım, hayal kırıklığının ve korkumun bir kısmını belli ettim. "Sadece zor."

"Yalnız değilsin," diye mırıldandı, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse bir uğultu gibiydi. "Her saniye yanında olamasam da, aramızdaki bağ tehlikede olduğunu bana haber verecektir."

"Ve biz de orada olacağız," diye ekledi Kragen. "Hepimiz."

Gülümsemeye çalıştım. Belki de o kadar çaresiz değildim. Süper insan güvenlik görevlileri, iri yarı wyrfanglar ve onu beni takip etmesini sağlayan eş bağıyla çevriliydim. Boğucu hissettirse de, belki de hayatımda hiç bu kadar güvende olmamıştım.

Zeus telefonunu cebine koydu. "Luna son haberleri aldı ve seninle tanışmayı dört gözle bekliyor."

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Artık eve gitmek istiyorum." Her zamankinden daha fazla uyumuş olmama rağmen, yorgunluk kemiklerime işlemişti.

"Dinlenmeye çalış," dedi Zeus, gözleri şefkatle.

Thurl, sormadan beni tekrar kollarına aldı ve ortak salondan çıktı.

Ona baktım, beni saran bu nazik gücün hayranlığıyla. "Teşekkür ederim. Beni koruduğun için."

"Sen benim eşimsin."

Bu, gayet doğal bir ifadeydi ve o, bunun her şeyi açıkladığını düşünüyor gibiydi. "Doğru," dedim yumuşak bir sesle. "Peki seni kim koruyor, Thurl?"

Aniden durdu, beni tutan kasları gerildi. "Kimse hiç..." Derin bir nefes aldı, göğsü inip kalktı. Sonra kafasını sanki zihnini boşaltmak istercesine salladı. Alçak bir sesle cevap verdi, "Sen koruyorsun, kedicik."

Anladım. Onu fiziksel olarak koruyamazdım, ama bedenini korumak için bana ihtiyacı yoktu. Bunu kendi başına yapabilirdi. İhtiyacı olan şey, kalbini koruyacak biriydi. Ruhunu. Çok şey yaşamış, çok travma geçirmişti ve pençeleri, boynuzları ve ölümcül gücü olmasına rağmen, savunmasızdı.

Beni koruyacağından hiç şüphem yoktu. Ve ben de onu korumaya kararlıyım.

Çünkü bundan sonra, ben ya da o diye bir şey yoktu. Sadece biz vardık.

Ertesi sabah, Thurl'un kollarında sıcak ve mutlu bir şekilde uyandım, odayı pastırma ve yumurta kokusu sarmıştı. "Mmm. Nanna kahvaltı hazırlamış."

Hareket etti ve soğuk burnunu boynuma hissettim, sonra sıcak dili omuz kemiğimin üzerinde dolaştı.

"Aç mısın?"

Esnedim ve yorganın altında çıplak olduğumu fark ettim. Çıplak kaldığımı hatırlamıyordum. Thurl'un dili meme ucumu sardı ve inledim.

"Geliyorum."

O kıkırdadı ve dişlerini karnıma sürttü. Klitorisim zonkladı ve uyluklarımı birbirine sürttüm. Dün Zeus ve Bull ile konuşmak beni çok yormuştu, ama Thurl beynimi susturmanın en hızlı yolunun beni yalaması olduğunu göstermişti. O çatal dil çok kötü şeyler yapabiliyordu ve ben ona bağımlı olmuşum.

En çok istediğim yere doğru ilerlerken cildim parladı. "Kahvaltı hazır, siz ikiniz!"

Seksen yaşındaki bir kadın için Nanna'nın sesi çok yüksekti.

"Bir dakika!" diye bağırdım ona, Thurl'un dili klitorisimi bulduğunda nefesim kesildi.

"Soğuyacak!"

İnledim. Thurl kıkırdadı ve iç uyluklarımı ısırıldı.

"Gelmeden önce gidelim."

Onun yapmayacağını sanmıyordum ve Thurl çoktan kalkmış, beni yatakta bacaklarımı açmış halde bırakmıştı. Hayal kırıklığıyla inledim. "Tamam."

Mutfağa adımımı atar atmaz telefonum çaldı. Dedektif Chambers'ın ciddi sesi beni karşıladı.

"Jade, sana ulaştığıma sevindim."

Beni aramış mıydı? Telefonu kulağımdan çekip bildirimlere baktım ama cevapsız arama ya da sesli mesaj yoktu.

"Öğleden sonra karakola gelmen gerekiyor," diye devam etti, ben telefonu kulağıma geri koyarken. "Bölge savcısı ifadenle ilgili seninle görüşmek istiyor."

"Şey, tamam. Saat kaçta?"

"İki uygun mu?"

"Evet, olur."

"Sana bir araba gönderebiliriz..."

"Hayır, gerek yok. Bir arkadaşım beni bırakacak. Görüşürüz." "Kendine dikkat et, Jade."

"Ben de."

Telefonu kapattım ve endişeli bir ifadeyle bana bakan Thurl ve büyükanneime döndüm. "Dedektif Chambers, savcının benimle konuşmak istediğini söyledi. Saat ikide orada olacağım."

Thurl havlamaya başlayınca burnunun yanına bir öpücük kondurdum. "Luna'ya mesaj atıp beni almasını söyleyeceğim."

Çenesini indirdi ama mutlu olmadığını anlayabiliyordum. Nanna elini tutup mutfağa götürdü ve bulaşıkları çıkarmak için yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Birkaç dakika içinde ev yine wyrfanglarla doldu ve dikkatimin dağılmasına minnettardım.

Luna, kısa boylu, kıvrımlı vücutlu, parlak bir gülümsemeye ve omuzlarına kadar uzanan siyah saçlara sahip bir kadındı. Kahverengi teni kusursuzdu ve koyu kahverengi gözleri yaramazlıkla parıldıyordu. Komplekse geldiği siyah SUV'den indi ve elini uzattı.

"Merhaba, sen Jade olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Luna, ama çocuklar bana Trouble der."

Gülerek elini sıktım. "Eminim öyledir. Çok güzelsin."

Gözleri büyüdü ve kaçamak kaçamak baktı. "Oh, teşekkürler, ama ben o tür bir sorunla tanınmam."

Yüzü kızardı, benimki de. "Senin öyle olduğunu ima etmek istemedim... Sadece demek istediğim..." Nasıl bu durumdan kurtulabileceğimi bilemeden sözlerim kesildi. Kafamı salladım ve denememeye karar verdim. "Bazen beynim söylemememi söylemeden ağzımdan laflar çıkıyor."

O burnunu çekerek güldü ve bu beni rahatlattı. "Bunu anlıyorum." Başını arabaya doğru eğdi. "Bin. Yolda konuşuruz."

Thurl'un arkamda durması onu rahatsız etmemiş gibiydi. Ona sarıldım ve yolcu koltuğuna oturmadan önce ona bir şey olmayacağını fısıldayarak onu rahatlattım. Arabayla uzaklaşırken yan aynadan onu izledim. Görüşümüz kesilmeden önce bana el salladı.

Onu göremeyene kadar onun benim için ne kadar güven verici bir varlık olduğunu fark etmemiştim ve endişem bir anda tavan yaptı. Kot pantolonumdaki gevşek bir ipliği çekiştirerek beynime sakinleşmesini söylemeye çalıştım. Luna'nın sesi beni irkitti.

"Gerçekten etkileyici, değil mi?"

Anlamam bir dakika sürdü. "Wyrfanglar mı? Evet, onlar."

"Bağlandığınızdan beri ilk kez mi ayrıldınız?"

Hay aksi, herkes biliyor mu? "Evet, öyle. Hep böyle hissedecek miyim?"

Bana şaşkınlıkla baktı. "Hiçbir fikrim yok. Kader eşleri yeniden ortaya çıkmaya başladı."

"Ah, doğru. Unutmuşum."

O başını salladı ve bir süre sessiz kaldık.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Sesi çekingen çıkmıştı, bu da görünüşüne hiç uymuyordu.

"Tabii ki."

"Nasıl bir şey? Kaderin eşine sahip olmak?"

Güldüm. Buna nasıl cevap verebilirdim ki? "Şey, ben sadece bir haftadır evliyim, bu konuda uzman değilim. Ama sanki vücudunun dışında bir parçan dolaşıyor gibi. İnsanlar bunu çocuklar için söyler, ama bu biraz farklı. Onunla birlikteyken, daha önce hiç hissetmediğim bir huzur, doğruluk hissi var. Sonsuza kadar ona bağlı kalmaktan çok korkuyordum, ama şimdi öyle olduğum için başka bir seçenek olduğunu düşünmek bile saçma geliyor."

Kadın başını salladı ve polis karakolunun önüne park etti. "Teşekkürler. Çoğumuz bir eş bulmayı hayal bile edemezdik. Çok uzun zaman oldu..."

ama şimdi umut var." Gülümsedi. "Ve bununla birlikte birçok soru ve endişe de var."

Ben de gülümsedim. "Tahmin edebiliyorum."

Yüzü birden ciddiye bindi, sanki bir düğme basılmış gibiydi. "İçerideyken benden ayrılma. Biz sadece arkadaşız ve ben sana destek olmak için buradayım, ama Thurl yokken senin güvenlik ağın benim. Bizi ayırmalarına izin verme."

Başımı salladım. "Anladım."

Dedektif Chambers veya ortağının bizi ayırmaya çalışacağını hayal edemiyordum. İkisi de bana karşı çok nazikti. Onun varlığı paniğimi bastırıyor gibiydi, ama ön kapıdan içeri girerken kaslarımın gerildiğini hissettim.

Luna elimi tuttu. "Başarabilirsin."

"Tamam." Dedektifin katına doğru ilerlerken nefes almaya odaklandım. Asansörden çıktığımızda Chambers yakındaki metal bir masaya yaslanmıştı.

"Bu sefer birini getirmen iyi oldu. Nasılsın?" "Tahmin edebileceğin gibi."

Alaycı bir şekilde yüzünü buruşturdu. "O kadar mı iyisin?"

"Emma nasıl?" Onunla telefonda konuşmuştum ama saldırıdan beri onu göremedim ve kendimi çok kötü hissediyordum. Bana iyi olduğunu söyledi ama yine de onun yaralanması benim suçumdu.

Yanakları kızarınca başımı eğdim. "İyi. Birkaç kez uğradım. O güçlü bir kadın."

Başım belada olmasaydı, dedektife neden kızardığını sormam gerekirdi.

Bizi daha önce geldiğim aynı boş konferans odasına götürdü, ama bu sefer Dedektif Drake'in yanında başka bir adam daha vardı. Kel ve biraz tombul olan adamın yüzünde dünyadan bıkmış bir ifade vardı, ama içeri girdiğimizde gülümsedi.

"Bayan Massey, nihayet tanıştığınıza memnun oldum. Ben Bradley Laurent, Tayki ilçesinin bölge savcısıyım."

Eli biraz nemliydi ve avuçlarımı kot pantolonuma silme isteğine direndim. "Yardımcı değil misiniz?"

Başını salladı. "Bu dava benim ilgimi gerektiriyor. Lütfen oturun."

Oturduk ve bir buçuk saat boyunca soruları yanıtladım. Laurent lafını esirgemeyen ve yeterince yetkin birine benziyordu. Vale'nin tutuklanacağına dair umutlar, önceki gün tamamen yıkılmış olsa da, yeniden canlanmaya başladı. Bu adam onu öylece bırakmazdı.

Görüşme sona ererken, öne doğru eğildi.

"Bir şey daha var, Bayan Massey. Gözlükleriniz olmadan görme yeteneğiniz nasıl?"

"Berbat, ama o gece takıyordum."

"Gördüğünüz adamın kim olduğunu kesin olarak tanıyabilir misiniz?"

"Evet. Dedektif Chambers'a da söylediğim gibi, hiçbir şeyin yüzde yüz doğru olduğuna inanmıyorum, ama o gece gördüğüm adam oydu."

"Onun sizi görebilecek kadar ılık yoktu."

"Hayır, ama ben sokağın sonundaki çöp konteynerinin yanındaydım, o ise sokak lambalarının olduğu girişeydi."

"Anlıyorum."

Ayağa kalktı, ben de onu takip ettim. El sıkıştık. Zamanımı ayırdığım için teşekkür etti ve gitti. Dürüst olmak gerekirse, biraz hayal kırıklığına uğradım. Tanıklığının gücüyle Vale'yi hemen tutuklayacaklarını söyleyeceğini düşünmüştüm. Belki de bu sadece televizyonda olur.

Ayrılmadan önce tuvalete gitmek için izin istedim. Luna da peşimden geldi, ama küçük, tek tuvaletli tuvaletin kapısının dışında kaldı. Tuvalet, bir bölme ile ayrılmıştı ve yanında lavabo vardı, bu biraz garipti, ama sanırım biri tuvaletini yaparken diğeri ellerini yıkayabilsin diye öyle yapılmıştı.

Bölmenin kapısını açar açmaz, karanlık bir şekil üzerime uçtu, beni duvara çarptı ve kolunu boynuma bastırdı. Onun tutuşuna karşı direndim ama çok güçlüydü ve gözlerim karardı. Bağırmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Ses çıkarmak için çaresizce bacağımı yana doğru savurdum ve bölmenin kapısına çarptım, kapı duvara çarptı.

Boynumdaki baskı azalınca yere kayarak düştüm. Luna, gözümün ucuyla saldırganla boğuşuyordu, ama çok geçmeden önümde diz çöktü. Ben acı içindeyken başımı bir yandan diğer yana çevirdi.

"Ciddi bir hasar yok gibi görünüyor. Çok kötü bir morluk olacak ama nefes alıyorsun. Gözlerin nasıl?"

"Bulanık." Bir ara gözlüğüm yüzümden düşmüştü. Luna onu alıp taktı.

"Şimdi nasıl?"

Başımı salladım. "İyi. Gayet iyi. Artık siyah noktalar yok."

Başımı kaldırıncaya kadar banyoya doluşan diğer insanları fark etmemiştim. Dedektif Chambers, saldırganın dirseğini tutuyordu. Kapüşanı düşmüş ve yüzünü görebiliyordum. O bir kadınmış. Cevap beklemeden ona sorular soruyordu.

"Kimsin sen? Buraya nasıl girdin? Seni kim gönderdi?"

Kadın, kanımı donduran manyakça bir kahkaha attı. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve kolları kelepçelere asılmıştı. Ne olduğunu anlayamadan, Chambers'ın elinden kurtuldu ve başını lavabonun kenarına vurdu. Chambers ve Drake onu odadan çıkarmadan önce iki kez daha vurdu.

Şok içinde Luna'ya baktım.

Kafasını salladı. "Uyuşturucu."

Başımı salladım, olan biten her şey karşısında sessiz kaldım.

Ayağa kalktı ve beni de kaldırdı. "Hadi buradan çıkalım." "Hala tuvalete gitmem lazım."

Gülerek beni arkasına çekti. "Başka bir tuvalet buluruz. Ve bu sefer ben de seninle birlikte gireceğim."

OTUZ

"THURL, nefes almam lazım."

Jade'in boğuk sesi, onu kendime sıkıştırdığım göğsümden geliyordu. Onu bırakamazdım, onu tuttuğum kaslarımı gevşetemedim.

Başını yana çevirdi ve derin bir nefes aldı. "Ben iyiyim."

Küçük eli belimi okşadı ve sıvazladı. "Ben iyiyim," diye tekrarladı.

"Hissettim, Jade." Duygular boğazımı düğümledi. "Biliyorum. Artık her şey yolunda."

O anda, bir daha asla iyi olmayacağını söylemek istedim. Aşırı tepki verdiğimi biliyordum. O yokken zaten gergindim, ama baskı boynuma çarptığında sersemledim. Kafamdan tek bir düşünce hariç her şey silindi: Jade'e ulaşmak.

Boğazımı sıkıyan el sadece birkaç saniye sürdü, ama gevşediğinde çitlere ulaşmıştım. Kardeşlerim, koşarken çıkardığım gürültüyü duyup etrafımı sarmışlardı. Roul kolumu tuttuğunda beynim çalışmaya başladı. Ona bağırdım, ama konuşunca suskun kaldım.

"Nereye gidiyoruz?"

Bana ya da ona ulaşmamın gerekliliğine şüpheyle yaklaşmıyorlardı. Kafamı daha da netleştirmek için salladım ve bir telefon çaldı. Hepimiz aynı anda kafalarımızı Quin'e çevirdik.

"Ne? Artık müttefiklerimiz var. Telefon taşımamak aptallık olur." Telefonu beline bağladığı küçük bir çantadan çıkardı. "Alo?" Dinledi ve sonra bana baktı. "Luna. Jade iyi. Karakolda bir olay oldu ama halledildi. Şimdi geri dönüyorlar."

SUV kapıdan girdiğinde, onu kollarıma almak için kapıyı menteşelerinden sökmek üzereydim. Diğerlerinin konuştuğunu duyuyordum ama kalbim hala kulaklarımda çarpıyordu. "Seni kaybedemem."

"Kaybetmeyeceksin, Thurl. Ben buradayım. Luna benimle birlikteydi. Beni kurtardı. Beni korudu."

Sırtıma bir el değince sinirlendim. Drym geri çekildi, ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırdı.

"Onu eve götür. Güvende ve zarar görmediğinden emin olmalısın."

Neler olabileceği düşünceleri beynimi kemirmeye devam ederken titredim. Onu kucağıma aldığımda itiraz etmedi, ama ayrılırken arkamdan diğerlerine el salladığını hissettim. Olayı tartışmak için kalmam gerekmiyordu. Drym'in haklı olduğunu biliyordum, daha sonra bana her şeyi anlatacaklardı.

Nanna bizi kapının hemen içinde durdurdu. "Aman Tanrım, bebeğim, ne oldu?"

"Ben iyiyim Nanna. Polis karakolunun tuvaletinde saldırıya uğradım ama şimdi iyiyim."

Jade'in yüzündeki saçlarını düzeltti. "Silver Fang mıydı?"

"Henüz bilmiyoruz. Luna ve Dedektif Chambers araştırıyor." "Roul'un yerine gitmemi ister misin?"

Bana sorduğunu anlamam bir dakika sürdü. "Sadece istersen."

"O zaman ben gidiyorum. Bir şey olursa haber ver, tatlım." Bana ve Jade'e aynı anda okşadı.

"Teşekkürler, Nanna."

Jade hala kollarımda sarılmış halde yatak kenarına oturdum.

"Nasıl yardım edebilirim?"

Burun kıvırdım. "Bir daha gözümün önünden ayrılma."

O içini çekip benden uzaklaştı ama kucağında kaldı. "Bu ikimiz için de hayat değil."

Kalbim sıkıştı ve onu kendime çekme isteğine direndim. O, ellerim refleks olarak kalçalarını kavradığında kucağımdan kayarak bacaklarımın arasına geçti.

"Seni terk
etmeyeceğim."

"Biliyorum, ama..."

"Ama yok, Thurl. Seni terk etmeyeceğim."

"Zaten benim kollarımda rahatsız oluyorsun. Ben bir canavarım ve sen benden, seni korumak istememden bıkacaksın." Gözlerine baktım. "Sana olan ihtiyacımdan."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Seni ben seçtim, Thurl. Seni seçiyorum."

Gözlerimi kaçırdım. "Şu anda korkmuşken böyle söylüyorsun. Tehdit ortadan kalktığında ne olacak? Gün ışığında yanında yaşayamayan bir canavar kaldığında ne olacak?"

"Yine de seni
sececeğim." "Bunu
bilemezsin."

Hayal kırıklığıyla homurdandı. "Bu kadar güçlü bir yaratık nasıl bu kadar aptal olabilir?"

Tokat yemiş gibi hissettim.

"Oh, bana öyle bakma. Sinekleri yakalamadan ağzını kapat. Sen harikasin, Thurl. Sen bir canavarsın, bu doğru, ama aynı zamanda nazik ve kibarsın. Düşünceli ve tutkulusun. Cömert ve sadık."

"Ben öldürmek için yetiştirildim."

O başını salladı. "Ve eminim bu konuda çok iyisindir. Ama bu, sevmeye layık olmadığın veya sevemeyeceğin anlamına gelmez."

Yutkundum. "Sana olan hislerim..." Kalbim sıkıştı. Kendimi bir uçurumun kenarında duruyormuş gibi hissettim. Söyleyeceğim şeye vereceği tepki her şey demekti. Aramızdaki bağ ışıkları etrafımızda parladı. "Seni seviyorum, Jade."

"Ben de seni seviyorum, Thurl. Ve aşk, her şeyin yoluna gireceği anlamına gelir. Aşkımız, bağımız, her şeyi yoluna koyacaktır."

Sözleri derimin altına işledi, kalbime kazındı ve ruhuma yerleşti. Ona inanmak istediğimden ya da buna ihtiyacım olduğundan değil, inanmak zorundaydım. İkimiz için de yeterince kesin bir şekilde bana bunu kabul ettirdi. Onun için yeterince iyi olmadığım, onun ihtiyacı olan kişi olmadığım konusundaki şüpheler, onun sevgisi karşısında yok oldu.

"Gerçekten iyi misin? Boynun ağrımıyor mu? Doktora görünmen gerekmiyor mu?"

"İstasyonunda bir sağlık görevlisi beni muayene etti. Boynum hassas, birkaç gün öyle kalacak ama iyi olacağım."

Ona hafifçe başımı salladım. "Sana ihtiyacım var. Seni bana sarılmış hissetmeye, kalbinin atışlarıyla birlikte içimde zonklayan ve orgazmlarınla sıkılan penisimi hissetmeye ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldı. "Evet, lütfen."

Ben onun kot pantolonunu aşağı çekerken, o tişörtünü başından çıkardı ve ayakkabılarını çıkardı. Onun uyarılmasının kokusu beni lezzetli bir sarmaşıklıkla sardı ve sikim dikiş yerinden dışarı çıkarken inledim. Küçük eli beni kavradı ve elinde titredi. Onun bileğini çekip uzaklaştırdım. "Dayanamayacağım."

"Sorun değil."

"Kendimi kontrol edemeyeceğim. Sana zarar vereceğim."

"Hayır, yapmazsın. Lütfen, Thurl, kendimi canlı hissetmem lazım. Beni sikmen lazım."

Titredim, onu korumakla onu sahiplenmek, bedenimi, kokumu ona kazımak arasındaki çatışma içindeydim. Yine sikimi yakaladı ve sertçe çekti.

Kontrolümü kaybettim. Onu döndürerek yatağa yapıştırdım ve düşük bir sesle kükredim. İçine girdiğimde çığlık attı ama ben durmak için çok geç kalmıştım. Mantıklı bir insan değil, hayvan gibiydim ve onu bir hayvan gibi becerdim. Elimi omzunun üzerine koyarak onu sabit tutarken, ona sertçe vurmaya devam ettim. İnlemeleri ve çığlıkları beni daha da tahrik etti.

Derinlemesine girdim ve duvarları etrafımda titredi. "Oh, lanet olsun, geliyorum."

Onun içine girip çıkarken boşalmak üzereydim ama kendimi tuttum. Kuyruğumu ikimizin arasına sokup klitorisine bastırdım. Inleyen bir çığlıkla amının kasıldığını ve sikimi sıkıldığını hissettim ve patladım. Yavaşça hareketlerimi azaltıp ikimizi de rahatlatırken içinden boşaldım.

Yanına yığıldım, onu yuvarlayarak göğsümün üzerine uzanana kadar çevirdim. Hala birbirine bağlı bedenlerimizden sıvılarımız akıyordu ve ben gülümsedim. O beni seçmişti. Hak etmediğim bu enfes yaratık beni seçmişti.

"Vay canına, Thurl."

"İyi misin?"

Kıkırdadı. "Bir iki gün yürüyemeyeceğim, ama buna değdi."

Kıpırdadı ve penisim tepki verdi. Göğsüme oturdu ve geniş gözlerle bana baktı.

"Ciddi misin? Bundan sonra tankında nasıl hala bir şey kaldı?" Kafam karışmış bir şekilde gözlerimi kısarak baktım. "Hangi tank?"

Bana geri yığıldı. "Ne deposu diye soruyor. Tanrı aşkına. Seks deposu. Sikini sertleştiren şeyin kaynağı."

"Sen benim sikimi sertleştiriyorsun." Güldü.

"Belli ki."

"Bu tankta hiç bir şey kalmadı mı?"

"Hayır." Diye burnundan soludu. "Depom tamamen kurudu." Kafamı eğdim. "Nasıl doldururum?"

O kadar çok güldü ki göğsümden düştü. Nefes nefese, "Sanırım hepsini doldurdun" diyebildi.

Ben daha da kafam karıştı, ama o başka sorulara cevap veremedi. Çok fazla gülüyordu.

OTUZ BİR

KENDAL ÖYLE GÜLÜYORDU ki sandalyesinden düşecekti. Karnım ağrıyordu ve ara sıra karnımdaki krampları gidermek için geriye doğru eğilmek zorunda kalıyordum.

"Yapmadı!"

"Oh, yaptı." "Ne dedin?"

"O tankı çoktan doldurdu sanmıştım." Yüzümden gözyaşları akıyordu ve çok gülmekten dudaklarımdan sadece cıvık sesler çıkıyordu.

Drym ve Thurl, Kendal'ın beni sohbet etmeye davet ettiği ortak salona girdiğinde ciddiye döndük. Kendal, deliye döneceğini söyledi. Saldırıdan sonra tüm yerleşkenin kapatıldığını söylediğinde kendimi çok kötü hissettim. Luna ve Zeus dışında kimse içeri giremiyordu.

Endişemi eliyle savuşturdu. "Merak etme. Drym'le birlikte kilitli kalmak büyük bir zorluk değil." Bana bir bakış attı, gülmekten kendini zor tutuyordu. "Kuyum kuruyana kadar."

Drym, Thurl'a baktı. "Bu ne anlama geliyor?" Thurl omuz silkti. "Hâlâ bilmiyorum."

Komple kurar gibi fısıldayarak Kendal'a, "Onlara söyleme" dedim.

"Asla," diye cevapladı.

Drym kaşlarını çattı. "Şakanın hedefi ben olduğum için bu kıkırdamaları pek hoş bulmadım," dedi ve Kendal'a yaklaşıarak.

Kendal bana şakacı bir gülümseme attı ama masum rolü yaptı. "Bu daha çok aramızda bir şaka," dedi Drym'in elini okşayarak. Sonra, sahte bir ciddiyetle Thurl'a dönerek ekledi, "Merak etme, güvenliğimizi etkileyecek bir şey değil."

Thurl kaşlarını kaldırdı, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Etseydi, eminim bilirdik," dedi, sesi o kadar ciddiydi ki Kendal ve ben yine kahkahalara boğulduk. Thurl Drym'e baktı, omuz silkti ve sonra başını salladı. "İnsan şakaları," diye mırıldandı, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Aslında," dedi Kendal, ciddi kalmaya çalışarak ama başaramadan, "biz... şey... hidrasyonun önemini tartışıyorduk." Gözlerimi yakaladı ve ikimiz de bir kez daha kahkahalara boğulmamak için uğraştık.

Drym'in kulakları dikildi. "Hidrasyon çok önemli," dedi ciddiyetle, sanki derin bir bilgelik sunuyormuş gibi. "En yüksek performansla ulaşmak için şart."

Onun şakamıza farkında olmadan katılması, bizi bir kez daha kahkahalara boğdu.

Bir süre sonra, "Hayatın kuralı" diyebildim. Kendal'a döndüm. "Öğleden sonra ne yapalım?"

Dudaklarını ısırdı. "Kızları çağırıp içelim derdim ama Kragen buna razı olmaz."

Ona başımı eğdim. "Kızlar mı?"

"Ah!" Heyecanla doğruldu. "Virginia ve Gaelynn. Supe Sec'ten bazı adamlarla evliler. Hala çok azız, bir kulüp kurdular. Society Mates Club. Merak etme, onları seveceksin. Virginia sana bir tişört alır."

"Tişörtler mi var?"

Gülümseyerek başını salladı. "Aslında formalar. Hatırlat, sana benimkini gösteririm."

Kulüp kurmak için bu kadar az eşleri olduğu fikri karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde başımı salladım. Dosyayı okuduktan sonra anlamalıydım, ama tam olarak kafama dank etmemişti.

Kendal öğleden sonraki planlarımız hakkında düşündü. "Film maratonuna ne dersiniz? Drym ve ben tüm yayın kanallarına erişimimiz var ve ikimizin de sığabileceği büyük bir koltuk takımımız var. Patlamış mısır yapıp keyifle film izleriz."

"Harika bir fikir."

"Tamam, o zaman karar verildi."

Ayağa kalktı ve ben de onu takip ettim, arkadaşlarımız da arkamızdan geldi. Kendal rahat bir sohbet sürdürdü. Omzumu çevirip baktığımda Thurl'un beni dikkatle izlediğini gördüm ve aramızda dolaşan bağ ışıklarıyla gülümsedim.

"Senin de ışıkların var mı?" diye sordum yürürken. "Evet, çok güzeller. Yıldızlar ya da ateşböcekleri gibi."

"Bence odun ateşinden kaçan közlere benziyorlar."

Ön kapıyı açarken durdu. "Bekle, ne renkler?" "Kırmızı. Seninkiler ne renk?"

"Altın rengi." Arkadaşlarımızı da sohbete dahil etmek için onlara baktı. "Bağ ışıkları gözlerinle aynı renk."

Drym ve Thurl şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Drym başını eğdi.

"Seninkiler altın değil mi?"

Thurl da aynı hareketi yaptı. "Seninkiler kırmızı değil mi?"

Drym başını salladı. "Bacon'a söylemeliyiz. Bizim hakkımızda topladığı bilgilere bunu da eklemek isteyecektir."

Bu ismi duyunca canlandım. "Bacon'ı severim. Hoş birine benziyor." Kendal başını salladı. "Öyledir, ama familiar'ı biraz zorlu olabilir."

"Familiar mı?" Toplum terminolojisini biraz tazelemem gerekiyordu. Thurl daha fazla dosya olduğunu söylemişti. Belki onlardan ödünç alabilirdim.

"Evet, Meanosaurus konuşan ve tavırları çok kötü bir tavuk."

Gözlerimi kırptım. "Konuşan... tavuk mu?"

Kendal güldü. "Evet. Benim de tepkim öyle olmuştu."

Kanepeye ulaştık, ben bacaklarımı altına kıstırdım ve yumuşak yastıklara yaslandım. Thurl üzerime bir battaniye örttü.

"Popcorn'u ben yaparım," dedi Kendal mutfağa giderken omzunun üzerinden. Hava popcorn makinesini çıkarırken, "Oh! Ve ejderha gördün mü? Gerçek ejderhalar var." diye bağırdı.

"Hayır, ama Thurl ejderha DNA'sı olduğunu söyledi, ben de var olduklarını düşündüm. Bu, mit olarak bildiğimiz her şeyin aslında var olduğu anlamına mı geliyor?" Aklım karıştı.

"Şey," diye seslendi, sesi dolaptan boğuk bir şekilde geliyordu, "Tek boynuzlu atlar var mı bilemem, ama vampirler ve tabii ki şekil değiştirenler gibi önemli olanlar kesinlikle gerçek."

"Elfler?" diye ciyakladım.

"Fae, kesinlikle, ama ne yazık ki Legolas'a benzeyen bir tane görmedim." Bana göz kırptı ve patlamış mısır makinesine mısır taneleri döktü.

Karanlık bir sokakta bir cinayete tanık olduğumda dünyamın patladığını sandım. Öyle de olmuştu, ama bu, kendimi yepyeni bir evrene dalmış bulmamın yarattığı nükleer patlamaya kıyasla bir havai fişek gibiydi. Sanki dünya eksenini üzerinde dönmüş ve onun hakkında bildiğim her şey yanılmış gibi hissettim. "Buna asla alışamayacağım."

Sonraki iki dakika patlayan mısır sesleriyle geçti, ama sesler kesilince Kendal kanepeye uzandı ve bana büyük bir kase uzattı. "Alışsın. Sadece biraz zaman alır. Ama şöyle düşün, toplum da wyrfangların varlığından kısa bir süre öncesine kadar haberdar değildi, yani en fantastik olanlarıyla tanıştığını varsayabilirsin."

Nedense bundan şüphe ediyordum. Kesinlikle 'fang'lardan daha tuhaf bir doğaüstü varlık vardı, ama sessiz kaldım ve yanıma ısıtan ve patlamış mısırımı çalan kendi fantastik canavarıma yaslandım.

Jüpiter, Caine'e her zaman köpekleri sevdiğini söyledikten sonra utandığında uykuya daldım. Thurl'un evindeki yatağımızda uyandım.

Her zaman derin uyuyan biriydim, ama burada olmak bunu saçma bir hale getiriyordu. Daha önce hiç bu kadar huzurlu ve güvende hissetmemiştim. Beynim ve vücudum, wyrfang'ın kontrolü ele almasına tamamen razı olmuştu. Bu, bir yerde uyuyup tamamen farklı bir yerde uyanmak anlamına gelse bile.

Kapıdan dışarı dans eden kırmızı ışıklara gülümsedim. Giyindim ve onları takip ettim, oturma odasından Thurl'un alçak sesi geldiğinde yavaşladım.

"Sorun yok. Sana zarar vermeyeceğim."

Köşeyi gözetledim ve kalbim patlayacak kadar şişti. Thurl yerde çömelmiş, Pawssanova kucağında kıvrılmış, Sir Purrs-a-lot omzunda kabarık turuncu bir gargoye gibi tünemiş, Whisker ise kuyruğuna sarılmış, bacakları açık ve karnı ortada, tam bir sürtük gibi yatıyordu.

Thurl'un uzattığı elinden üç adım ötede Catzilla oturuyordu. Bengal kedisinin tahammül ettiği tek kişi bendim, ama o orada oturmuş Thurl'a yavaşça göz kırpıyordu. Hiç ses çıkarmıyordu. Ne bir tıslama, ne de bir şey ona çok yaklaştığında çıkardığı

Çok yaklaştığında çıkardığı tıslama sesi yoktu. Ciddi olduğunda çıkardığı uluma sesi yoktu, ikisi de onu görmezden geldiğinde yaptığı tükürme ve pençeleme hareketi de yoktu.

Thurl'un kulağının benim yönüme doğru kıpırdadığını fark ettim ve burnunu bana doğru çevirip doğrudan bana baktığında gülümsedim. "Sanırım onu kendine kazanıyorsun."

O da kediye döndü ve başını eğdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet." Odaya girip Sir'in sırtını okşadım, sonra elimi Thurl'un boş omzuna kaydırdım.

Mutfak tezgahındaki telefonum çaldı, ikimizi de ürküttü ve beklediğim gibi Catzilla'nın tıslamasına neden oldu. Kediye gözlerimi devirdim. "Hadi ama Zilla. Telefonumun çaldığını hiç duymadın sanki."

Telefonda tanımadığım bir kadın sesi duyuldu. "Jade?"

"Evet, kimsiniz?"

"Merhaba, ben River. Zeus ile Superhuman Security'de çalışıyorum."

"Ah, doğru. Evime bakıyorsun. Umarım kirli iç çamaşırlarını ortalıkta bırakmamışımdır."

O güldü. "Kirli iç çamaşırı yok ve beklediğimden çok daha az kedi tüyü var."

"Bu gerçekten şaşırtıcı. Senin için ne yapabilirim?"

Thurl'un sıcak eli belimin altından geçip yanıma dolandı. Omuzlarımı kulaklarımdan indirip ona yaslandım. Boynum itiraz etti. Bu iş bittikten sonra masaja ihtiyacım olacaktı.

"Sadece bu sabah erken saatlerde istenmeyen bir ziyaretçinin olduğunu haber vermek istedim."

Nefesimi tuttum, ama o, Mentosla doldurulmuş iki litrelik bir kola gibi içimden dökülmek isteyen bin bir soruyla onu kesmeden devam etti.

"Sorun yok, tehdit etkisiz hale getirildi," diye gülerek beni ürpertti, "ve hiçbir şeye zarar vermedim. Zeus'a haber verdim, o da Kragen'e ulaştı, yani tüm ekip haberdar. Olduğun yerde güvendesin."

"O zaman wyr'larla kal..."

Beni, telefonu kulağımdan çekmeme neden olacak kadar yüksek bir sesle keserek sözümü kesti.

"Evet, sen güvendesin, ama telefonun güvenli değil ve kötü adamların dinleme yeteneğine sahip olduklarını varsaymalıyız."

Yanaklarım kızardı. "Oh, doğru. Özür dilerim."

"Özür dileme. Bu normal bir durum değil ve böyle şeyler düşünmene gerek yok. Biz bunun için varız. Sen sadece dikkatli ol, bir şey olmaz."

Arka planda acı dolu bir inilti duydum. "O neydi?"

Bir kez daha, alçak gülüşü şeytani bir ses çıkardı. "İstenmeyen misafiriniz." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi ekledi, "Bu kadar çabuk uyanacağını beklemiyordum."

Başka bir ses duyuldu. "Lanet olsun, River! Bunu çıkarmak için yerleri zımparalamak zorunda kalacağız!"

"Onlar gerçek ahşap. Sorun olmaz."

Evimde neler olduğunu hiç bilmiyordum, ama bilmek istemediğimden emindim.

"Merak etme, Jade. Buraya geldiğimi asla bilmeyeceksin."

"Şey... tamam."

"Dikkatli ol ve Zeus'u gördüğünde kulağını benim için çimdikle."

Bunu kesinlikle yapmayacaktım. Telefon bir klik sesiyle kapandı ve ben telefonu tezgahın üzerine koydum.

"İyi misin?"

Thurl'un parmakları belime daha sıkı sarıldı ve omuzlarımızdan uyluklarımıza kadar vücutlarımız birbirine yapışana kadar beni kendine çekti. Benim vücudum, onun değil. Başımın üstü göğsüne zar zor ulaşıyordu.

"Evet, sanırım. Evimde bir olay oldu." "Duydum."

Onun kollarından kurtuldum ve ona baktım. "Ne demek duydun? River o kadar yüksek sesle konuşmuyordu."

"Öyle değildi. Benim işitme duyum çok iyidir."

Ellerimi belime koydum. "Ne kadar mükemmel? Buraya geldiğimden beri söylediğim her şeyi mi dinledin?" Kendal ile olan konuşmalarım zihnimde canlandı ve midem alt üst oldu. Bana karşı bu kadar emin olmamasının sebebi anlaşıldı. Benim ona karşı emin olmadığımı duymuştu.

Burnu bir o yana bir bu yana sallanıyordu, kulakları kafasına yapışmıştı. "Hayır! Sana odaklanmam gerekir. Çoklu görevde iyi değilim."

"İyi." Ellerimi indirdim. "Peki, işitme duyun ne kadar iyi? Bir kilometre uzaktan böceğin sesini duyabilir misin?"

"O kadar iyi değil," diye güldü. "Ama..." Başını eğdi ve ikimiz de sessiz kaldık. "Verandanın sütununa çarpan böceği duyabiliyorum."

"Vay canına. Diğer duyuların ne durumda? Tat, koku, görme?"

Boynuma eğildi ve nefesini içime çekti, soğuk burnu ve nefesi gıcıklayarak beni kıkırdatmaya başladı.

"Şeker kokunu, uyarılmadan kalan baharat kokusunu, cildinde kalan benim kokumu alabiliyorum."

"Tamam, bu çok seksi." Kafamı yana eğdim, ona daha iyi erişebilmesi için.

Dili, köprücük kemiğimden kulak kıvrımına kadar yaladı. "Tadın çok lezzetli, Nanna'nın snickerdoodle kurabiyeleri gibi, ama daha iyi. Sen benim en sevdiğim yiyeceksin."

Ve ben sıırıslıklam olmuşum. Beni kahveye ihtiyaç duyan birinden beş saniye içinde uyanık ve istekli hale getirebilmesi, asla bıkmayacağım bir yetenektir. "Peki ya görme?" Sözlerim bir iç çekişle çıktı.

O homurdandı. "Görüşüm... bozuk."

Bu, gömleğimin arkasına bir buz küpü atmış gibi oldu. Geri çekildim ve gözlüğümü işaret ettim. "Benimki de öyle."

Benden başka yere baktı. "Benim durumumda hiçbir şey yardımcı olamaz."

Parmak uçlarımda, gözünden geçen yara izini izledim. "Ne olduğunu anlatır mısın? Anlatmak zorunda değilsin."

Beni kollarına çekti, burnu sırtımda sürtünüyordu. Onun gücü ve sıcaklığıyla çevrili olmak en sevdiğim yerdirdi. Kollarımı olabildiğince beline doladım ve burnumu göğsüne sürttüm.

"Bizi bir göreve gönderdiler. Hedefin basit olduğunu sanıyorduk: bir eve girip içindekileri öldürmek. Ama bize söyledikleri buydu. Asıl amaç, işler ters gittiğinde bizi sınamaktı. O ana kadar kusursuzduk. Görevlerimizi sorunsuz bir şekilde yerine getirmiştik. 'Çok kolay' gelmişti ve zorluğu artırmaları gerekiyordu.

"Bu yüzden bize arızalı ekipman verdiler. Taktik yeleğimin omuz askısında bulunan bir flaş bombası patladı ve yüzüme şarapnel parçaları sıçradı."

Daha sıkı sıktım. "Bu çok acımasızca."

"Quin sahada yaralarımı sardı ve Cavi geri döndüğümüzde elinden geleni yaptı, ama görme yetimi kaybettim."

"Bu yüzden diğerinden daha mı sönük?"

O başını salladı. "Cavi tamamen sönme ihtimalinin olduğunu düşündü, ama şu ana kadar sadece ışığı azaldı. Yine de ben hasar gördüm."

Geri adım attım ve namlusunu tutup bana bakmasını sağladım. "Sen mükemmelsin."

Kafasını bir yandan diğer yana salladı, ben de onu çektim. "Mükemmelsin. Beni duyuyor musun? Sen harikası."

"Ben kırılmışım."

Kükredim ve bu ikimizi de şaşırttı, ama çok kızgındım. Onlara insanlık dışı, ahlaksız ve kötü muamele eden bilim adamlarına. Ve kendine yetersiz olduğunu düşündüğü için ona. "Beni hasarlı, kırık mı görüyorsun?"

"Hayır!"

"O zaman sen de değilsin! Nasıl böyle düşünebilirsin? Benim vücudumu hiç yaşamadığım bir şekilde taptın. Evini bana ve bir düzine kediye açtın. Beni güvende hissettiriyorsun." Derin bir nefes aldım. "Sevildiğimi."

Yüzünü benden uzaklaştırmasına izin vermediğim için, saklanmak istercesine gözlerini kapattı. "Senin hiçbir şeyin hasarlı ya da kırık değil."

Onu bıraktım.

"Sen öylesin."

Yine sinirlendim. Bana kırık mı diyordu? "Ben neyim?" diye bağırdım ve gözleri birden açıldı.

"Sevilen."

Bu sözler beni çok etkiledi. Parmaklarımı boynundaki kürkün arasına soktum. "Sen de öyle."

Bileğini yakaladım, merdivenlere döndüm ve onu hareket ettirmek için tüm gücümle çektim. Kahve canı cehenneme.

"Ne...?"

Ona bakmaya tenezzül etmedim. "Seninle sevişmek istiyorum, Thurl."

O kadar eğilmiştim ki, beni kaldırmasaydı yüzüm yere çarpacaktı.

Sırtımı duvara dayadı, nefesinin sıcaklığı kulağımda hissediliyordu ve fısıltısı beni titretti.

"Siktir git, kedicik?"

"Evet." Sözlerimden ham, filtrelenmemiş bir arzu sızıyordu.

Pençeleri kalçalarımın batarken diken diken oldum. Aniden, özgür kaldım. Onun sıcaklığının olduğu yerde esen soğuk hava, beni hayal kırıklığından çılgılık atmak istememe neden oldu, ama ona baktığımda onun da içinde ateşin yandığını görebiliyordum. Parmakları kasıldı ve yumruk oldu ve birkaç nefes boyunca öylece durduk, birbirimize bakarak ve nefes nefese.

"Bana böyle şeyler sormamalısın. Benden kaçmalısın, kedicik. Ben bir canavarım."

Evet, bu külotun işim bitmişti. "Sen *benim* canavarımsın. Ve şu anda, o canavarı istiyorum."

O kükredi, sesi odayı doldurdu ve göğsüme bir okşama gibi çarptı. "O zaman kaç."

Onun söylediklerini anlamam bir anımı aldı. Sonra koşarak merdivenleri çıktım ve körü körüne odamıza girdim ama yakalandım. Beni yatağa itti ve iddia ettiği gibi bir canavar gibi üzerime çöktü.

Kollarının arasında sıkışmış halde, dizini bacaklarımın arasına soktu ve yavaşça yukarı doğru ilerleyerek açgözlü cinsel organıma değene kadar ilerledi. Ona sürtünerek, o kadar çok istediğim sürtünmeyi aradım.

"Sen mükemmelsin."

Sözleri hayranlıkla doluydu ama ben iltifat istemiyordum. "Ben inanılmaz derecede azdım ve birkaç saniye içinde orgazm olmazsam öleceğimden eminim."

Pençeleri giysilerimi çabucak parçaladı ve avucunu göğsüme koyarak beni bastırırken, sıcak ağzı amımı saldırdı.

Neyse ki, hayatım için, birkaç saniye içinde boşaldım. O üzerimde dururken nefesimi topladım. Yaramaz bir gülümsemeyle bacağıma salladım ve tüm gücümle onu itip devirdim. Kalçalarına bacaklarımı açtım ve azgın bir orospu gibi sert sikini yukarı aşağı sürttüm.

İnledi ve gözleri kapandı. "Jade, lütfen."

Başımı döndüren bir güç hissi beni sardı. Bunu ben yaptım. Bir canavarı yalvarttım.

Yukarı kayarak, onun ucunu girişime bastırdım, ama o yukarı çıkmaya çalışırken onunla birlikte hareket ettim. Hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Bunu seviyorsun."

Bu bir ifade değildi, ama yine de ona cevap verdim. "Oh, evet." Bir santim aşağı indim ve ikimiz de inledik. Yavaşça battım, dibe vardığımda doluluk hissi beni kapladı. Kalktım ve tekrar battım, ama yetmedi. Nefes nefese, "Tamam, sen devral. Canavarına ihtiyacım var, Thurl." dedim.

O kadar hızlı onun altına girdim ki başım döndü. "Memnuniyetle."

Hiç vakit kaybetmedi, acımasız bir ritimle içime girdi. Vücudum kıvrıldı, giderek daha yükseğe yükseldi, onun içime girerken çıkardığı sesler ve kendi inlemelerim beni daha da tahrik etti.

"Thurl," diye yalvardım, dudaklarımdan onun adı bir yakarış olarak döküldü.

Hızı arttı ve ben aklımı kaybettim. Kuyruğunun ucu klitorisime bastırdı ve lezzetli bir baskı ile etrafında daireler çizdi. Kürkünü yumrukladım ve ince kristal gibi parçalanırken ona tutundum. Bağımızın ışıkları etrafımızda parlak bir şekilde parladı ve odayı ateşe verdi.

Boğazım kapandı ve ağzım sessiz bir çığlık atarken, o benim orgazmımı Energizer tavşanı gibi devam ettirdi. Kendi boşalmasıyla titreyen penisinin hissi bile beni tahrik etti. Ya da belki de hiç durmamıştım. O anda bunu anlayamıyordum. Beynim çok uzun süre oksijensiz kalmıştı ve tek bildiğim yakıcı bir zevkti.

O kadar yükseğe uçtum ki, asla aşağı inemeyeceğimi sandım, ama ciğerlerim görevlerini hatırladı ve bir guppy balığı gibi havayı yuttum.

Thurl yanıma yuvarlandı, parmak uçlarıyla karnımda tembel daireler çizdi. Terim vücudumdan soğudukça ürperdim. Hiç bu kadar cesur olmamıştım.

Utanmam gerekirdi, ama utanmıyordum. O Thurl'du ve...

"Seni seviyorum."

Sanki ona tokat atmışım gibi sıçradı. Ona doğru yuvarlandım ve göğsüne nazikçe bir öpücük kondurdum.

"Seni seçiyorum."

OTUZ İKİ

Onun sözleri üzerine aklımdan türlü türlü nitelemeler geçti, ama sonra ona baktım. Jade'in gözleri hırsla parlıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum. Dur. Seni seçiyorum, Thurl. Seni seviyorum."

Duygularımın gücü beni boğdu, konuşamadım. Onu kollarıma aldım ve onun için çok değerli olan bir şey gibi kucakladım.

Göğsüme gömülmüş bir şekilde, "Terle kaplandım ve içimden sperm akıyor. Duş almak istiyorum." dedi.

Onu bıraktım ve sırt üstü yere yığıldı. "Boş ver, hareket edemeyecek kadar yorgunum."

Kıkırdayarak onu kucakladım ve banyoya taşıdım. Küvete bakarak düşündüm.

"Duş alalım lütfen, Thurl. Küvette oturmak istemiyorum."

Duş ikimiz için yeterince genişti, ama ben endişeliydim.

Küvet sorun değildi, ama üzerime su sıçramıyordu.

Küçük eli göğsümü okşadı.

"Sorun yok. Beni indir. Kendim duş alabilirim."

Hayır. Onu yıkamak istiyordum. Onu yormuştum ve ikimiz için de yeterince gücüm vardı. Kafamı salladım ve öne doğru adım attım, ama

bilmediğim düğmeler engelledi.

O benim için suyu açtı, ama su soğuk çıkınca çığlık attı. Suyun akışından uzaklaşmak için geri atladım, kalbim normalden daha hızlı atıyordu. O beni tekrar okşadı.

"Sorun yok, su biraz ısınması gerekiyor."

Parmaklarını duş başlığının altına koydu ve bir süre sonra başını salladı. "Tamam. Şimdi ısındı."

Onu duş kabinine taşıdım, kapısı olmayan geniş bir kabin seçtiğim için şükrederek. Onu duşun altına ayakta durdurdum. İlk başta, suya mümkün olduğunca az girmeye çalışarak onu tutuyordum, ama o mutlu bir şekilde iç çekip rahatladığında ben de rahatladım.

İkimizi de sabunlayıp duruladığımda, rahatlamıştım. Duşun en sevdiğim aktivite olacağını hiç düşünmemiştim, ama artık bu deneyimden korkmuyordum.

"Seni yatağa götüreyim mi?"

O güldü. "Sanırım kahveye ihtiyacım var. Uyursam, bu gece geç saatlere kadar uyanık kalırım."

Sesler bize ulaştı ve ben bazılarını ayırt ettim. "Nanna, Roul ile birlikte burada. Tanımadığım bir kadın da var."

"Gerçekten mi? Ben hiçbir şey duymuyorum."

Yüzünün yanını yaladım ve o kıkırdayarak yanağını silkeledi. "Sana köpek DNA'sı koymadıklarına emin misin?"

Kulak memesini ısırdım ve hırıldadım.

O güldü ve göğsümü itti. Kendimi kuruladıktan sonra, onu yatak odamızda giyinirken buldum. Vücudunun hatlarını saran yumuşak bir gömlek giymişti. Gözleri kahkahayla parlıyordu. Onun için kadere nasıl teşekkür edebileceğimi düşündüm.

Aşağıda duyduğum garip kadını inceledim. Kompakt ve kaslı bir vücudu vardı. Düz siyah saçları, her şeyi gören gibi görünen yukarı dönük gözlerini çerçevesliyordu.

Nanna öne çıkıp Jade'in ellerini tuttu.

"Jade! Hiç aşağı gelmeyeceksiniz sandım. River ile tanışın. Bu sevimli genç bayan, siz yokken evinize göz kulak oldu."

"Evet, tanıştığımıza çok memnun oldum."

Jade, elini uzatarak kadına doğru yürüdü ve ben onu geri çekme dürtüsüne direndim. River'da vahşi bir taraf vardı. Boyuna rağmen tehlikeli biriydi.

"Uğrayıp kendimi tanıtmak istedim, böylece evinizde kalan kişinin yüzünü ve sesini tanıyabilirsiniz."

"Teşekkürler, çok nazıksın. İyi misin? Bu sabah olanlardan sonra?"

O alaycı bir şekilde güldü. "Hiçbir şeyim

yok, söz veriyorum." "Çok sevindim."

Rahatladım. River kesinlikle bir tehdit oluşturunuyordu, ama Jade için değil.

"Nanna, dün gece Kendal'la film izlediğini söyledi."

Jade'in yüzü gülümsemeyle aydınlandı. "Doğru."

"Bir dahaki sefere beni de çağır. Seductflix hesabım var." River kaşlarını oynattı. "Ve en iyi patlamış mısırım da benim."

Jade güldü. "Arayacağım, söz."

"Diğerleriyle tanıştın mı?"

Süper İnsan Güvenlik görevlilerini düşündüm ve homurdandım. River bana sırtıttı.

"Sakin ol, koca adam, diğer arkadaşlardan bahsediyorum."

"Tanışmadım, ama Kendal bana onlardan bahsetti. Sanırım gerçekten çok azız, değil mi?"

"Şu ana kadar sadece dördünüz." İçini çekip elini göğsüne koydu ve tavana baktı. "Geri kalanımız hala arıyor." Dik durup Jade'e gülümsedi. "En azından artık umudumuz var, sen ve diğerleri sayesinde."

"Virginia'dan önce ne kadar zaman geçti?" diye sordum.

"Çoğu şekil değiştiren için bu süre yüzyıllar sürmüştür. Yıllar boyunca bir veya iki şekil değiştirenin eşini bulduğu söylentileri dolaştı, ama hiçbiri doğrulandı ve her zaman asılsız çıktı."

Jade'i asla bulamamanın dehşetini hayal bile edemiyordum, ama pek çok kişi bunu yaşamış olmalıydı. Jade benim düşüncelerimi dile getirdi.

"Bu çok korkunç."

River omuz silkti. "Öyleydi, ama artık öyle değil."

Nanna melankolik havayı bozdu. "Hadi millet, Roul'da brunch bekliyor."

River tereddüt etti. "Jade'in evine dönmeliyim." "Saçma! Evi

bekler, sen yemek yemelisin."

River başını salladı ama Nanna başka bir kelime söylemesine izin vermedi. "Roul, gelmek istemiyorsa onu al ve zorla getir."

River, Roul ona doğru yaklaşırken teslim olarak ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam, peki! Bana korkutmaya gerek yok, haydi ama."

Roul'un yüzündeki acı ifadesini fark eden tek kişi benim sanıyordum, ta ki Jade kolunu onun beline dolayana kadar.

"O korkutucu değil. O kocaman bir marshmallow. Hepsi öyle." Elini uzattı ve Roul'un yanağını okşadı.

Göğsüm sevgiyle dolup taşıyordu. Roul aramızda en büyük ve en ölümcül olanı olabilir, ama aynı zamanda kırılgan biriydi. Ve benim eşim onu korumuştu. Onu hak etmiyordum, ama bir gün hak edebilmek için hayatımın geri kalanında her saniye çalışacaktım.

OTUZ ÜÇ

Brunch'ın yarısı bitmişken Luna geldi. Bana sarıldı ve River'a yumruk attı.

"Sabah gördüğüm adamı gördüm. Sen acımasısın, River."

River güldü. "Jade'in evine öyle girerek hata yaptı." Omuz silkti.

Artık sabahın erken saatlerinde oturma odamda neler olduğunu gerçekten bilmek istemiyordum.

"Ghost hala zemini zımparalamaktan şikayet ediyor." "Zaten o yapmayacak ki."

İkisi de kahkahalara boğuldu ve göğsüme bir sancı saplandı. Çok yakın kız arkadaşım olmamıştı. Kendal çok sevimliydi, ama benden hoşlanıp hoşlanmadığını ya da benim sadece o tesisteki tek insan olduğum için mi böyle davrandığını bilmiyordum. Arkadaş edinmede pek iyi değildim. Çok konuşurdum, ağızımdan laf kaçardı ve bir düzine kedim vardı. Bunların hiçbiri kolay arkadaşlıklar kurmama yardımcı olmuyordu.

"Dün gece film izleme partisi olduğunu biliyor muydun?"

Luna'nın gözleri benimkilere çevrildi. "Dün gece film izleme partisi mi vardı? Bizi davet etmedin mi?"

Yüzüm kızardı ve kekeledim. "Şey... hayır...?"

Luna şakacı bir şekilde koluma vurdu. "Seninle dalga geçiyorum. Ama cidden, bir daha olursa bizi de davet et. River'ın Seductflix hesabı var ve vay canına!" Yüzünü eliyle havalandırdı.

"Ona zaten söyledim," dedi River masanın diğer ucundan.

Luna başını salladı. "İyi. Ayrıca en iyi patlamış mısırı o yapar. Neredeyse sürekli yer, o yüzden yapmalı."

"Ona da söyledim."

İkisine de içten bir gülümseme attım. "Söylerim. Çok isterim."

River, Luna'ya gözlerini dikti. "Buraya kendimi tanıtmak için geldim. Sen neden buradasın?"

"Ah! Doğru." Luna bana döndü. "Savcı seninle tekrar konuşmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden beni aramadı?"

"Aradı ama sanırım telefonunu Thurl'da unutmuşsun?"

Arka cebimi yokladım ama telefonum yoktu. "Kahretsin, unutmuşum."

"Önemli değil. Sana ulaşamayınca beni aradı, geçen gün ona numaramı vermiştim." Başını kapıya doğru çevirdi. "Hazır mısın? SUV'yi salonun önüne park ettim."

'Fang' evlerinin hiçbirine giden yol yoktu. Kompleksin içine ve dışına çıkan tek yol ortak salonda son buluyordu. Supe Sec'in tercih ettiği dört SUV'yi ve Kendal'ın kullandığı 'fang' minibüsünü alabilecek büyüklükte küçük bir otopark vardı.

"Tabii. Thurl'un evine uğrayıp telefonumu ve çantamı alayım."

Elimin altında sertleştiğini hissettim. Ayağa kalktım, o da peşimden kalktı. Ona sarıldım ve pazısına hafifçe vurdum. "Burada kal. Kardeşlerini ziyaret et." Tabii ki hepsi Nanna'nın ziyafeti için gelmişti. "Luna benimle kalacak."

Diğerlerine baktı. "Emin misin?"

"Eminim. Ben iyiyim. Nanna yakında yemek sonrası kurabiyeleri dağıtacak. Sen farkına bile varmadan dönerim."

O da kabul etti ve ben de rahat bir nefes aldım. Ben buradayken her saniye yanımda olmuştu. Benim etrafımda olmadan kardeşleriyle biraz zaman geçirmesi gerekiyordu.

Luna, eşyalarımı toplarken boş boş konuşuyordu, ama ben yolcu koltuğuna oturduğumda birden ciddi bir hal aldı. "Bu görüşmeden hiç hoşlanmadım. Seni, uydu ofisi dediği bir yere götürmemi istiyor."

Daha güvenli olduğunu söyledi ama şüpheli bir yer. Depo bölgesinde. Kaç demem gerekirse kaç, eğil demem gerekirse hemen eğil. Anladın mı?"

"Anladım." Ve sinirlerim, biriktirmeyi başardığım sakinliğimi delip geçiyordu. "Kötü bir hisse kapıldıysan, neden gidiyoruz?"

Omuz silkti. "Israr etti ve Bull her şeyi kontrol ettiğini söyledi. Bull'un kirli bir işin içinde olsaydı bir şey bulacağına güveniyorum."

"Tamam." Ellerimi kucağımda ovuşturdum, ta ki o uzanıp avucunu ellerimin üzerine koyarak beni durdurana kadar.

"Bir şey olmayacak. Ben hallederim."

Rahatladım ve gülümsemeye çalıştım. "Biliyorum." Ona güveniyordum. Sorun da buydu

—ona bu konuda bir terslik vardı ve bu yüzden bana da her şey kötü bir fikir gibi geliyordu. Onun içgüdülerini benimkileri bin kat artırıyor.

Önüne park ettiğimiz depo neredeyse panik atak geçirmeye neden olacaktı.

Dışarı, "yeni evli" arabasının arkasına bağlanmış bir teneke kutuya benziyordu. Yeni evliler balayından dönmüş gibi. Balayı, Appalachia dağlarında bir yol gezisiydi.

Park yerindeki asfaltın geri kalanını yabancı otlar kaplamıştı ve güvenlik çiti bir rakunu bile dışarıda tutamazdı. Çökmekte olan bir iskele, Blackgum nehri tarafından yavaşça yiyip bitiriliyordu. Kapının yanında tek bir güvenlik lambası asılıydı ve Eeyore'u taklit etmeye çalışıyordu.

Tam arabaya geri binmek üzereydim ki kapı açıldı ve Bradley Laurent tüm kel ihtişamıyla karşımda belirdi. Sanki bir gece kulübünün kapıcısı gibi sağa sola bakındı.

"Bayan Massey, lütfen içeri gelin."

Luna'ya baktım, o da başını salladı, ben de her adımda belirsizlikle ilerlemeye başladım. Ben hayretle bakarken o arkamızdan kapıyı kapattı. İçerisi bambaşka bir dünyaydı. Tertemiz, devasa alanda çalışma alanları dağınık bir şekilde yerleştirilmişti. Ortada geniş, açık bir alan hakimdi ve tekerlekli beyaz tahtalar kaktüsün dikenleri gibi yerden fışkırıyordu.

Dikkatim, çoğunlukla erkeklerin vesikalık fotoğraflarından oluşan ve aralarında filmlerdeki komplo tahtaları gibi çizgiler çizilmiş bir dizi resmin asılı olduğu bir tahtaya takıldı.

En üstteki resim Adrian Vale'di.

"Damruck ve FBI ortak görev gücünün karargahına hoş geldiniz."

"Vay canına." O anda söyleyebildiğim tek şey buydu.

O gülümsedi. "Yıllardır Damruck'taki suç örgütlerini çökertmek için çalışıyoruz. Örgütün liderleri elimizden kaçmayı başardılar..." Bizi binanın içine doğru ilerlerken omzunun üzerinden bana baktı. "Şimdiye kadar."

"Anladığım kadarıyla Adrian Vale, beni ve verebileceğim tüm ifadeleri itibarsızlaştırmaya yetecek kadar güçlü ve bağlantılı biri."

Avuçlarındaki terle kel kafasını sildi. "Bu mümkün, ama senin ifaden, herhangi birine karşı sağlam bir dava açabilmemiz için elimizdeki en önemli kanıt. Senin görgü tanıklığına dayanarak onu cinayetten yargılamayı planlıyorum, Bayan Massey."

Kaşları saç çizgime kadar yükseldi. "Yani tutuklama işlemini başlatıyorsunuz?" "Dedektifler Chambers ve Drake dün onu gözaltına aldılar akşam akşam."

Luna ve ben birbirimize baktık. Bu, sabahın erken saatlerinde gelen ve yerlerin yeniden cilalanmasına neden olan ziyaretçiyi açıklıyordu.

"Peki, ben neden buradayım?"

"İlk olarak, ifadenizi bir FBI ajanı ile gözden geçirmenizi istiyoruz, böylece mümkün olduğunca sağlam olduğundan emin olacağız. İkincisi, Vale'yi adalete teslim etme konusunda ne kadar ciddi olduğumuzu görmenizi istedim. Tüm kurumlarımızın gücünü sizin arkasına koymaya hazırız, Bayan Massey."

"Tanıklık edeceğimi zaten söyledim."

Laurent iç geçirdi. "Evet, bunu takdir ediyorum, ancak Vale gibi tanınmış bir suçlu söz konusu olduğunda, tanıklar çoğu zaman ifadeleri geri alır veya ortadan kaybolur. Geri adım atmayacağınız konusunda bana güvence vermenizi istiyorum. Ayrıca, ikinci ihtimale karşı sizi polis gözetimine almak istiyorum."

"İfademi geri almayacağım ya da geri çekmeyeceğim, Bay Laurent, ve ortadan kaybolmak konusunda ise... Size garanti ederim, çok iyi korunuyorum. Kimsenin bana ulaşması imkansız."

Ellerini geniş kalçalarına koydu ve yere bakarak beni gözleriyle deli gibi süzdü. "Polis korumayı reddediyor musunuz?"

"Evet, ve bunu yapmaya devam edeceğim."

Başını salladı ama memnun değildi. "Öyleyse, her an nerede olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Korkarım bu mümkün değil."

Aniden döndü ve ben bir adım geri çekildim, Luna'ya çarptım.

"Bu tartışmaya açık değil, Bayan Massey. Güvende olduğunuzu bilmek istiyorum ve nerede olduğunuzu bilmezsem bunu yapamam."

Sırtımı düzelttim. "Bay Laurent, beni kaçırmak veya tutuklamak niyetinde değilseniz, yerimi size söylemeyeceğim. Benim yerimi, karşınızda durduğumda bilebilirsiniz, hepsi bu."

Omzumun üzerinden birine baktıktan sonra pes etti, sonra benimle ifademi gözden geçirecek ajanı işaret etti ve bir ocuk gibi öfkeyle uzaklaştı. Kılılı kolları olan, iri, kel bir ocuk. Bu görüntü beni güldürdü ve Luna bana tuhaf bir bakış attı. "Arabada sor," diye fısıldadım.

Ajan, olayları anlatmam ve sorularını yanıtlamamdan memnun kalması bir buçuk saat sürdü. Yorgun ve huysuzdum, vajinam ağrıyordu. Tek istediğim eve gidip küvete yarım torba Epsom tuzu döküp su soğuyana kadar banyoda uzanmaktı.

Ama gün benim için henüz bitmemişti.

OTUZ DÖRT

JADE İYİ. Bu cümle kafamda tekrar tekrar yankılandı, ta ki yerine şunu alana kadar: *Jade iyi, ama en son gözünün önünden ayrıldığında saldırıya uğradı ve yaralandı.*

Arkamdaki sandalyeyi duvara çarpacak kadar kuvvetle ayağa kalktım. Tüm konuşmalar kesildi ve herkes bana baktı.

"Üzgünüm, gitmem gerek."

Roul'un evinin alt katındaki odalar birbirine geçerek, üst kata çıkan merkezi merdivenin etrafında bir daire oluştuyordu. Hareket etmek için mükemmel bir yerdi.

"Bağın sana ne diyor?" Drym, oturma odasından geçerken seslendi.

Bir tur atarken dans eden ışıklara odaklandım. "İyi olduğunu," diye cevapladım yanından geçerken.

Kendal mutfağa girmeden önce başını salladığını gördüm.

"Ben olsam..." dedi.

Drym homurdandı. "Ben de çıldırırdım."

"Aynen öyle. Onu rahat bırak, Drym."

Dördüncü turumda Nanna yolumu kesti. Onu geçmek için hareket ettiğimde o da benimle birlikte hareket etti.

"Yeter artık. Başım dönüyor. Lanet olsun, onu ara."

Ağzım açık kaldı. Telefonu kullanmak hiç aklıma gelmemişti. Mutfak tezgahının üzerinde duran cep telefonlarını dağıttım ve kendiminkini bulmak için aradım.

Quin, elektronik aletlere sert davranmam üzerine "Hey!" diye bağırdı, ama hepsi neredeyse kırılmaz kılıflarda idi — her telefon görüşmesinden sonra yenilerini almak istemediğimiz için bu bizim için bir zorunluluktu.

Telefonun düğmesine bastım ve Jade'in adını tuşladım. Bir kez çaldı ve sonra doğrudan sesli mesaja geçti. Neşeli sesi, mesaj bırakmamı ve hemen geri arayacağını söyledi. Bip sesinden sonra ne söyleyeceğimi düşünmek için çok uzun süre bekledim ve robotik bir ses mesajdan memnun olup olmadığımı sordu.

Tekrar denedim ve bu sefer "İyi misin diye sormak istedim" diyebildim ve telefonu kapattım.

Telefonu sıkıca tutup, sanki Jade'in adı sihirli bir şekilde ekrana çıkacakmış gibi ekrana bakakaldım. Aramızdaki bağ onun güvende olduğunu söylüyordu, ama cevap vermemesi içimde bir tedirginlik yaratmıştı. Arkamda bir gürültü duyuldu. Nanna çay fincanını lavaboya sertçe düşürmüştü.

"Eminim meşguldür," dedi Kendal, sesi yumuşaktı ama pek inandırıcı değildi. "Sadece birkaç dakika oldu."

"Meşgul müsün?" Boynumu tırnaklarımla kaşıyarak sordum. "Evet, belki. Ya da belki... Belki de sadece paranoyaklaşıyorum," diye ekledim, biraz fazla yüksek sesle, kendimi ikna etmek için.

Drym kanepeden kalkıp mutfığa geldi, geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Bize bir şey açıklamana gerek yok. Ama bu daireler çizerek dolaşman herkesin sinirini bozuyor, senin de dahil."

Buna karşı çıkamadım. Nabzım kulaklarımda atıyordu, aynı nakarat bir davul gibi çalıyordu: Jade iyi. Jade iyi. Ama... en son iyi olduğunu düşündüğümde, sonunda yaralanmıştı. Hayal kırıklığıyla homurdandım. Onu takip edememiştim. Hala gün ışığı vardı. Karanlık çökene kadar buradaki tesiste mahsur kalmıştım.

Etrafımda dans eden kırmızı ışık parçacıklarına bakarak sakinleşmeye çalıştım.

Küçük bir el ön koluma dokundu ve aşağı baktığımda River'ın önümde durduğunu gördüm.

"Nerede olduklarını biliyorum. Ben giderim."

Başımı salladım. Yine de ben gitmemeliyim.

Telefonunu kaldırdı, sonra benimkini aldı ve kendi numarasını çevirdi. "Hoparlörü açacağım. Her şeyi duyabileceksin."

Başımı salladım. "Evet. Lütfen."

O kapıdan çıkarken arkasından seslendim. "Teşekkür ederim."

Durup omzunun üzerinden bana baktı. "Biz kendimize bakacağız, Thurl."

O anda, sonunda başkalarının değer verdiği ve yardım edeceği bir varlık gibi hissettim. Hayatım boyunca sadece ben ve kardeşlerim vardı. Başka birine güvenmek zordu. Güvenmek zordu. Hâlâ benden korkuyordu, ama Zeus'a güveniyordum. O da River'a güveniyordu.

Umarım hiçbir şey bulmazdı ve kardeşlerim benim aptallığıma gülerlerdi. Telefonun diğer ucunda River'ı peşinden gönderdiğim için beni azarlayan sesini duymayı umuyordum.

Eğer doğruysa, istedikleri kadar alay etmelerine izin verirdim. Jade'i kaybedemezdim. Onun şeker ve güneş ışığı olmadan, karanlık bir kabuk olurdu. Eş bağının derinliğini kaybetmek, dayanamayacağım bir şey olurdu.

Telefonu hala elimde tutarak, River'ın arabasına binip uzaklaştığını duyarken çömelmiş bir şekilde yere çöktüm.

Lütfen, lütfen ona bir şey olmasın.

OTUZ BEŞ

Hayatımda hiç bu kadar kötü baş ağrısı çekmemiştim. İlaç alıp karanlık bir odada kıvrılmam gerekiyordu. Thurl'da aspirin var mıydı acaba? Muhtemelen yoktu. Wyrfangların baş ağrısı çektiğini hayal edemiyordum. Hasta olamayacaklarını söylemişti. Grip olmayı düşündüm ama o da baş ağrısı anlamına geliyordu.

Ona ilk yardım çantası olup olmadığını sormak için yuvarlandım ve kolum yere sürtündü.

Dur. Neden yerdeydim? Yer neden kötü dökülmüş beton gibi pürüzlüydü?

Kendimi yukarı itip gözümü araladım.

Zemin kötü dökülmüş, pürüzlü betondan *yapılmıştı* ve ben Thurl'un evinde değildim. Ortak görev gücü deposunda da değildim. Nerede olduğumu hiç bilmiyordum.

Kalın bir toz tabakası zemini yumuşatmaya yardımcı olmuyordu, ama uzak duvardaki bir kapıya giden birkaç ayak izini görmemi sağladı. Tavan küfle kaplıydı ve bir duvarın yarısına kadar inmişti. Çatlak bir lavabonun üzerinde camı kırık kirli bir pencere vardı, ama oturduğum yerden dışarıdaki parmaklıkları görebiliyordum.

"Luna?" Onu aramak için döndüğümde beynim keskin bir acı ile beni cezalandırdı. Yalnızdım.

Gözlerimi kapattım ve birkaç kez derin nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Paniklemek bana bir fayda sağlamaz, sadece başımı daha çok ağrıatacaktır.

Beni destekleyen kolumda, dirseğimin içinden bileğime kadar uzanan bir kan izi vardı. Delik, damar yolundan alınan iğne izine benziyordu. Tüm çabalarımaya rağmen, endişem giderek arttı.

Biri bana bir şey mi enjekte etmişti?

Ne olduğunu hatırlamaya çalıştım, ama depodan çıkıp SUV'ye doğru yürüdükten sonra her şey karanlık bir bulanıklığa dönüştü.

Yarayı bastırdım ve tısladım. Alıştığım ve unutmuş olduğum kırmızı ışıklar parlak bir şekilde yanmaya başladı.

Olamaz.

Thurl çıldırırdı.

Penceredeki kirin arasından görünenlere bakılırsa, hala gün ışığı vardı.

Kapı açıldı ve ışık içeri doldu, gözlerimi kamaştırdı.

"Oh, iyi, uyandın."

Sert eller beni ayağa kaldırdı ve adam beni sürüklerken sendeledim. Gözlerimi kırptım ve mide bulantısını bastırdım. "Bana ne verdin?"

"Sakinleştirici. Seni kolayca idare edebilmem gerekiyordu."

Başımı çevirip gözlerimi onun yüzüne odaklamaya çalıştım.

"Memur Phillips?"

"Beni hatırlıyor musun?"

Başımı salladım ve hemen pişman

oldum. "Evet." Adam iç geçirdi.

"Yazık."

Bunun ne anlama geldiğini sormadım. Kısa bir koridordan geçtikten sonra, bulunduğum odadan sadece biraz daha iyi durumda olan bir oturma odasına girdik. Bir duvar boyunca uzanan masanın üzerinde bir adam yatıyordu. Masada, önümde duran bir adamla tartışan önlüklü bir kadın vardı.

"Bu kadar delik deşikken onu kurtarmamı bekleyemezsin!"

"Bekleyebilirim ve kurtaracağım."

Ön kapı açıldı ve Zeus'un genişliğine rakip olan üçüncü bir adam içeri girdi. Altı fitten uzun, tamamen kaslarla kaplı gibi görünen devasa bir figürdü. Sıkı siyah tişörtü, her iki kolunu kaplayan gri tonlarda dövmeleleri

ve sayısız kavganın izleri olan eklemleri ve ön kollarını kaplayan yara izleri görünüyordu.

Yüzü, somurtkan bir ifade takınmasaydı yakışıklı olabilirdi. Vale'nin zarafetiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Sonra onun arkasında küçük bir silüet gördüm. Hemen tanıdığım küçük bir kızdı.

"Sophia?"

Hemşire kapıya doğru döndü ve Sophia, olanları görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Diğer kadın ona atıldı, ama iş adamı kolunu tutup geri çekti.

"O iyi, ve sen görevine odaklanmaya devam ettiğin sürece iyi kalacak."

Başım zonkluyordu, dirseğim acıyordu ve o kadar kafam karıştı ki ağlamak istedim. "Neler oluyor? Luna nerede?"

İş adamı yavaşça döndü ve ben Adrian Vale'ye bakakaldım.

Başını bana doğru eğdi ve sonra memur Phillips'e ölümcül bir bakış attı.

"O neden burada?"

"Onu yakalamamı sen söyledin, patron."

Bir adım geri çekildi ve kolumu bırakmadığı için ben de geri çekildim.

Ses tonu ölümcül bir sessizlik içindeydi: "Onu yakala dedim, buraya getirme dedim. Bir kez daha soruyorum. Neden buradaki?"

Phillips duyulur bir şekilde yutkundu. "Ben... ben... ben..." Başka bir kelime eklemekten kekeleydi.

Vale elini havada salladı. "Bitti." Sonraki sözlerini Sophia'ya yöneltti. "Otur tatlım ve annenin işini izle. Her şey yolunda."

Kız, babasından annesine baktı, sonra tekrar babasına döndü. Sonra salyangoz hızıyla kanepeye doğru ilerledi ve kanepenin üzerinde çıkan yırtık ve yaylardan kaçınarak oturdu.

Dikkatimi hemşireye çevirdim ve sonunda onu veli toplantılarından tanıdım. "Bayan Calder?"

Vale konuşurken dudaklarını sıkıca kapattı. "Bayan Massey, lütfen onun dikkatini dağıtmayın."

"Luna nerede?" Kafamda bir sürü düşünce vardı ama birkaçını bir kenara itmeyi başardım.

"O isimde kimseyi tanımıyorum."

Phillips sesini buldu. "Onun koruması." "Ah.

Öyleyse bayan Phillips'e cevap verin." "O

sorunluydu. Onu vurdum."

Onun elinden kurtuldum. Gözlerim yaşlarla doldu ve hızla gözlerimi kırıptım. Bu pisliklerin önünde ağlamayacaktım.

Vale elini yüzüne sürdü. "Beyninde tek bir hücre bile yok mu, Phillips?" Cevap vermesine izin vermedi. "Kapa çenenin. Tek kelime bile etme."

"Anlamıyorum. Neden buradayım, neden ölmedim?" Neden beni de vurmadığını anlayamıyordum.

"Karşılıklı yarar sağlayacak bir anlaşmaya varabiliriz diye umuyordum." "Sana nasıl yarar sağlayabilirim ki?"

Gülümsemi ve bu gülümseme tam anlamıyla iğrençti.

"Beni ve tüm arkadaşlarımı atlatmayı başardın, bu da demek oluyor ki, benim adamlarımın aradıklarını bulma yeteneklerini aşan bir saklanma becerisine sahipsin. Böyle bir beceriye sahip olmak benim için çok yararlı olur."

Kanlı gazlı bezleri yere atıp masadaki adamın vücudunu kurcalayan Bayan Calder'a baktım.

"Bu... başkalarına aktarabileceğim bir yetenek değil."

Parmaklarını çenesine dayadı. "Başkasına öğretmiyor musun, yoksa öğretmek istemiyor musun?"

"Öğretemem." Phillips'in tutuşunu tekrar çektim ve bu sefer kurtulmayı başardım. Ayaklarımdan kıpırdamadım. Hiçbir anlamı yoktu. Phillips'i ya da Kas Duvarı'nı geçemezdim, kurşundan kaçmak ise imkansızdı.

"Hayal kırıklığına uğradım. Senin bir öğretmen olduğuna sanıyordum."

"Beni engelleyen beceri eksikliği değil, Bay Vale. Çözümümün işe yaramasının tek nedeni benim kim olduğum. Başka kimse bundan yararlanamaz."

Ellerini indirdi ve başını eğdi. "İlginç. Açıkla." "Hayır."

Davranışındaki değişikliği fark ettim. Bir iş yemeğindeymiş gibi davranırken, bir anda öfkeye kapıldı. "Hayır mı?"

Başımı salladım.

"Nasıl bu kadar güçlü olduğumu biliyor musun, Bayan Massey?" "Bilmiyorum."

Kanepeye doğru yürüdü ve Sophia'nın saçlarından bir tutam aldı, parmaklarının arasında gezdirdi. "İnsanların ne istediğini ya da onsuz yaşayamayacaklarını

yaşamadan yapamayacaklarını bulurum ve bunu kullanırım."

Bana baktı. "Eninde sonunda senin zayıf noktayı bulacağım. Şimdi söylemen, benim için de senin için de çok daha kolay olur."

"Eminim adamların araştırmayı yapmaktan çekinmezler." Durdum. "O çocuğu neden öldürdün?"

Yüzü kapandı. "Benden çaldı."

"Hayır, neden yaptın? Neden Wall of Muscle ya da başka bir yordakçına yaptırmadın?" Duvarın yönünü işaret ettim.

"Bilgi toplama becerimi kullanarak güç kazandım, ama bu genellikle gücü korumak için yeterli olmuyor. O çocuğu öldürdüm çünkü herkese zirvede kalmak için ne kadar ileri gidebileceğimi, neler yapabileceğimi hatırlatmak iyi olur."

Kötü adam konuşmasına devam edemedi çünkü Bayan Calder kanlı adamın göğsüne yumruklarını vurmaya başladı ve her vuruşunu "Siktir!" diye bağırarak vurguladı.

OTUZ ALTI

Bir araba kapısının açıldığını, sonra kapandığını, ardından çakıl taşları üzerinde koştuğunu duydum.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Zeus'u ara. Ona süvarileri benim bulunduğum yere göndermesini söyle." Dişlerimi gıcırdatarak bağırdım.

"Telefonu kapatmayacağım."

"Mutfak tezgahında otuz tane cep telefonu var," diye bağırdı, "onlardan birini kullan!"

Nanna yığının en üstündeki telefonu aldı ve havaya kaldırdı. "Bu kimin?" Quin elini kaldırdı ve Nanna telefonu ona attı. "Dediğini yap!"

Kulaklarımda çınlayan gürültünün içinde neler olduğunu duymak için kulaklarımı dikmişim.

"Luna! Benimle kal! *Burning Desire*'ın altıncı bölümündeyiz ve sen olmadan geri kalanını izlemeyeceğim!"

Luna'nın zayıf sesi ona cevap verdi. "Sarkazmım çok iyi." "Tabii ki öyle."

Quin'in Zeus'la konuştuğunu duydum, Zeus'un bağırdığını duydum ve sonra her şey sessizleşti, ta ki çok sıkı tuttuğum telefondan lastik sesleri ve kapıların açılma sesleri gelene kadar.

Zeus'un gergin sesi duyuldu, "River!"

"Ben değilim, Luna. Ghost nerede?" "On saniye uzaklıkta."

"Jade nerede?" Bağırmam havada yankılandı. "Onu bulacağız," diye cevapladı Zeus.

"Orada değil mi? Bölge savcısı nerede?"

"Bina kilitli. Burada başka kimse yok."

Hava ciğerlerime girip çıkıyordu. Roul görüş alanıma girdi, gün ışığına ve insanlarla dolu sokaklara koşmamı engelleyen bir duvar.

"Yirmi dakika sonra karanlık çökecek."

Omuzlarımı gerip telefonu düşürdüm. "Çok uzun! Yirmi dakika içinde o..." Söyleyemedim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, göğsüm çökmüş, boğazım tıkanmıştı.

"Olmayacak, kardeşim."

Roul'un sakın sesi beni yatıştırdı ve Drym de yardımcı oldu. "Eğer yaralanmış olsaydı, hissederdin."

Başımı salladım ve vücudumda en ufak bir acı hissetmek için dikkatle inceledim. Dirsek içim sızıyordu, ama onun dışında her şey normal görünüyordu.

Kragen strateji belirlemeye başladığında dikkatimi topladım. Geçen her saniye sonsuzluk gibi geldi, ama Roul sonunda "Gidelim" dediğinde hazırдық.

Dayan, kedicik. Seni bulmak için dünyayı yerinden oynatırım.

OTUZ YEDİ

Ön kapının küçük penceresinden güneşin batışını izledim. Vale kanepede oturmamı izin verdi ve ikimiz de Sophia'nın elini tutarak annesinin ölü bir adamı kurtarmaya çalışmasını izledik.

Vale yerinde duramıyor, kıpırdanmıyordu. Sanki iş yemeğinde, önemli bir anlaşma yapmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Kusmak istedim.

Memur Phillips arkasını dönmeden gitmişti, ama Vale'in Kas Duvarı'na attığı bakıştan, onun bu dünyada fazla ömrü kalmadığını düşündüm.

Vale birkaç dakikada bir beni kızdırmaya çalıştı, hayatımın farklı yönlerini sorarak tepkilerimi ölçmeye çalıştı. Zayıf noktalarımı arıyor olduğunu biliyordum, bu yüzden zararsız soruları cevaplarken yüzümü olabildiğince nötr tutmaya çalıştım ve bazılarını rastgele görmezden gelerek dikkatini dağıtmaya çalıştım.

Thurl'un geleceğini biliyordum. Aramızdaki bağ, örümcek ağına çarpmış bir yürüyüşçü gibi kapıdan dışarı fırladı. Bağlantı yoluyla sakinleştirici sinyaller göndermeye çalıştım, ama bunun işe yarayacağını sanmıyordum.

Önümdeki biftek dilimine baktım. "Adın ne?" O sadece homurdandı.

Vale'nin merakı uyandı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Ben burnumdan soludum. "Çünkü kafamın içinde ona Kas Duvarı demek sıkıcı oldu."

Vale güldü. O bile kontrollü, hesaplı bir ses çıkardı. Başını salladı ve adama eliyle işaret etti.

"Briggs." Sarhoş gibi görünmüyordu, ama sesi sanki beş yaşından beri ucuz içki içiyormuş gibi geliyordu.

Doğduğumdan beri içime işlemiş nezaket devreye girdi. "Memnun oldum, Briggs."

Ağzının köşesi kıvrıldı. Dev bir kayanın gösterebileceği en fazla duygu bu kadardı herhalde.

Gerginlik, Bayan Calder zombi yaratmayı başaramayınca imkansız bir düzeye çıktı.

Hayal kırıklığıyla çığlık attı ve elleri yanlarına düştü. "Onu kurtarmak imkansız, Bay Vale."

Adrian masaya beklediğimden daha fazla yaklaştı, ama kıyafetlerinin veya ellerinin kanlanmasından rahatsız görünmüyordu. Cesedi dürttü ve dilini şaklatarak içini çekti. "Hayal kırıklığına uğradım, Bayan Calder."

"Lütfen ona zarar vermeyin."

Sesindeki titreme kalbimi sızlattı. Sophia yanımda kaskatı kesildi, parmakları benimkileri sıkıca kavradı.

Briggs kıpırdamadı, ama elleri yanlarında gerildi, kaya gibi omuzlarında hafif bir gerginlik dalgası yayıldı. Dehşetle ona baktım, ama onun Vale'ye baktığını gördüm. Garip.

Bir kurt uluması omurgamdan aşağıya ürperti gönderdi. Dudaklarımın köşelerinde yavaşça bir gülümseme belirdi. Karanlık çökmüştü.

"Bu da neydi böyle?"

Vale'in soğukkanlılığının bozulduğunu ilk kez görüyordum. Briggs'e baktı, o da omuz silkti. Koruması endişelenmediğinden, maskesi yerine oturdu. Dramatik bir şekilde iç çekti.

"Yol arkadaşım öldü. Artık burada kalmak için bir neden yok." Bana döndü. "Bayan Massey, fikrinizi değiştirir misiniz?"

Dudaklarımdaki gülümseme, gözlerini hafifçe genişletti.

"Neden yapamayacağımı zaten açıkladım."

Gözleri benden Sophia'ya, sonra da birbirine kenetlenmiş ellerimize kaydı. "Kızı kurtarmak için bile mi?"

Sophia'nın annesi hıçkırarak ağladı. "Yapmazsın," diye hırıldadım.

Onun kahkahası acıydı. "Ne yapıp ne yapmayacağımı bilemezsin."

Briggs'e bakarak yalvarmaya hazırlandım ve onun başını neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe salladığını gördüm. Omurgamı düzelttim, ayağa kalktım ve Sophia'yı arkama aldım. "Senin ahlaksızlığının boyutu bu durumda bir önemi yok, ama onun saçının tek bir teline bile zarar vermeden sonuna kadar savaşacağım."

Bayan Calder elini ağzına kapattı ve sessiz gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Çok cesursun, Bayan Massey, ama ne dişlerin ne de tırnakların Briggs'e karşı bir şey yapamaz."

"Belki öyle, ama o bana ulaşmadan önce sana zarar vermek için elimden geleni yapacağım." Etrafımda küçük ışık parçacıkları titredi ve dışarıdan başka bir uluma sesi geldi, bu sefer daha yakından.

Thurl geliyordu ve gülümsememi engelleyemedim.

Vale kapıya doğru yürüdü ve kapının kirli penceresinden dışarıyı olabildiğince görmek için boynunu uzattı.

Bayan Calder'a "Her şey yoluna girecek" diye fısıldadım, ama şok geçirmiş ifadesinden, etrafında olup bitenleri algılayamadığı belliydi.

Adrian kapıdan geri çekildi, hareketleri kontrollüydü ama omuzlarında gerginlik olduğunu görebiliyordum. İkinci uluma onu sarsmıştı, saklamaya çalışsa da.

"Briggs," dedi sert bir sesle, "git bak."

Briggs tereddüt etti. Çok kısa bir an, saniyenin bile bir kısmıydı, ama ben fark ettim. Kapıya doğru döndü, adımları ağırdı, zemin her an çökecekmiş gibi gıcırdıyordu.

"Yapma," dedim, sesim sabitti.

Briggs adımını yarıda kesti, iri vücudu odaya gölge düşürdü. Bana baktı, yüzünde hafif bir merak ya da şüphe belirdi. Vale yavaşça döndü, gözleri kısıldı.

"Neden öyle, Bayan Massey?"

Omuz silktim ve ses tonumu nötr tutmaya çalıştım. "Dışarıda ne olduğunu bilmeden dışarı çıkmanın iyi bir fikir olmayabileceğini söylüyorum sadece."

Vale'in dudakları ince, gülüşsüz bir gülümsemeye kıvrıldı. "Briggs'in iyiliğini düşünmen ne kadar düşünceli."

"Daha çok kendim için," dedim sahte bir endişeyle. "Onun burada olması beni daha az hedef haline getiriyor."

Vale'in gülümsemesi bozulmadı, ama gözleri karardı, hesaplayıcı bir bakışla keskinleşti.

Yine kapıyı işaret etti. "Kontrol et."

Briggs'in çenesinde bir tik belirdi. Gergin birkaç saniye geçti, sonra kısa bir baş sallama ile kapıyı açtı, ama kapı açılır açılmaz başka bir adam omzuyla içeri girdi.

"Patron, dışarıda bir şey var."

Adam titriyordu, tüm vücudu titriyordu. Kaçmak ya da saklanacak bir yer arıyormuş gibi gözleri odanın içinde dolaşıyordu. "Ne olduğunu göremedim, ama Brick ve Niko'yu hakladı."

Bir hırıltı, ardından gelen sessizliği bozdu; alçak, yakın ve öfkeli bir ses.

Vale'in soğukkanlılığı bozuldu. Parmakları seğirdi ve bakışları kapıya kaydı. Vale bana döndü, maskesi yerine oturmuştu. Yaklaşırken hareketleri çok akıcı, çok prova yapılmış gibiydi. "Neyi ilginç buluyorum biliyor musunuz Bayan Massey?" diye sordu, sesi hafif ama tehditkar bir tonda. "Hiç korkmuş görünmüyorsunuz."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Poker suratım iyidir. İnanın bana, korkuyorum." Performansıma dramatik bir titreme ekledim.

Kahkahası keskin, neredeyse eğlenceliyd, ama gözleri soğuktu. "Sen aktris değilsin. Dışarıda ne olduğunu biliyor musun?"

Arkasındaki Briggs'in dikkati hafifçe kaydı, bakışları kapıya doğru kaydı. Dışarıdan, zar zor duyulabilir ama açıkça anlaşılabilir bir homurtu geldi. Nabzım hızlandı. Thurl, buradaki kimsenin fark etmediği kadar yakındı.

Briggs hareket etti ve iri vücudunu Sophia'nın ve benim önüme geçirdi.

Küçük kızın elini daha sıkı tuttum ve dudaklarımı yavaşça, kasıtlı bir gülümsemeye kıvırdım. Vale'nin gözleri kısıldı.

"Sana saklandığım yerin benden başka kimseye yaramayacağını söylemiştim," dedim, Thurl'la olan bağım sessiz bir kararlılıkla titriyordu. "Ve bunun nedenini görmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

OTUZ SEKİZ

MAHALLE KARANLIKTİ, evlerin çoğu uzun zamandır terk edilmişti ve temellerine umutsuzca tutunuyordu. Vale bu işi neredeyse çok kolaylaştırmıştı.

Üç haydut hedef evin çevresinde devriye geziyordu. Düzensiz ve dikkatsizdiler. Amatörlerdi.

Roul, elini bile kirlletmeden birini halletti. Ben de köşeyi dönerken diğerini yakaladım, boğazına pençelerimi geçirdiğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Üçüncüsü daha akıllıydı. Arkadaşları sessizleşir sessizleşmez ön kapıya koştu. Ön odadan sesler geliyordu ve her birini saydım. Haydut, sesi fazla yumuşak bir adam ve Jade.

Pençelerimi gerginleştirdim. Sesinden yaralanmamış gibi geliyordu, ama onu görene, kendi gözlerimle iyi olduğunu görene kadar tetikte kalacaktım.

Kragen arkamda, kapıya doğru sessizce yaklaştım. Roul, Drym ile birlikte karşı tarafta duruyordu. Quin ve Cavi, herhangi biri kaçmaya karar verirse diye arkayı koruyorlardı.

Kragen doğrudan yaklaşmanın en iyisi olduğuna karar verdi. Bu insan suçlular bizi beklemiyordu ve sayıları az olduğu için parkta yürüyüş yapmak gibi olacaktı.

. Kapıyı kırmak yerine, avantajımızı mümkün olduğunca uzun süre korumak için daha gizli bir giriş planladı.

Biz sert adamlardık, kurşun geçirmez değildik.

Roul uzandı ve yavaşça kapı kolunu çevirdi. Çeyrek tur döndüğünde bir klik sesi duyuldu. Jade'in sözlerini duymaya çalışırken neredeyse kaçırıyordum.

"Yere yat!"

Dördümüz yere atladık, kapının önündeki beton zemin patladı. Beton ve şarapnel omzuma ve sırtıma saplandı. Öfke, sıcak ve hızlı, vücudumu doldurdu. Görüşüm bulanıklaştı, her şey kırmızıya boyandı. Zihnim tek bir noktaya, tek bir hedefe odaklandı.

Jade.

Toz yerleşmeden kapıdan geçmiştim.

Dışarıdaki haydut ilk kurban oldu. Boğazını parçaladığımda çığlığı boğuk bir ses haline geldi. Bir hareket kafamı sola çevirdi, başka bir adam köşeye sıkışmıştı. Bu bir hataydı. İki adımda üzerine atladım, kafam yeterince netleşmişti, giydiği şık takım elbiseyi fark ettim.

Bu Vale'ydi.

Ağzını açıp kapattı ama ses çıkmadı. Pençelerimi göğsüne geçirdim ve çekip çıkardım. Yan tarafa düştü ve ondan kopardığım deri, kemik, kas ve organları yere attım.

Üçüncü bir tehdit, Jade ile aramda duruyordu. Jade onu geçip bana ulaşmaya çalışıyordu ama adam onu geri itiyordu.

Bu daha zorlu bir mücadeleiydi. Büyük adamı takip ettim, dövüş pozisyonu alırken yeteneklerini ölçtüm. Kardeşlerim odaya doluşmuştu ama Kragen'e attığım keskin bir bakışla onları geri çekmelerini sağladım.

Jade bir şeyler söylüyordu ama kulaklarımda hâlâ çok yüksek bir gürültü vardı.

Kadının adamla yer kapmak için itişip kakışmasını izledim, ta ki topuğunu adamın ayağına sertçe vurana kadar. Adam teslim olarak ellerini havaya kaldırdı ve geri çekildi. Bu beklenmedik hareket, kafamdaki sisin dağılması için bana yeterli zamanı verdi. Sesler kulaklarımı doldurdu.

"Dur, Thurl! O bizimle!"

Gözlerimi kırptım ve adamı tekrar inceledim. Kafasını hafifçe sallayınca, gözleri insan kahverengisinden başka bir dünyaya ait altın rengine dönüştü. Göz bebekleri bir noktaya kadar daraldı ve göğsünden yuvarlak bir ses çıktı.

Rahatladım ama dikkatimi ondan ayırmadım. O kesinlikle Toplum'dandı, ama neden buradaydı? Neden bir insan suçluyla birlikteydi?

"Jade." Sesim bir hırıltıdan biraz daha fazlaydı. Elimi uzattım — temiz olanı — ve o hemen bana sarıldı. Kardeşlerim arkamda bilinmeyen doğaüstü varlığı izlerken, burnumu saçlarına gömdüm ve kokladım.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Bitti."

Bunu bana mı, kendine mi söylediğini bilmiyordum. "Yaralanmadın mı?"

Kafasını salladı. "Hayır. Memur Phillips yaptı. Bana bir tür sakinleştirici iğne yaptı." Gözleri yaşlarla doldu. "Luna'nın... onu vurduğunu ve onun..."

"Zeus iyi olacağını söyledi."

Geri çekildi ve bana baktı, ben de onu sakinleştirmek için başımı salladım. Yüzünün buruşmasını izledim, sonra göğsüme gömdü, omuzları hıçkırıklarla sarsılıyordu.

"Şşş, kedicik. Artık iyisin. Ben yanıdayım."

Diğer yaratığı inceledim ve sonra küçük kızı ve başka bir kadını fark ettim. Kadın kızı kollarına sararken, yaratık onlara yumuşak bir sesle konuşuyordu.

"Sen kimsin?"

Jade'i eve götürmeden önce, onun bir tehdit olup olmadığını anlamam gerekiyordu. Bir tehdit, sağ salim bırakılamazdı.

"Briggs Stone. Toplum Operatörü'yüm. İki yıldır Silver Fang'da gizli görevdeyim." Vale'in cesedine baktı ve içini çekti. "Onu canlı yakalamak istiyorduk, ama bunun imkânsız olduğunu anlıyorum."

"Neden bir suç örgütünün liderini canlı olarak istiyorsunuz?"

Umurumda değildi, ama Kragen her zaman stratejik düşünürdü. Ona göre ne kadar çok bilgi, o kadar iyi.

"The Level liderliğini kaybettiğinde ortaya çıkan iktidar boşluğu, tüm bölgeyi istikrarsız hale getirdi. Böyle bir durumun tekrarlanmamasını umuyorduk." Gülümsedi, insan dişleri için biraz fazla keskin ve uzun olan köpek dişlerini göstererek. "Ve onu kontrol etmek kolaydı."

Başını bize doğru eğdi. "Siz nesiniz?"

Kragen konuşmaya başladı ama ben kalmak istemedim. Kapının yarısına geldiğimde Jade omzumdan seslendi, "Sophia ve Bayan Calder ne olacak?"

"Eve sağ salim varacaklar, ben garanti ederim."

Hâlâ Briggs'e güvenmiyordum, ama Jade'in gözlerindeki rahatlama, ona olan görüşümü yeniden değerlendirmeye itti.

Onu eve götürdüm ve Sir Purrs-a-lot'un yanına kanepeye yatırdım, ben de koluma yapışan kanı yıkadım. Nanna onu bir battaniyeye sardı ve ben işimi bitirene kadar onunla ilgilendi. Onu kollarımın arasına aldım ve kucağıma oturtup nefes alıp verirken onun iyi olduğuna ikna oldum.

Beş erkek kardeşim de onu (ve beni) kontrol ettikten ve o krem şantili büyük bir fincan sıcak çikolatayı bitirdikten sonra, kollarımda uykuya daldı. Onu diğerlerinin görmeyeceği bir yere, yatağıma götürdüm ve göğsüme sıkıca sarıp yatırdım.

"Uyu, kedicik."

EPİLOG

THURL BENİMLE dalağını paylaşabilseydi, paylaşırdı. Beni bir daha gözünün önünden ayırmayacağını biliyordum, ama bu durum saçmalamaya başlamıştı. Kapıyı açık bırakmadan tualete bile gidemiyordum. Yalnız düş almak artık geçmişte kalmıştı.

Kediler de beni hiç rahat bırakmadıkları için buna alışmış olmam gerekirdi, ama iki metrelik bir canavardan bahsediyorsanız durum farklı.

"Sanırım oturma odasında tek başıma kalabilirim, Thurl."

Kulakları düştü, ama ben yerimden kıpırdamadım. Sürekli etrafımda dolanması canımı sıkıyordu. "Memur Phillips..."

"Oraya adımını atan aptal, ortak alana ulaşmadan ölür."

Adam kanepenin altında saklandığından endişelenir gibi oturma odasına bakındı.

"Ciddiyim, Thurl. Bana biraz alan vermezsen sinirleneceğim."

Sonunda, ondan pek de farklı olmayan Nanna ile mutfağa çekildi, ama en azından beni boğmak yerine yemekle boğdu.

boğmakla yetindi.

Vale ile yaşadığım zorlu günlerin ardından onun yanına taşınmıştım. İkimiz de ayrılmak istemiyorduk. Evlerimizi sorunsuz bir şekilde birleştirmiştik ve benim evim bir hafta sonra satışa çıkacaktı. Öğretmenlikten izin almıştım. Geri döneceğimi bilmiyordum. O noktada ne yapacağımı bilmiyordum, ama Thurl'un günün çoğunu geçiremeyeceği bir yerde olmak istemiyordum. Bir çaresine bakardık. O arada, onun bana bakmasına izin verecektim. Sonunda, Society'nin her bir "dişliye" verdiği birikim, beni, onu ve bir düzine kedimi ömür boyu geçindirmek için fazlasıyla yeterliydi.

Nanna her hafta ziyarete geliyordu. Beni kontrol etmek için geldiğini söylüyordu ama bence asıl nedeni, 'dişlilerin' yemeklerini büyük bir iştahla yemelerinden aldığı büyük ego tatmini idi. Ve Roul, onun en sevdiği, şımarttığı çocuktu.

Vampirler, Supe Sec ve Toplum Konseyi arasında, Memur Phillips'e nasıl davranılacağı konusunda şiddetli bir tartışma vardı. O noktada, umurumda değildi. Bana bir daha dokunması imkansızdı ve denerse, Konsey'in korumasından çıkmış olacaktı. Onu hayatta tutan tek şeyin bu olduğunu bilmiyordu.

Yumuşak deri koltuğun köşesine kıvrılıp bacaklarımı uzattım. Pawssonova ilk olarak kucağında yerini aldı, Whisker sol bacağımın, Catticus Finch ise sağ bacağımın kenarına yerleşti. Cameow bacaklarımın üzerine kıvrıldı. Yirmi dakika sonra hareket etmek için bağılıyor olacaktım, ama şimdilik arkama yaslanıp sıcaklığın tadını çıkardım.

Kindle'ımı açtım ve kitap kulübünün son kitabını okuma listesine ekledim. İki sayfa bile okumadan biri kapıyı çaldı.

"Misafir mi bekliyoruz?" diye sordum Nanna'ya, o kapıyı açmak için yanımdan geçerken.

O sadece omuz silkti.

Kapıyı açtığında çıkan gürültü, üzerimde mutlu bir şekilde uyuklayan dört kediyi ve odanın çeşitli yerlerinde duran birkaç kediyi yerlerinden kaldırdı ve yerlere dağılmaya ve saklanacak yerler aramaya başladı.

"Süvariler geldi!"

Boynumu kanepenin arkasına uzatıp, palyaço arabası gibi eve doluşan insanları izledim. River, hayatımda gördüğüm en büyük popcorn kasesini taşıyordu. Tamamen iyileşmiş, ama en ufak bir yara izini bile bir ganimet gibi gösteren Luna, onun peşinden geliyordu.

"Daha çok marshmallow ordusu gibi," dedi Kendal içeri girerken.

River başını salladı. "Evet! Askerleri marshmallow yaptım!" Kendi şakasına sevinçle kıkırdadı.

Kendal'ın ardından iki kadın daha geldi. İçlerinden biri heyecandan titreyerek bana doğru geldi. Gözleri parıldayarak bana bir kumaş parçası uzattı.

"Merhaba! Ben Virginia! SMC'ye hoş geldin. İşte resmi tişörtün."

Gülümsemesi kulaklarından kulaklarına uzanıyordu ve bulaşıcıydı. Kumaşı sallayarak tişört haline getirdim. "Teşekkürler, çok beğendim."

O, bu kesin bir karar gibi başını salladı. Sanırım onun için öyleydi.

River, Thurl'un arkasında durmuş, onu kapıya doğru iterek "Git buradan!" diye bağıırıyordu. "Burası sadece kızlar için! Roul'un yerine git."

O kadar küçük olmasına rağmen şaşırtıcı derecede güçlüydü. Ben bunu deneseydim, sadece kendimi yere iterdim. O ise gerçekten ilerliyordu. Çok fazla değil, ama Thurl hareket ediyordu.

Güldüm. "Devam et. Ben hallederim."

Thurl, River kapıyı kapatana kadar son saniyeye kadar boynunu çevirip bükerek bana bakmaya devam etti. Etrafımda diğerleri rahat bir yer bulup koltuklarda ya da yerde oturmaya başladılar. Henüz tanışmadığım diğer kadın elini uzattı.

"Ben Gaelynn."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedim otomatik olarak el sıkışırken.

O güldü. "Biraz şaşırtıcı ama Virginia bir fikre kapıldığında en iyisi ona uymak olduğunu öğreneceksin."

Herkes benim evimde kendilerine ayrılmış yerlere yerleştğinde, River televizyonu açtı ve bir Seductflix filmi başlattı. Kahraman ekrana girer girmez ılık ve yuhalama sesleri yükseldi.

Yeterince yakışıklıydı ama canavar sayılmazdı.

Luna sanki düşüncelerimi okumuş gibi omzuma dokundu. "Bir sonraki film paranormal bir romantizm uyarlaması. İlk bölüm yayınlanır yayınlanmaz izlemeye geleceğiz." Bir an durakladı. "Umarım sakıncası yoktur. En büyük kanepe senin. Ve Nanna."

Güldüm. "Sorun değil."

Gülümsemi ve sonraki birkaç saat boyunca, kadınlar film hakkında şakalaşıp alay ederken, ben de karnım ağrıyana kadar güldüm.

Bir ay önce, bir cinayete tanık olacağımı söyleseydin, profesyonel yardım almanı tavsiye ederdim, hele ki boynuzlu ve pençeli bir canavara bağlanacağımı

kalbimi (ve, itiraf edelim, amımı) memnuniyetle iç çekmeye zorlayan bir canavara bağlanacağımı söyleseydin, profesyonel yardım almanı söyledim. Orada, hızla arkadaş olan kadınlarla çevrili otururken, o gece gözlüklerimi taktığım için evrene şükrettim.

TEŞEKKÜR EDERİM

Guarded by a Monster'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Thurl ve Jade'in hikayesini beğenmiş olmanızı içtenlikle umuyorum.

Güncellemeler, alıntılar ve diğer bonus içerikler için haber bültenime abone olun: [https://kenziekelly .com/subscribe](https://kenziekelly.com/subscribe)

Sadece yeni kitaplarımın çıkış tarihlerini öğrenmek istiyorsanız, [beni Amazon'da takip edin](#), yeni kitaplar çıktığında size e-posta ile haber verilecektir.

Bu kitap profesyonel olarak düzenlenmiş ve düzeltilmiştir, ancak yazım hataları tavşan gibidir, bakmadığınız anda çoğalırlar. Bir hata bulursanız, lütfen [herself@kenziekelly .com](mailto:herself@kenziekelly.com) adresine e-posta göndererek bana bildirin, düzelteyim!

MOUSE'A BİR İKRAM VERİN

Mouse, bir yorum bırakıp düşüncelerinizi bizimle paylaşırsanız çok mutlu olur. Uzun veya ayrıntılı olması gerekmez, birkaç kelime veya bir cümle bile bizim için çok anlamlı olacaktır. (Her yorum aldığımda ona özel bir ikram veriyorum.)

(Bu, onun ödül aldığı tek zaman değil. Ben canavar değilim.)

YAZAR HAKKINDA

Kenzie, Alabama eyaletinin Birmingham şehrinin banliyösü Bluff Park'ta, çok uygunsuz bir Güneyli ailede büyüdü. Şu anda Georgia eyaletinin Atlanta şehrinin kuzeydoğusundaki bir banliyöde yaşıyor. Üniversitedeki sevgilisiyle evlendi ve iki oğlu var. Bir Pit Bull tarafından sevilir ve üç kedi tarafından tolere ediliyor. Çok fazla Diet Coke içiyor ve nasıl yapılacağını gösteren bir kitap olduğu sürece her şeyi başarabileceğini düşünüyor.

Diğer ilgi alanları gelip geçse de, dört takıntısı hiç değişmedi: atlar, fotoğrafçılık, okumak ve yazmak.

Çocuk bakıcılığı ve evin CEO'su olarak yaptığı iş, 2017 yılının Nisan ayına kadar tüm enerjisini (yaratıcı ve diğer tüm enerjisini) tüketiyordu, ta ki kafasındaki karakterler hikayelerinin anlatılmasını talep edene kadar. O zamandan beri yazmaya devam ediyor.

Kenzie'nin diğer eserleri:

[The Ka'atari Warriors Serisi \(Bilim Kurgu Romantizm\)](#)

[Süper İnsan Güvenlik Serisi \(Paranormal Romantik Gerilim\)](#)

[Viski Vex Serisi \(Kentsel Fantastik\)](#) .

[Empyrean Serisi \(Romantik Fantastik\)](#) .

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

